

BURMESE CLASSIC

သင်္ချိုင်းတူးသူ

ဦးလွင်
S LEE

Beware the Growsigger!
The Egg of Evil

Mr. Midnight

စာမူနှင့်ပြုလုပ်အမှတ် ▶ ၅၀၂၀၃၃၁၂၀၈
ပျက်စားခံရမှုနှင့်ပြုလုပ်အမှတ် ▶ ၅၀၀၁၁၂၀၁၀၉

ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ် ▶ (၂၀၀၉၊ ဇူလိုင်လ)
အုပ်စု ▶ (၄၀၀)

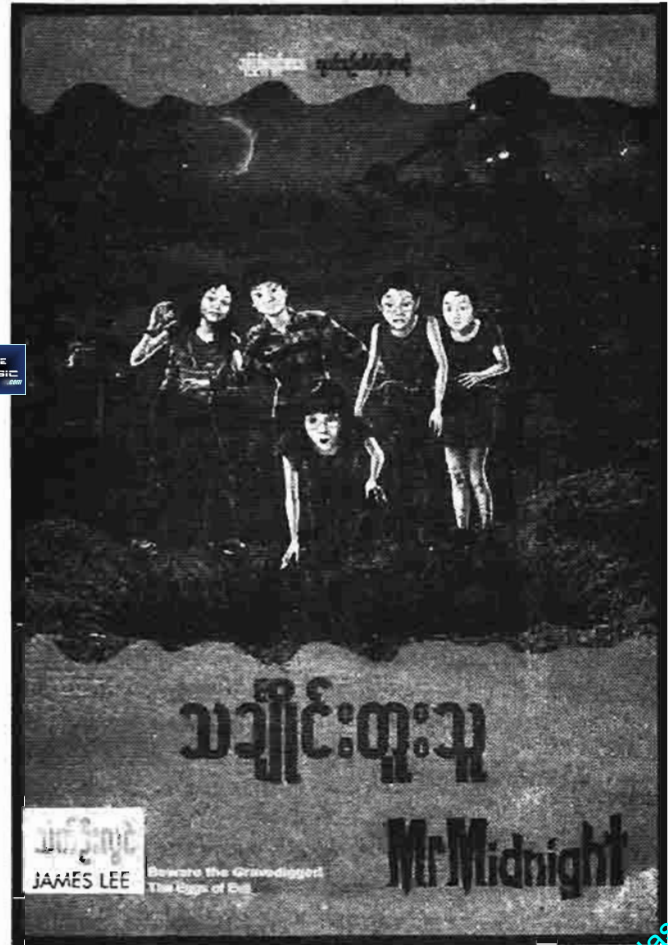
ပျက်စားခံ ▶ ဝေယျာ
တွန်းပစ္စည်းတစ်စုံ ▶ Quality
အတွင်းအလင် ▶ Quality

ပုံနှိပ်သူ
နော်ဆဲဇေမှူး(ချာလီပုံနှိပ်တိုက်)၊ (၀၀၂၇၇)
အမှတ် ၁၂၁၊ အလုံလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

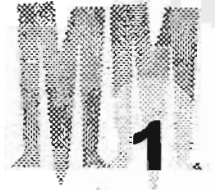
ထုတ်ဝေသူ
မေင်စာရွှေ၊ (၀၃၉၀၅) (၆၆)၊
အမှတ်၅၀၀/၅၁၂၊ ၂(၁) ကုန်သည်လမ်း၊
(ပေါင်တန်းသာလမ်းအတော်)၊ တောင်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

တန်ဖိုး ▶ ၁၀၀၀ - ကျပ်

သတိဦးလွင် မေတ္တာ
သမိုင်းတူးသူ/ သတိဦးလွင် - ရန်ကင်း
ရေပြင်တူးကန်တစ်ခု၊ ၂၀၀၉၊
၁၂ - စ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ
မှောင်အောင် - Beware the Grave Digger!
(၁) သတိဦးလွင်၊ အာသာပြန်သူ
(၂) သမိုင်းတူးသူ

BURMESE CLASSIC

တချို့က သူ့တွင် မျက်လုံးမရှိဟု ပြောကြသည်။ သို့လင့်ကစား အမှောင်ထဲတွင် သူမြင်နိုင်သည်။ တချို့က ညအမှောင်ထဲတွင် သူ ဖုတ်ကောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လျှောက်သွားသည်ဟု ပြောကြသည်။ သူ့လက်များက တုတ်ခိုင်ပြီး သစ်ပင်မှ သစ်ကိုင်းများကို သူ ချိုးဖဲ့ပစ်နိုင်သည်။ လူတစ်ယောက်ကို ထက်ပိုင်းဆုတ်မြဲနိုင်သည်။

လူသူကင်းမဲ့သော သင်္ချိုင်းထဲ သူပျောက်သွားသောအခါ ကြော့ဖွယ်ကောင်းသော သီချင်းကိုတစ်ကိုယ်တည်း သူ ဆိုတတ်သည်ဟုလည်း အချို့က ပြောကြသည်။

သို့သော် ထိုစဉ်က သူ့ကို မည်သူမျှ မတွေ့မြင်ဖူးကြချေ။ ထိုကြောင့် မည်သူမျှ အသေအချာ မပြောနိုင်ကြချေ။

သို့သော် တစ်ခုကိုတော့ အားလုံး လက်ခံထားကြသည်။ ကြောက်စရာကောင်းသော ထိုသတ္တဝါနှင့် သင် တွေ့ဆုံလျှင် ၎င်းသည် ဤကမ္ဘာပေါ်၌ သင်၏နောက်ဆုံးအချိန် ဖြစ်လိမ့်မည်။

သင်္ချိုင်းတူသူသည် အလွန်ကို ဆိုးဝါးသော ဝိညာဉ်ဖြစ်သော ကြောင့်ပေတည်း။ သူက သေဆုံးနေသော်လည်း လမ်းလျှောက်နိုင်သေးသည်။ လူတစ်ယောက်ကို အရှင်လတ်လတ် မြေပြွန်ပုံသဖြင့် အပြစ်ပေးသည့် အနေဖြင့် သူ့ကို သင်္ချိုင်းထဲ အမြဲလျှောက်သွားနေရန် ဒဏ်ခတ်ထားသည်။ နွေးထွေးလတ်ဆတ်သော အလောင်းကို သင်္ချိုင်းတူးသူ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသည်။ ထိုအလောင်းကို သူ သတ်ဖြတ်နိုင်လျှင် နှစ်တစ်ရာကျော် စွန့်ပစ်ထားသော အထီးကျန်သင်္ချိုင်းမြေပေါ်တွင် သူ အနားယူနိုင်တော့မည်။

နောက်တစ်ကြိမ် သူ့ဖြူပုံနဲ့သော လူသည် အမှန်တကယ် သေဆုံးနေမည် ဆိုပါက သူ့အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည်ဟု အမှောင်စွမ်းအားက သင်္ချိုင်းတူး သူ့ကို ပြောပြခဲ့သည်။

သင်္ချိုင်းတွင် အခြားလူစိမ်းများလည်း နေထိုင်ကြောင်း ဒဏ္ဍာရီများ က ပြောပြကြသည်။

တစ်ခါတုန်းက လှပသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ သူမ လက်ထပ်သောနေ့တွင် မနာလိုသူတစ်ဦးက အက်ဆစ်ဖြင့် ပက်သောကြောင့် သူမမျက်နှာ ပျက်စီးသွားသည်။ သူမကို အမှာရွတ်မိန်းမဟု လူသိကြပြီး သူမက သူမ၏အလှအား မျက်ဆီးခဲ့သောလူကို သင်္ချိုင်းထဲတွင် လှည့်လည် နှောဖွေသည်။ ညသန်းခေါင်အချိန်တွင် သူမဝမ်းနည်းကြကွဲစွာ အော် ညည်းပြီး သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူများအကြား လျှောက်သွား ရှာဖွေနေရာ နောက်ဆုံး၌ သူမ ရူးသွပ်သွားသည်။

မနားတမ်း ငိုကြွေးခဲ့သဖြင့် သူမ မျက်လုံးများ နီရဲနေပြီး အရေပြား ကြားမှ အရိုးများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သူမ၏ ရှည်လျားသော အဖြူရောင် လက်ထပ်ဂါဝန်က ဆူးချုံ့များကြောင့် ဖုတ်ပြိ၍ ရွှံ့များ ပေကျဲလျက် သူမ နောက်၌ တန်းလန်းကျနေသည်။ သူမအား ချစ်ခင်မည်သူ့ကို သူမ အလွန် တမ်းတနေသည်။ သို့သော် ဒဏ္ဍာရီအလိုအရ သင်္ချိုင်းတူးသူပင်လျှင် သူမကို ရွံရှာနေသည်။

ထို့နောက်တွင် တတိယ သတ္တဝါတစ်ကောင်ပေါ်ထွက်လာသည်။ ၎င်းက ဖော်ပြ၍မရနိုင်လောက်အောင် ကြောက်စရာကောင်းလွန်းနေသည်။

ရှုပ်ထွေးသော မြက်ပင်များအကြား လျှောက်ထိုးသွားသော သူမ၏ လူသားမျက်နှာကလေးက ရှည်လျားလိမ်ခွေနေသော ခန္ဓာကိုယ်၏ ဦးခေါင်း နှင့် ဆက်နွယ်နေပြီး ခိုးကြောင်ခိုးဟုန်နိုင်သော အဖြူရောင်လက်ချောင်းများ က သူမ၏ ဝမ်းဗိုက်မှ ထိုးထွက်နေကြသည်။ ၎င်းက ကြောက်စရာကောင်း လှပြီး သူမကို မြေပိန်ကလေးဟု ခေါ်ကြသည်။

သင်္ချိုင်းတူးစာပေ

မြွေတစ်ကောင်၏ စားသောက်ခြင်းကို ခံရသော ၁၀ နှစ်အရွယ် ကောင်မကလေးတစ်ယောက်၏ ဝိညာဉ်ဖြစ်သည့် သူမကို လပြည့်လအလင်း ရောင်၌ အချို့က တွေ့မြင်ကြသည်။

သူမကဲ့သို့ မြွေတစ်ကောင်၏ စားသောက်ခြင်းကို မခံရသော ကောင်မလေးတိုင်းကို အပြစ်ပေးရန်အတွက် သူမ၏ဝိညာဉ်က ကလဲ့စား ချေဖို့ရန် ခါးခါးသီးသီး လိုက်ရှာနေသည်။ အမှောင်စွမ်းအားကြောင့် သူမ မြင်လာသည်။ သူမ၏အစွယ်တွင် ပါရှိသော အဆိပ်များက ပြင်းလွန်းလှသဖြင့် လူတစ်ယောက်ကို တစ်စက္ကန့်အတွင်း အာရုံအသိစိတ်များ ပျောက်ကွယ်သွား စေသည်။ သူမ၏သားကောင်သည် မလွတ်မြောက်နိုင်တော့ဘဲ မလှုပ်မယှက် ရပ်၍ သေမင်းကို စိတ်ရှည်စွာ တောင့်ရတော့မည်။

ဒဏ္ဍာရီအဆိုအရ ၎င်းတို့အားလုံးကြောင့် သင်္ချိုင်းမှာ ပြောမပြနိုင် လောက်အောင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသောနေရာတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။

ကျီးပဲ့နေသော ကျောက်တုံး မှည့်ဦးထဲကို ဖြတ်ဝင်ပြီး ထောချုံကြား ထဲ ပျောက်သွားလောက်အောင် မိုက်မဲသူ မည်သူ့ကိုမဆို နောက်တစ်ကြိမ် မည်သည်အခါမျှ ထပ်မံမတွေ့မြင်ရတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် သင်္ချိုင်းနားကို မည်သူမျှ မလာကြချေ။ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော်သာ မြွေချက် ဖြစ်နေကြ သည်။

၎င်းက ကျွန်တော့်ဘဝတွင် အကြီးဆုံးအမှားဖြစ်သည်။ ထိုညက သူတို့၏ စိန်ခေါ်မှုကို ကျွန်တော် လက်ခံခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်နာမည်က စပေါင်လင်းပါ။ ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းက ဤသို့ ဖြစ်လေသည်။

၈၈

“ပေါင်လင်း နှင့် ကြက်ကလေး ကျေနပ်တဲ့။ ကြောက်တတ် လိုက်တာ”
စတက်မီလောက ထိုသို့ပြောပြီး ဦးခေါင်းကို နောက်ပစ်၍ လက်နှစ်ဖက်ကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ကာ ကြက်မတစ်ကောင်ကဲ့သို့ တွန့်ပြလိုက်သည်။ ဟန်ဘာဂါဆိုင်ထဲမှ ကလေးအားလုံးက မော့ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို စိုက်ကြည့်ကြသည်။

ကျွန်တော် ပါးပြင်နှစ်ဖက် နီရဲပူခြစ်နေသည်ကို ခံစားရသည်။ ကျွန်တော်ကို တလွဲတော့ မထင်ပါနှင့်။ ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်နေခြင်း တစ်ခုခု ဖြစ်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်နေသည်။ ပါးပြင်နီရဲပူခြစ်နေအောင် ဒေါသဖြစ်နေသည်။

“သင်္ချိုင်းထဲမှာ တစ်ညနေတယ်ဆိုတာဟာ ငါ ကြားဖူးသမျှထဲမှာ အစူးသွပ်ဆုံးအရာပဲ” ကျွန်တော်က ခွန်းတံ့ပြန်သည်။ “အထူးသဖြင့် မြစ်ဘေးက စွန့်ပစ်ထားတဲ့ သင်္ချိုင်းဟောင်းထဲမှာပေါ့။ အဲဒီသင်္ချိုင်းဟာ သရဲခြောက်ရလိမ့်မယ်။ ထူးဆန်းတဲ့လူမျိုးစုံတို့ဟာ အဲဒီအထဲက သင်္ချိုင်းမြေပုံတွေနဲ့ သစ်ပင်တွေကြားမှာ ပုန်းအောင်းနေကြတယ်လို့ ငါ့မိဘတွေ ပြောပြကြတယ်”

စတက်မီက လှောင်ပြောင်ရယ်မောသည်။ သူမက ပေါ့အဆိုတော် တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချောမောလှပသည်။ လူများကို သူမ ရယ်စရာလှပသည် အခါတွင်မူ မလှပတော့ချေ။

ကျွန်တော်ဘေး၌ စတက်မီ၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သော ယုနစ်က

ကျွန်တော့်ဘေး၌ စတက်မီ၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သော ယုနစ်က ကျွန်တော့်ကို တံတောင်ဖြင့် တိုက်သည်။

“စပေါင် နှင့်ကြက်ကလေး မဟုတ်ဘူး။ မကြောက်ဘူးဆိုတာ သက်သေပြလိုက်စမ်းပါ။ ငါတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့”

ယုနစ်ကလည်း လှပသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ဉာဏ်ထက်မြက်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ကျောင်းတီးဝိုင်းတွင် ပါကြသည်။ စတက်မီက ပိုက်ပါ (Pipa) ကိုနီး ယုနစ်က ဂူဇင် (Guzheng) တီးသည်။

“မလိုက်ဘူး” ကျွန်တော် သူမကို စိုက်ကြည့်လျက် ခေါင်းခါယမ်း လိုက်သည်။ “ညဘက် သင်္ချိုင်းမှာ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ နှင့် မသိဘူးလား”
ယုနစ်က ယုန်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။ သူမက အလိုမကျသည်အခါတိုင်း ထိုကဲ့သို့ အမြဲပြုလုပ်တတ်သည်။ “ဘာဖြစ်လဲ”

“အင်း... သင်္ချိုင်းထဲကို ကာလက်တန်း တစ်ခါဝင်သွားခဲ့ပြီးတော့ မျက်လုံးတစ်လုံးနဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်”

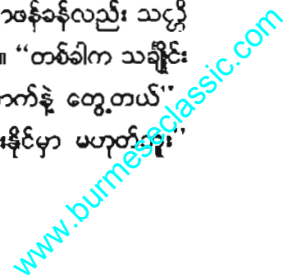
“ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ” စတက်မီက မေးသည်။ “အဲဒါ ဘာကြောက်စရာကောင်းလို့လဲ”

“မျက်လုံးတစ်လုံးနဲ့ ကောင်ကလေးမှာ သူနဲ့အတူ လူသတ္တဝါကြီးတွေအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရှိတယ်။ သူတို့တွေဟာ အရပ်ဆိုဆာ့ မျက်နှာတွေနဲ့ ပါးစပ်တွေက သွားချည်တမြားမြား ကျနေကြပြီး မနစ်မြို့စရာ ကောင်းတယ်။ သူ့ကို သူတို့ ထောင်ချောက်ဆင်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားကြတယ်”

“ကာလက် သူ ဘာပြောနေတယ်ဆိုတာ မသိပါဘူး” ယုနစ်က ရယ်သွမ်းသွေးပြောသည်။ “သူက သတ္တိရှိတဲ့လူမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကာလက် သတ္တိမရှိတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ အာဇနိန်လည်း သငှို မရှိတဲ့လူမဟုတ်ဘူး” ကျွန်တော်က ကြိမ်းဝါးပြောသည်။ “တစ်ခါက သင်္ချိုင်းကို သူ သွားပြီး အနီးမရှိတဲ့ကောင်ကလေး တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်”

“နှင့်မှာ အရိုးမရှိရင် နှင့် ဘယ်ကိုမျှ သွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

စတက်ဗီက လှောင်ပြောင်ပြောသည်။ "အမှန်ပြောရမည် နှင့်တို့လို ကောင်ကလေးတွေဟာ အရမ်းကို ဆင်ခြေများတယ်"

သူမကို ကျွန်တော် လျစ်လျူရှုထားပြီး ဆက်ပြောသည်။ "သူ့နာမည်က ဂျွန်နီတို့။ သူ့မှာ အရိုးတွေ မရှိရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ မြေပြိုကျမှုမှာ သူ သေဆုံးခဲ့တာကြောင့်ပဲ။ သူ့ကို မြေကြီးတွေအားလုံး ဖုံးလွှမ်းသွားပြီး သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်က သူ့အရိုးတွေကို အမှန်လုပ်ပစ်လိုက်တယ်"

ယူနစ်က အချဉ်ချဉ် စွန်းနေသော လျှာကို ထုတ်လိုက်သည်။

"ဒါပေမဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်က ကောင်ကလေးကို ကျိုးကြေသွားအောင်လုပ်လိုက်ရင် အာဖန်ခန် သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်မြင်သလဲ"

"သချိုင်းထဲကို သူ လျှောက်သွားနေတဲ့အခါ ကောင်ကလေးက ခုန်ထွက်လာတယ်" ကျွန်တော်က ရှင်းပြသည်။ "သူ့အသားအရေက ဖြူဖွေး နေတယ်။ အရိုးစုအရောင်လို နီပါး ဖြစ်နေတယ်"

"နင်တို့ ကောင်ကလေးတွေ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ အရမ်းပြောကြတာပဲ" ယူနစ်က ကျွန်တော့်ကို လှောင်ပြောင်သည်။

ဤကောင်မကလေးနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် တကယ် စိတ်ကုန်လာနေပြီ။ ကျွန်တော့်ကို မရိုးမရွှေဖြစ်အောင် သူတို့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးနေကြသည်။

"ကဲ ... ဒါဖြင့် မစ်ချယ်လိုကရာ ဘယ်လိုလဲ" ကျွန်တော် အော်ဟစ်လှမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

စတက်ဗီက ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ "မစ်ချယ်၊ သူမဘဝမှာ တစ်ခါမျှ သချိုင်းထဲကို မရောက်ဖူးဘူး"

"ဒါပေမဲ့ ကျောင်းအိမ်သာကိုတော့ သူမ သွားတယ်။ အိမ်သာခွက်ထဲမှာ ရှုံ့စရာကောင်းတဲ့ အရာကို သူမ တွေ့တယ်"

"ဘာလဲ" ယူနစ်က မေးသည်။

"မျက်လုံးတစ်လုံးပေါ့"

"မျက်လုံးက အိမ်သာခွက်ထဲကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေတာလဲ" စတက်ဗီက သံသယမကင်းစွာဖြင့် မေးသည်။ "မျက်လုံးတစ်လုံးနဲ့ ကောင်ကလေးက အဲဒါကို ပစ်ချခဲ့လို့လား"

"ဒါ ရယ်စရာ မဟုတ်ဘူး" ကျွန်တော်က အော်သည်။ "အဲဒါက တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးထဲက ထွက်ကျခဲ့ပြီး အိမ်သာခွက်ထဲမှာ ရေပေါ်နေတယ်။ ပြီးတော့ အလင်းတောက်လက်နေတယ်"

"ဟွန်း" ယူနစ်က မျက်နှာကို မဲ့လိုက်သည်။ "ဒါ ရူးတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါတို့ အိမ်သာအကြောင်း ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သချိုင်းတွေမှာ ဘာမျှ မမြင်ပါဘူး"

"ဟင် ... ဒါဖြင့်ရင် နင်တို့ သချိုင်းမှာ ဘာကြောင့် တစ်ည သွားနေချင်ကြတာလဲ" ကျွန်တော်က အတိုက်အခံ ပြောသည်။ "အဲဒါတွေက ဒီလောက်ပျင်းစရာ ကောင်းနေရင် ဘာဖြစ်လို့ အိမ်မှာနေပြီး တီဗီကြည့်မနေကြတာလဲ"

ယူနစ်က သဘောမကျဟန်ဖြင့် မျက်လုံးကို ပင့်လှန်လိုက်သည်။

"ငါတို့ သချိုင်းမှာ တစ်ညလုံး နေခဲ့တယ်လို့ ပြောပြချင်လို့ပေါ့"

"ဒီမယ် ... အဲဒါ ပျော်စရာကောင်းမှာပါ" စတက်ဗီက ကျွန်တော့်ကို အချို့သာဆုံး အပြုံးဖြင့် ပြုံးပြသည်။

"ဘီစကွတ်နဲ့ အအေးဆေးတွေ ငါယူလာမယ်။ ယူနစ်က အသားညှပ်မုန့်တွေ လုပ်ယူလာမယ်။ အဲဒါ ပျော်ပွဲစားထွက်သလိုနေမှာပါ"

"မိုးရွာလို့ရှိရင် ငါတို့ အမိုးအကာရအောင်၊ ငါ့ရဲ့အဟောင်းကို ငါ ယူလာမယ်" ယူနစ်က ကတိပေးသည်။

"တဲမှာ အပေါက်တွေတော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမျှမရှိတာထက် စာရင်တော့ အဲဒါက ပိုကောင်းလိမ့်မယ်"

စတက်မိက ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်သည်။

“စပေါင် နင်လုပ်ရမှာက ငါတို့ရဲ့ မျက်မြင်သက်သေအဖြစ် နင်ရှိနေဖို့ပဲ”

“ငါတို့ တစ်ညလုံး သင်္ချိုင်းမှာ နေတယ်ဆိုတာ နင် ပြောရုံပဲ” ယူနစ်က မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ် ခတ်လျက် ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်” စတက်မိက ခေါင်းညှိတ်သည်။ “နင် လုပ်ရမှာ အဲဒါပဲ”

၎င်းက ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် သက်ဆိုင်သောကိစ္စဖြစ်လာလေသည်။ ကျွန်တော် မသွားလျှင် ကျွန်တော် လူကြောက်တစ်ယောက် ဖြစ်တော့မည်။ ကျွန်တော် သတ္တိနည်းကြောင်း သူတို့ ပြောသည်ကို မဆုံးနိုင်အောင် ကြားနေရတော့မည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှ ကျိတ်မေးမိသည်။ ကျွန်တော် သွားလျှင် ဘာဖြစ်မလဲ။

တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ကျွန်တော့်လည်ပင်းမှ ချွေးများ စီးကျလာသောအခါ ကျွန်တော် မတုန်ယင်မိအောင် ထိန်းထားရသည်။

“နင်တို့ ဘယ်တော့ သွားချင်ကြသလဲ” ကျွန်တော် အရဲရင့်ဆုံး အသံဖြင့် မေးသည်။

“စနေနေ့ည သွားမယ်” စတက်မိက တုံ့ပြန်ပြောသည်။

“ကမ်း ခြေဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားတစ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ငါတို့ ခရီးစခန်း ထွက်ကြတော့မယ်လို့ လူတိုင်းကို ပြောပြကြမယ်”

ကျွန်တော် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားသည်။

“နင်တို့ အမှန်တကယ် ဘယ်ကိုသွားတယ်ဆိုတာ နင်တို့ရဲ့မိဘတွေကို ပြောမပြဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”

“မပြောပါဘူး” ယူနစ်က ပြောသည်။

“အဲဒါကို သူတို့ ဘယ်တော့မျှ ခွင့်ပြုတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

လူကြီးတွေ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ နင် သိပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါ့မိဘတွေကိုတော့ ငါ မညာနိုင်ဘူး” ကျွန်တော်က ကန့်ကွက်သည်။

စတက်မိက လက်နှစ်ဖက်ကို တဖျတ်ဖျတ် ခတ်လိုက်ပြန်သည်။

“နင် တကယ်ကို ပြောရဆိုရ ကျပ်တယ်။ သူတို့ကို နင် တကယ် မလိမ္မာရပါဘူး။ အမှန်တကယ်တော့ နင် ပြောနေတာပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နင် ခရီးစခန်း ထွက်မယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ သင်္ချိုင်းကိုသာ မပြောနဲ့။ ဒါပဲ”

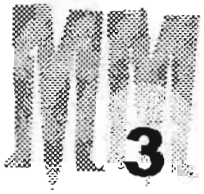
“ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးတာကလည်း ဒီအမှန်တစ်ဝက်ပဲ” ကျွန်တော်က ခံပက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ငြင်းခုံနေကြရာ နောက်ဆုံး၌ သူတို့နှင့် အတူသွားရန် ကျွန်တော် သဘောတူလိုက်သည်။

ထိုသို့ ကျွန်တော် သဘောတူလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ နှာခွေကြောအားလုံးတို့မှာ ထိတ်လန့်မှုကြောင့် အော်ဟစ်နေကြလေသည်။

ကျွန်တော် ကြက်ကလေးတစ်ကောင် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် သတ္တိရှိလာပြီ။

သောအရာနှင့် စတက်မိနှင့် ယူနစ်တို့ မသိသောအရာများကို နောက်ထပ် ဆွေးနွေးပွဲတစ်ခု ပြုလုပ်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကောင်မလေး ၃ ယောက်က စားပွဲတစ်လုံးကို ဝိုင်းထိုင်နေကြပြီး ခိုးကြောင်ခိုက် အစီအစဉ်များ စီစဉ်နေကြသည်။

၎င်းတို့ကို ခိုးကအပြောခဲ့သည်။ သူမက အသက်မရှူနိုင်စွာဖြင့် သူမ၏သတင်းကို ပြောပြနေသောအခါ သူမပျက်လုံးများက ပန်းကန်ပြားကဲ့သို့ ပြူးကျယ်နေသည်။

“အဲဒါ အမှန်ပဲ” သူမက တီးတိုးပြောသည်။

“ယူနစ်၊ ငါ့ကို ပြောပြပြီး အဲဒါကို လျှို့ဝှက်ခိုင်းထားတယ်။ မြစ်ဘေးက သင်္ချိုင်းအဟောင်းမှာ စနေနေည သူတို့ သွားနေကြတော့မယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ စပေါင်လင်းနဲ့ အတူထိုင်နေကြတာပေါ့။ သူ့ကို သူတို့ရဲ့ မျက်မြင်သက်သေအဖြစ် သူတို့ ခေါ်ချင်နေတယ်”

“ဖယ်လီရှာနှင့် ကက်သရင်းတို့က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လျင်မြန်စွာ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“စတက်မိ နဲ့ ယူနစ်တို့ တစ္ဆေကြောက်တာကြောင့် စပေါင်ကို သူတို့ ခေါ်ချင်နေတာလို့ ငါ ထင်တယ်” ဖယ်လီရှာက ပြောသည်။

“အင်” ကက်သရင်းက နှာခေါင်းရှုံ့လျက် ပြောသည်။ “တစ္ဆေကို ငါ မယုံပါဘူး။ နင်တို့ ယုံလား”

ခိုးနှင့် ဖယ်လီရှာတို့က အဖြေမပေးကြချေ။ သူတို့မျက်လုံးများက

ခိုးနှင့် ဖယ်လီရှာတို့က အဖြေမပေးကြချေ။ သူတို့မျက်လုံးများက သူတို့ စားနေသော ဘာဂါမုန့်များပေါ် ရောက်သွားသည်။

“ဒါတင်မကဘူး” ကက်သရင်းက ဆက်ပြောသည်။ “စတက်မိနဲ့ ယူနစ်တို့ အဲဒီသင်္ချိုင်းမှာ တစ်ညနေတယ်ဆိုရင် သူတို့ ဘယ်လောက်သတ္တိ ရှိတဲ့အကြောင်း လူတိုင်းကို ကြွားကြတော့မှာပဲ”

ခိုးက ပခုံးကတွန်းပြီး သူမ၏ အအေးခွက်ကို ပိုက်ဖြင့် မွှေလိုက်သည်။ “ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“နင် သဘောမပေါက်ဘူးလား” ကက်သရင်းက ကျိတ်ပြောသည်။

“ငါတို့ ငတုံးငအတွေ့ပုံပေါ်အောင် သူတို့ လုပ်ကြပြီး အဲဒီအကြောင်း ငါတို့ မဆုံးနိုင်အောင် ကြားနေရတော့မယ်” သူမက နှုတ်ခမ်းတင်းတင်း ဝေလျက် ထိုင်စဉ်းစားနေသည်။ “သူတို့ အဲဒါလုပ်မှာကို ငါတို့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး” သူမက ရေရွတ်ပြောသည်။

ရုတ်တရက် သူမက စားပွဲကို လက်ဝါးဖြင့် ပုတ်လိုက်သည်။ သူမမျက်နှာ လင်းလက်သွားပြီး သူငယ်ချင်းများကို လက်ကောက်ဝတ် လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ငါ အကြကောင်းတစ်ခု ရပြီ” သူမက ပြောသည်။ “သူတို့ကို ငါတို့ ခြောက်လှန့်ကြမယ်”

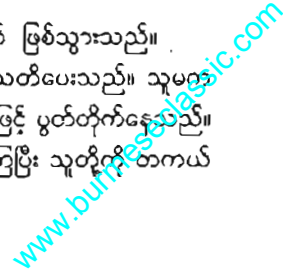
ခိုး ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားသည်။ “နင် ဘာဆိုလို့တာလဲ” “ငါတို့လည်း အဲဒီလိုမျိုး လုပ်သင့်တယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

ကက်သရင်းက ရှင်ပြသည်။ “ငါတို့ အဲဒီကို အရင်ဦးဆုံး ရောက်အောင် သွားကြမယ်”

“ဘာ ဖယ်လီရှာ” အော်ဟစ်လှမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

“နင် အသံတိုးထား” ကက်သရင်းက သတိပေးသည်။ သူမက အစီအစဉ်ကို ပြောပြနေစဉ် မျက်မှန်ကို အင်္ကျီလက်ဖြင့် ပွတ်တိုက်နေသည်။

“ငါတို့ လုပ်ရမှာက ဒီလို။ ငါတို့အရင်ဦးဆုံး သွားကြပြီး သူတို့ကို တကယ်

ကြောက်လန့်သွားစေမည်ဟာတွေကို လုပ်ကြံမယ်။ ဒီလိုမျိုး ငါ့မှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ပလတ်စတစ်မျက်နှာဖုံးတွေ ရှိတယ်။ ဖုတ်ကောင်မျက်နှာဖုံးတွေပေါ့။ ဖုတ်ကောင်တွေက ဘာတွေလဲဆိုတာ နင်တို့ သိကြတယ် မဟုတ်လား။ သူတို့တွေက စုန်းမတွေရဲ့ အဆိပ်ခတ်ခြင်းကို ခံကြရပြီး မြေမြှုပ်အသတ်ခံရတယ်။ ပြီးတော့ စုန်းမက ပြန်လည်တူးဖော်ပြီး ကျွန်တွေအဖြစ် အသက်သွင်းလိုက်တယ်။ အင်း... ငါတို့ အဲဒီမျက်နှာဖုံးတွေ ဝယ်ပြီး လက်နှိပ်စာတံမီးနဲ့ အဲဒါတွေကို ထိုးပြလိုက်ရင် ငါတို့ကိုတောက်မိနဲ့ ယူနှစ်တို့ တစ္ဆေတွေလို ထင်ကြမှာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကက်သရင်း သချိုင်းထဲမှာ ဖုတ်ကောင် အစစ်တွေရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ခိုးက ရေရွတ်ပြောသည်။

“ငါ့ကို ယုံပါ။ မရှိပါဘူး” ကက်သရင်းက ပြောသည်။

“ပြီးတော့ အမေမှာ အဝတ်ဖြူစ အကောင်းတွေ ရှိတယ်။ ငါ အဲဒါတွေကိုလည်း ယူလာမယ်။ အဲဒါတွေကို ငါတို့ ဝတ်လိုက်ရင် တစ္ဆေတွေနဲ့ တူသွားလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ကြိုးတွေလည်း ငါ ယူလာတယ်။ ကျောက်ခဲတွေနဲ့ သစ်ကိုင်းတွေကို ငါတို့ ကြိုးချည်ပြီး သူတို့ကို ဆွဲလှုပ်လိုရတာပေါ့။ တစ္ဆေတွေ နေရာအနှံ့ လျှောက်သွားနေတယ်လို့ စပေါင် ထင်လိမ့်မယ်”

ခိုးက နဖူးမှ ချွေးများကို လက်သုတ်ပဝါဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။ လက်သုတ်ပဝါပေါ်တွင် ခရမ်းချဉ်သီး အချဉ်ချည်များ သူမချခဲ့ကြောင်းကို သိပ်နောက်ကျလွန်းမှ သတိရမိသည်။ သူမ နဖူးတွင် သွေးများ ပေးကျနေသကဲ့သို့ ပုံပေါ်နေသည်။

“ဒီအကြံကောင်းတယ်” ကက်သရင်းက သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်သွမ်းသွေးပြောသည်။

“ငါတို့ သွေးစွန်းနေတဲ့ တစ္ဆေတွေနဲ့တူအောင် အဝတ် ဖြူပေါ်မှာ အချဉ်ရေတွေ သုတ်ထားကြမယ်။ ငါတို့ ပိုပြီးတောင် ကြောက်စရာကောင်းနေဦးမှာ”

“ဒီအကြံ လုံခြုံစိတ်ချရမယ်ဆိုတာ သေချာရဲ့လား” ခိုးက မေးသည်။

“သချိုင်းထဲကို ငါ ညဘက် မသွားချင်ဘူး” မယ်လီနာ ငိုသည်။ သံဖြင့် တီးတိုးကနဲကွက်သည်။

“အဲဒါ ဖျော်စရာ ကောင်းမှာပါ” ကက်သရင်းက သူတို့၏ ထိတ်လန့်မှုများကို ပစ်ပယ်လျက် ပြောသည်။

“သူတို့ရဲ့မျက်နှာတွေကို ငါ အခုတောင် မြင်ယောင်မိသေးတယ်။ သချိုင်းက တစ္ဆေခြောက်တယ်လို့ သူတို့ထင်ပြီး သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးကြလိမ့်မယ်”

ခိုးက ထိတ်လန့်မှုကြောင့် အသံတစ်ဆို့နေသည်။ “ဒါပေမဲ့ တကယ် ခြောက်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ခိုး” ကက်သရင်းက မေးသည်။

“နင် လူလား၊ ကြက်လား”

“ဘာမျှ မဟုတ်ဘူး။ ငါက ကျောင်းသူတစ်ယောက်ပဲဟာ” ကက်သရင်းက သူငယ်ချင်းများကို မပြုံးတပြုံး ပြုံးပြသည်။

“အဲဒါ ကောင်းကောင်း လုံခြုံစိတ်ချရမှာပါ။ သချိုင်းကို လူတွေ အမြဲတမ်း ကြောက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေက လူသေတွေကို မြှုပ်နှံထားတဲ့ မြေပြင်တစ်ခုပဲဟာ။ သေနေတဲ့အကောင်တွေဆိုတာဟာ သေနေပြီလေ။ အလောင်းတစ်လောင်း သေနေပြီဆိုရင် ကြောက်စရာကောင်းတာ သူမလုပ်တော့ဘူး”

ခိုးက အာလူးကြော်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ၎င်းက သချိုင်းမြေပုံကဲ့သို့ အေးစက်သော အနံ့သာဖြစ်နေသည်။

“နင် မှန်တယ်လို့ ငါထင်တယ် ကက်သရင်း” သူမက ကွဲအက်သော အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

4

စနေနေ့ညတွင် အမည်သုံး အဝတ်အစားများကို ကျွန်တော် ဝတ်သည်။ ကျွန်တော်မိဘများက တံခါကြည့်နေကြပြီး ညှပ်ခန်းကို ကျွန်တော် ဖြတ်၍ အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ သွားသောအခါ သူတို့မော့ကြည့်ကြသည်။

“ကမ်းခြေမှာ သွားပျော်မလို့လား” အဖေက လှမ်းပြောသည်။

“မင်းတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေရင် ဒါမှမဟုတ် တစ္ဆေတွေတွေ့ရင် ငါ့ကို ဖုန်းဆက်လိုက်။ မင်းကို ငါ ကားနဲ့ လာခေါ်မယ်” သူက တဟားဟား ရယ်ပြီး တံခါပြန်ကြည့်နေသည်။

“မင်း အဖေ ပြောစကားကို နားမထောင်နဲ့” အဖေက ကျွန်တော် မျက်နှာကို တွေ့မြင်သောအခါ ပြောသည်။

“မင်းကို သူ ခြောက်လှန့်နေ တာပါ”

ကျွန်တော် ဘာကြောင့် မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်ကို အမေသိလျှင် ကောင်းမည်။ အပြစ်မကင်းမှုက ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲတွင် တလိုက်လို့က် လောင်ကျွမ်းနေသည်။ သို့သော်လည်း ယခု သူတို့ကို ကျွန်တော် အမှန်ပြောပြရန် နောက်ကျလွန်းနေပြီ။ စတင်မိနှင့် ယူနစ်တို့က အောက်ထပ်တွင် ချောင်းနေကြတော့မည်။

ကျွန်တော် ဓာတ်လှေကားဖြင့် ဆင်သွားသောအခါ သင်္ချိုင်းမြေပုံ ထဲကို ဆင်သွားသကဲ့သို့မျိုး ထူအမ်းစွာ ကျွန်တော်ခံစားရသည်။ ထိတ်လန့် မှုကြောင့် ကျွန်တော် ကျောထဲစိမ့်သွားပြီး ကြက်သီးမွေးညင်းထမိသည်။

ကောင်မကလေးများ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေကြသည်။ သူတို့

ကောင်မကလေးများ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေကြသည်။ သူတို့ လည်း မည်းမှောင်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ထားကြပြီး သူတို့မျက်လုံး များက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တောက်လက်နေကြသည်။ ယူနစ်က ပလတ် စတစ်ဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကိုင်ထားသည်။ အထုပ် တစ်ဖက်မှ ရှည်လျားသော တိုင်တစ်ချောင်း ထိုးထွက်နေသောကြောင့် ၎င်းက သူမ၏တံအိမ်ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်တော် ခန့်မှန်းလိုက်သည်။ သူက ၎င်းကို ကျွန်တော် သယ်ဆောင်ထားရန် ကမ်းပေးပြီး အစားအစာ ပလတ်စတစ် အိတ်များကိုမူ သူမနှင့် စတက်စီတို့ သယ်ကြသည်။

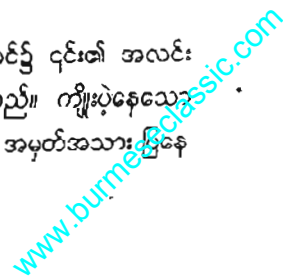
ဘတ်စ်ကား မရောက်ခင် ကျွန်တော်တို့ အချိန် ၁၀ မိနစ်ရသေး သည်။ ထို့ကြောင့် အနီးအနားတွင်ရှိသော ညလုံးပေါက်ဖွင့်သည့် ဆိုင်တစ် ဆိုင်ထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်က ဝေဖာရေခဲမုန့် တစ်ခုဝယ်ပြီး ကောင်မလေးများက ချောကလက်အတောင့်များ ဝယ်ကြ သည်။

ကျွန်တော်တို့ကို ဘတ်စ်ကားက မြစ်ဘေးလမ်းတစ်လျှောက်မှ သယ်ဆောင်သွားသည်။ သိပ်ဝေးဝေး ကားမစီးရချေ။ သင်္ချိုင်းမှတ်တိုင်၌ ဘတ်စ်ကားရပ်တန့်ရန် စတက်မီ ခေါင်းလောင်းတီးလိုက်သောအခါ ကျွန် တော် ရေခဲမုန့်စားနေဆဲဖြစ်သည်။ စွန့်ပစ်ထားသော သင်္ချိုင်းနှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်၌ ကျွန်တော်တို့ကားပေါ်မှ ဆင်းကြသောအခါ ဒဂိုင်ဘာက ကျွန် တော်တို့ကို ရွေးနေကြသလားဟု စိုက်ကြည့်သည်။

“လူသေတွေအတွက် သာယာတဲ့ညတစ်ညပဲ” သူက ရေရွတ် ပြောသည်။

“မင်းတို့ သူတို့နဲ့ မပူးပေါင်းကြနဲ့နော်”

ဘတ်စ်ကား မောင်းထွက်သွားပြီး မကြာခင်၌ ၎င်း၏ အလင်း ရောင်များက အမှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကျိုးပဲ့နေသော မှစ်ဦးတစ်ခုက သင်္ချိုင်းအဟောင်း၏ ပင်မဝင်ပေါက်ကို အမှတ်အသား ပြုနေ

သည်။ ၎င်းအနားသို့ ကျွန်တော်တို့ ချဉ်းကပ်လာသောအခါ တစ်ချိန်က ၎င်း၏ကြည့်ကောင်းမည့်ပုံကို ကျွန်တော် တွေ့မိသည်။ မှတ်ဦးအောက်၌ မင်္ဂလာမရှိသော မြင့်မားသည့် သံတံခါးကြီးများကို လရောင်မှိန်မှိန်တွင် တွေ့မြင်ရသည်။

ယူနစ်က ရှေ့ခေတ်တံခါးမြောက်ဘက်ကို လှုပ်ခါလိုက်သည်။

“အို ဒုက္ခပဲ။ တံခါးသော့ခတ်ထားတယ်” သူမ စိတ်ပျက်သည့် အမူအရာပေါ် သွားသည်။

“အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ကြီးမားသော တံခါးကြီးရှေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ ခပ်နေကြပြီး မှတ်ဦးအော်သံများနှင့် ဖားအော်သံကို နားထောင်နေမိကြသည်။ မနုဿိ၊ ဖွယ်ကောင်းသော အမှောင်ထုက သင်္ချိုင်းကို လွှမ်းခြုံထားသည်။ အဝေး လှမ်းလှမ်းမှ ရှည်လျားရှုပ်ထွေးသော မြက်ပင်များဆီသို့ တန်းစီတိုးဝင်သွား သော သင်္ချိုင်းမြေပုံများကို လရောင်မှိန်မှိန်အောက်၌ ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ ထိုကဲ့သို့လျစ်လျူရှုထားရသော မကောင်းဆိုးဝါးဆန်သော နေရာကို ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မတွေ့မြင်ခဲ့ဖူးပါ။

ကျွန်တော့်စိတ်ကို စတက်မိခန့်ခန့်သိသည်ဟု ကျွန်တော် ထင် သည်။

“သင်္ချိုင်းထဲမှာ အန္တရာယ်မရှိပါဘူး” သူမက ရယ်သွမ်းသွေးလျက် ကျွန်တော့်ကို သတိပေးသည်။

“အဲဒီအထဲမှာ ဘယ်သူမျှ မရှိဘူး။ လူသေတွေပဲ ရှိတယ်။ လူသေတွေက သေနေတယ်လေ”

သို့သော် သူမ မှားလျှင် မည်သို့နေမည်နည်းဟု ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ ထို့နောက်တွင် ထိုအတွေးကို ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှ မောင်း ထုတ်လိုက်သည်။ ယူနစ်၏ တံအိမ်ကို ကျွန်တော် မြေပြင်ပေါ်ချထားလိုက်ပြီး အနီးဆုံးမှ သံတံခါးကို လက်လှမ်းလိုက်သည်။

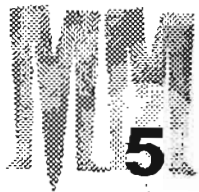
သံချေးတက်နေသော သံတိုင်တစ်ချောင်းကို ကျွန်တော် ဆုပ်ကိုင် ပြီး ဆွဲခါဖို့ ကြိုးစားသည်။ ထိုသို့ ကျွန်တော် လုပ်စဉ် ရေခဲမုန့်ကိုလည်း လျှာဖြင့် လျှက်သည်။

ထိုအခါ၌ ကျွန်တော် မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားသည်။

ရေခဲမုန့်က အရသာတစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ ငန့်ကိုကို ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင် ထိတ်လန့်စိတ်က လည်ချောင်းထဲ မှ ချက်ချင်း ထိုးတက်လာသည်။ ကျွန်တော် အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက် သည်။

“စပေါင် နှင့် သူ့ရဲဘောကြောင်ပါလား” စတက်မိက ဒေါသဖြစ်စွာ စကားစသည်။

“ငါတို့ အထဲကိုတောင် မဝင်ရသေးဘူး။ နှင့် အော်ဟစ်နေပြီ” ထို့နောက်တွင် သူမ မျက်လုံးများက ရေခဲမုန့်ပေါ် ရောက်သွားသည်။ သူမ မအော်ဟစ်မိစေရန် ချုပ်တည်းထားသည်။

ယူနစ်က ရေခဲမုန့်ထဲမှ စီးကျနေသော သွေးများကို စိုက်ကြည့်နေစဉ် သစ်ရွက်တစ်ရွက်ကဲ့သို့ လှုပ်ယိမ်းနေသည်။ “အဲဒါသွေး တွေလား” သူမက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် မေးသည်။

စတက်မိ၏ မျက်နှာပေါ်မှ ထိတ်လန့်မှုများ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ဒါ စပေါင်ရဲ့လှည့်ကွက်တစ်ခုပါ” သူမက မွဲရွဲ့ပြောသည်။

“အဲဒါ ရက်စတယ်ရီ အချို့ရည်တွေ ဖြစ်ရမယ်”

ကျွန်တော်က ရေခဲမုန့်ကို လက်ဆန့်တန်း ကိုင်ထားပြီး ကျွန်တော့် လက်ချောင်းပေါ်မှ သွေးများ စီးကျ၍ ယူနစ်၏ တဲပေါ်သို့ တစ်စက် တစ်စက် ကျနေသည်ကို ကြည့်နေသည်။

“ငါ ရိုးရိုးရေခဲမုန့်ပဲ မှာစားတာပါ” ကျွန်တော်က သူမကို မကျေပနပ်ဖြင့် ပြောသည်။

“အချို့ရည် ဘာမျှ မပါဘူး။ နှင့် ငါ့ကို မယုံရင် စားကြည့်ပါလား” စတက်မိက နောက်ကို ခုံနံအုပ်လိုက်သည်။

“ငါ သွေးတွေကို မစားချင်ဘူး” သူမ အသံတစ်ဆို့လှပတတ်

“ငါ သွေးတွေကို မစားချင်ဘူး” သူမ အသံတစ်ဆို့လှပတတ် ဖြစ်နေသည်။ “နှင့်လှည့်ကွက်က ရွဲစရာ ကောင်းလိုက်တာ”

“ငါ အဲဒီအထဲကို မသွားချင်ဘူး” ကျွန်တော်က လက်မခံဟန်ဖြင့် ဟိန်းဟောက်ပြောသည်။

စတက်မိ မျက်လုံး ဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။

“ဒီလောက် မိုက်မဲ မနေစမ်းပါနဲ့။ ရေခဲမုန့်ထဲမှာ သွေးတွေရှိလို့ ဘာမျှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီဆိုင်က ကောင်မလေး နင့်ကို ရေခဲမုန့် ရောင်းတုန်းက လက်ကို ဓားထိမိခဲ့တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ” ကျွန်တော်က ခတ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောသည်။

“သူမကို ငါ တွေ့ခဲ့တာပဲဟာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တံခါးသော့ခတ်ထား

တယ်။ ဒီတော့ ငါတို့ အိမ်ပြန်ကြမှာပဲ”

သို့သော် စတက်မိက အထဲကိုဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ငါတို့ ခြံတံခါးဖွင့်ဖို့ မလိုဘူး။ ခြံတံတိုင်းပေါ် ကျော်တက်လို့ရ တယ်”

“အဲဒါ ဥပဒေနဲ့ ဆန့်ကျင်မနေဘူးလား” ယူနစ်က ထိတ်လန့် တကြားဖြစ်လျက်မေးသည်။

“ငါတို့ကို ရဲတွေဖမ်းမိရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“သင်္ချိုင်းထဲကို မဝင်ဖို့ တားဆီးထားတဲ့ ဥပဒေမရှိဘူး” စတက်မိ က အခိုင်အမာ ပြောသည်။

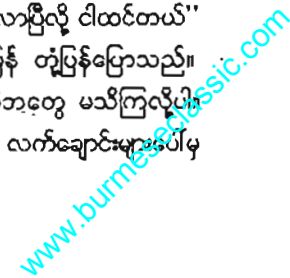
“နှင့် သေရင် သင်္ချိုင်းက မထွက်ခွာဖို့ တားဆီးထားတဲ့ ဥပဒေပဲ ရှိတယ်” သူမက စွပ်စွဲပြောသည်။

“နှင့်လည်း စပေါင်လို ကြက်ကလေး ဖြစ်လာပြီလို့ ငါထင်တယ်”

“ငါ မဟုတ်ဘူး” ယူနစ်က အလျင်အမြန် တုံ့ပြန်ပြောသည်။

“အဲဒါက ငါ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ငါ့မိဘတွေ မသိကြလို့ပါ။

ပြီးတော့ ငါ ပြဿနာလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး” ကျွန်တော့် လက်ချောင်းများပေါ်မှ

သွေးများကို စက္ကူလက်သုတ်ပဝါဖြင့် ကျွန်တော် သုတ်ပစ်နေစဉ် သူမ
ပျက်လုံးများက ကျွန်တော်လက်ချောင်းများပေါ် ရောက်နေသည်။

စတက်မိက ရေရွတ်ပြီး ဟိုဒီလိုက်ကြည့်သည်။

ကျောက်တုံးနံရံဟောင်း၊ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ပြိုကျနေသော နေရာ
ကို သူမ ညွှန်ပြသည်။

“အဲဒီနေရာကနေ တံတိုင်းပေါ်ကို ငါတို့ အလွယ်တကူ ကျော်
တက်နိုင်တယ်” သူမက ဆုံးဖြတ်ပြီး ကျောက်တုံးအလုံးဆီသို့ ဦးဆောင်
သွားသည်။

ကျွန်တော်က တဲအိမ်ကို ကောက်ယူပြီး သူတို့နောက်လိုက်သွား
သည်။ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း လှမ်းတိုင်း ကျွန်တော် ရင်ခုန်ပိုပြန်လာသည်။

၈၈၂

မြက်ပင်များပေါ် ခေါင်းပြုထွက်လျက် သင်္ချိုင်းခြံတံခါးတစ်ဖက်ဆီသို့ အမှောင်
ထဲကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မေ့သည်။

ရှုပ်ထွေးနေသော အပင်များကြားတွင် သူမနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်
နေသော ဒိုဏာ ပုခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ငါ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ စပေါင် အော်နေတဲ့အသံ။ အဲဒါ
ယောက်ျားကလေးအသံ”

ကက်သရင်းက ရယ်သွမ်းသွေးသည်။ “ကောင်ကလေးတွေ
တော်တော်ရဲစွမ်းသတ္တိရှိကြတာပဲ”

“ငါတို့ မသိတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာများ ဖြစ်နေသလား” မယ်လီနာက
ဝမ်းခေါင်းဆံဖြင့် ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“ငါ့ကို ယုံပါ” ကက်သရင်းက ပြောသည်။

“ဒီည သင်္ချိုင်းဆဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်အောင် လုပ်မယ့်လူတွေက
ငါတို့တွေပဲ ရှိတယ်”

သူမက ရှေ့သို့ အသာတိုသွားပြီး အနီးအနားရှိ သင်္ချိုင်းမြေပုံ
အစဉ်၌ ရှိနေသော ကျောက်ခဲကို ရှည်လျားသော ချည်ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့်
ခွည်နှောင်သည်။

“သူတို့ ဝင်လာရင် ကြိုးကို ငါ ဆွဲလိုက်မယ်” သူမက တီးတိုး
ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် စပေါင် တကယ်ကို ကြောက်လန့်သွားမှာပဲ”

မယ်လီနာက သင်္ချိုင်းအလယ်မှ တောအုပ်ထဲကို လှမ်းကြည့်ရင်း

မယ်လီနာက သင်္ချိုင်းအလယ်မှ တောအုပ်ထဲကို လှမ်းကြည့်ရင်း တုန်ယင်သွားသည်။ အမှောင်ထဲ တစ်နေရာတွင် အုတ်ဂူတစ်ခုအထက်၌ အတောင်ပံရှိသော နတ်မိမယ် အချိပ်တစ်ခုကို သူမ တွေ့မြင်မိသည်။

“နင် သေချာရဲ့လား” သူမက ရေရွတ်ပြောသည်။

“ဒီနေရာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့စိတ်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်လာနေပြီ”

ကက်သရင်းက သူမကို စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ပလတ်စတစ်အိတ်တစ်အိတ်ကို သူမ ဖွင့်လိုက်ပြီး အဝတ်ဖြူစ အဟောင်းများကို ကမ်းပေးသည်။

“အခု ဒါတွေ ဝတ်လိုက်” သူမက သူငယ်ချင်းများကို အမိန့်ပေးသည်။

“နင်တို့ ဦးခေါင်းသွင်းလို့ရအောင် အပေါက်တွေ ငါ ဖောက်ထားတယ်”

ခိုးက အဝတ်စတစ်စကို ဦးခေါင်းပေါ် စွပ်ပြီး ဖုတ်ကောင်များမှာ ဖုံးကို ဝတ်လိုက်သည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ယူရန် ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ သူမ လက်နှိက်လိုက်သည်။

“ချုံပုတ်တွေထဲမှာ ငါ ပုန်းအောင်းနေတာကို သူ တွေ့သွားတဲ့ အထိ စောင့်နေမယ်” သူမက ပြောသည်။ သူ သေပြေးရင် ပြေးထွက်ပြေးမှာပဲ”

“ကက်သရင်း ဒီအကြကောင်းတယ်ဆိုတာ နင် သေချာရဲ့လား” မယ်လီနာက အဝတ်စတစ်ခုကို ဦးခေါင်းပေါ် ဆွဲချရန် ကြိုးစားရင်း ညည်းတွားပြောသည်။

“သူတို့က ငါတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်လား။ သူတို့ကို ငါတို့ သေလောက်အောင် မခြောက်လှန့်သင့်ဘူး”

ကက်သရင်းက သူမကို တံတောင်ဖြင့် တိုက်သည်။

“ငါတို့ သင်္ချိုင်းထဲမှာ တစ်ညနေမယ်ဆိုတာကို စတက်မိနဲ့ ယူနစ်

သိရင် သူတို့လည်း ငါတို့ကို ဒီလိုပဲ လုပ်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါက သိပ်ကောင်းတဲ့ ရယ်စရာတစ်ခုပါ။ ဒါပါပဲ”

အပေါက်ဝမှ သူငယ်ချင်းများကို ကြည့်ရှုရင်း သူတို့ အလုပ်ရှုပ်လွန်းနေကြသဖြင့် သူတို့နောက်မှ လျှောက်လှမ်းလာသော အသံသံသို့ကို မကြားကြချေ။ ရှည်လျားထွန်းလိမ်သော သဏ္ဍာန်တစ်ခုက အမှောင်ထဲမှ တိုးကင်လာနေသည်။ မုန်းတီးစရာကောင်းသော ပုတီးစေ့မျက်လုံးတစ်စုံက သူတို့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ခြံတံခါးဝမှ အော်ဟစ်သံက မြွေမိန်းကလေးကို နိုးထသွားစေခဲ့သည်။ သူမ စူးစမ်းလိုစိတ်ဖြစ်လာပြီး ကျိုးပျက်နေသော သင်္ချိုင်းမြေပြင်ကြားရှိ သူမ၏ ပုန်းအောင်းဦးနေရာမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင် ငယ်ရွယ်သော လူသားမိန်းမများကို အာရုံခံမိသောအခါ အန္တရာယ်ကြီးသော သူမ၏ အစွယ်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ယခု သူတို့ကို သူမ တွေ့သွားသည်။

မြက်တောထဲတွင် ထိုင်နေသော ကောင်မလေး ၃ ယောက်က ကောင်းမွန်သော ပစ်မှတ်များ ဖြစ်လာသည်။

သူမက ပေါက်ရန် ဦးခေါင်းကို မြှောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခြိန်ခွေလိုက်သည်။ သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်က သူမ လက်လှမ်းမမီသည် နေရာသို့ ရွေ့သွားခဲ့သည်။

ကက်သရင်းက မြင်ကွင်းပိုမိုကောင်းမွန်စေရန် မြက်ပင်ထိပ်ဖျားများကို ဖြိုဟလိုက်သည်။

“အိုကေ ... အဆင်သင့် ပြင်ထားကြ” ဖုတ် ကောင်မျက်နှာဖုံး အောက်တွင် သူမအသံက ဗလုံးဗထွေးဖြစ်လျက် သူမက အမိန့်ပေးသည်။

“သူတို့လာပြီ။ ငါတို့ လုပ်သလို ခြံတံတိုင်းပေါ် သူတို့ ကျော်တက်နေကြပြီ”

ဆင်းလိုက်ကြသည်။

တိတ်ဆိတ်မှုက ကြောက်လန့်ဖွယ်ကောင်းနေသည်။ သက်ရှိအရာဝတ္ထုများကို တွေ့မြင်ခြင်း၊ ကြားရခြင်း မရှိချေ။ ရှည်လျား သိပ်သည်းသော မြက်တောတစ်ခုက ရှေ့တွင်အတားအဆီး ဖြစ်နေသည်။ အိုမင်းသော သစ်ပင်များက သင်္ချိုင်းမြေပုံများပေါ် အကိုင်းများ ဆွေးကျလျက် ခါးကိုင်းမည်းမာသော လူသတ်သမားများကဲ့သို့ ပေါ်ထွက်နေကြသည်။ တိမ်မှနေသောလက ယိုင်နဲ့နေသော အုတ်ဂူများပေါ် အလင်းရောင် ကျနေသည်။

သင်္ချိုင်းမြေပုံများကိုဖြတ်လျက် ပျက်စီးနေသော လမ်းတစ်လမ်းပေါ် ကျွန်တော်တို့ လျှောက်သွားနေစဉ် စတက်မီက ရုတ်တရက် ရပ်ပြီး ဒူးထောက်ချလိုက်သည်။ “ဒါကို ကြည့်စမ်း” သူမက စူးစမ်းဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့က သူမဘေးတွင် ခါးကိုင်းလိုက်ကြသည်။ ရွံထူသော မြေပြင်ပေါ်မှ အမှတ်အသားတစ်ခုကို သူမ ညွှန်ပြနေသည်။

“ခြေရာတွေလား” ယူနစ်က အထိတ်တလန့်ဖြင့် မေးသည်။

“ငါ ပြောသာမဲ့” ကျွန်တော်က သူတို့ကို သတိပေးသည်။

“ထူးဆန်းတဲ့လူအလင်းနှစ် ၅ သန်းလောက် အမျိုးမျိုး ဒီနေရာမှာ ပုန်းအောင်းနေတယ်လို့ ငါ မိဘတွေ ပြောကြတယ်”

“ငါ့ကို ကြောက်လန့်အောင် မလုပ်နဲ့” ယူနစ်က ကျွန်တော်နဲ့အေးကို တံတောင်ဖြင့် တိုက်လျက် ကျိတ်ပြောသည်။

စတက်မီက ရွံထဲမှာ အမှတ်အသားအရာများကို လက်ချောင်းများ

စတက်မီက ရွံထဲမှာ အမှတ်အသားအရာများကို လက်ချောင်းများဖြင့် စစ်သပ်စစ်ဆေးကြည့်နေစဉ် ကျွန်တော်တို့ကို လှစ်လှူရှုထားသည်။

“မနက်က မိုးရွာပြီး တစ်နေ့လုံး တိမ်ထူထပ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် မြေပြင် အရမ်းနိမ့်နိမ့်နေတာပေါ့” သူမက စုံထောက်မကလေးအသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် ငါတို့ရည်ချိုတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပဲ” ယူနစ်က တစ်ဆိုလုမတတ် အသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီခြေရာတွေကို ဘယ်သူလုပ်သလဲ မသိဘူး” စတက်မီက မျက်မှောက်ကုတ်လျက် ပြောသည်။

“လူသတ်သမားတစ်ယောက်လား” ကျွန်တော်က မထိတစ်အပြုံးဖြင့် ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“ဒါမှမဟုတ် တစ္ဆေတစ်ကောင်လား”

“နောက်တစ်ကြိမ် ငါတို့ သင်္ချိုင်းကို လာရင် နင့်ကို ငါ မခေါ်ဘူး” စတက်မီက ပြောသည်။

“နင့်သူငယ်ချင်း တောရစ်ကို ငါ ခေါ်မယ်။ သူ ဘာမျှ မကြောက်ဘူး” မြေကြီးပေါ်မှ အမှတ်အသားများကို လက်ညှိုးဖြင့် သူမ ထိုးကြည့်သည်။

“တစ်ခု သေချာတာကတော့ စပေါင်း တစ္ဆေတွေမှာ ခြေရာမရှိဘူး။ ခြေရာအရွယ်အစားတွေကို ကြည့်စမ်း။ အဲဒါတွေ ကြီးတယ်။ ဒါတွေဟာ ဘွတ်ဖိနပ် ဝတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ခြေရာတွေပဲ။ တစ္ဆေတွေ ဘွတ်ဖိနပ် မဝတ်ဘူး”

ယခု စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ဖို့က ကျွန်တော် အလှည့်ဖြစ်လာသည်။

“ဒါဟာ သင်္ချိုင်းတူသုတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်” ကျွန်တော်က သူမကို လှောင်ပြောင်ပြောသည်။

“သခိုင်းတူးတဲ့လူတွေ ဘွတ်ဖိနပ်ဝတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ သခိုင်းတူးတဲ့လူတွေ မရှိဘူး” ယူနစ်က စတင်၍
ကို အကာအကွယ် ပေးလျက် တုံ့ပြန်ပြောသည်။ ဒီသခိုင်းကို ပိတ်လိုက်
တာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီ။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဒီနေရာမှာ မမြှုပ်နှံတော့ဘူး”

“သူတို့ မြှုပ်ကောင်း မြှုပ်နိုင်တယ်” ကျွန်တော်က တုံ့ပြန်
ပြောသည်။ “အဲဒီအကြောင်း ဘယ်သူမျှ မသိလို့ မြစ်လိမ့်မယ်”

ခဏကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ ငြင်းခုံနေသည့် ကိစ္စကို
မေ့လျော့သွားကြသည်။

လေးလံသော ရိုက်ခတ်သံကြောင့် ကျွန်တော် ချာခနဲ လှည့်လိုက်
ကြသည်။

၎င်းက ရှည်လျားသော မြက်ပင်များအနီးရှိ သခိုင်းမြေပုံများဆီမှ
လာခြင်း ဖြစ်သည်။

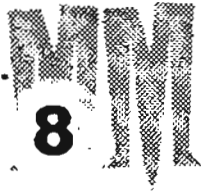
ကျွန်တော်တို့ ထိုနေရာ၌ ရပ်နေကြပြီး အဆုတ်ကွဲ မတတ်အော်
ဟစ်နေကြလျက် မျက်လုံးများက ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ပြူးကျယ်နေကြကာ
ရင်လှိုက်ဖိုနေကြသည်။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်မှ နှာခွံကြောများက ထိတ်
လန့်မှုကြောင့် တဖျိုးဖျိုး တဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်နေသည်။

“ဟိုမှာ လူရှိတယ်” ယူနစ်က ကျွန်တော့်လက်ကောက်ဝတ်ကို
လက်ချောင်းများဖြင့် ကုတ်ခြစ်လျက် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ပြောသည်။

ထို့နောက်တွင် ၎င်းကို ကျွန်တော့်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။
တစ္ဆေတစ်ကောင်၏ သဏ္ဍာန်မဲ့သော ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ပုံစံက မြက်ပင်
များကြားမှ ခုန်ထလာသည်။

ခဏကြာသောအခါ မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာက အလင်း
ရောင် စက်ဝိုင်းထဲတွင် လွင့်မော့လာသည်။

၎င်းက အမှောင်ထဲတွင် ကခုန်နေဟန်တူသည်။

အခါ ကက်သရင်းက ခိုး၏ အဝတ်စကို ဆွဲလိုက်သည်။
“ဒီလောက်ဆို တော်ပြီ” သူမက ကျိတ်ပြောသည်။ “နင်
လက် နိပ်ဓာတ်မီးကို မှိတ်လိုက်။ အထဲကို ပိုတိုးသွားကြရအောင်”

ရှည်လျားသော မြက်ပင်များက သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များကို ဖုံးလွှမ်း
ပေးထားလျက် အမှောင်ကျနေသော သခိုင်းထဲသို့ သူတို့ ပိုတိုးဝင်သွား
ကြသည်။

မြွေက သူတို့ကို တစ်ချက်ကလေးမျှ မျက်ခြည်မပြတ်စေဘဲ
အကာအကွယ်ဆီသို့ တွန့်လိပ်သွားသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော
အစွမ်းများက တစ်ခါအရောင်လက်သွားပြန်သည်။ မြွေမိန်းကလေး၏ စိတ်
လှုပ်ရှားထက်ကြွနေသည်။ ကောင်မကလေး ၃ ယောက်၊ သိပ်ကောင်းသည်။

အဆိပ်သင့်ပြီး စားသောက်ဖို့အတွက် ငယ်ရွယ်သော ကောင်မ
ကလေးများကို တွေ့ရှိရန် သူမ၏ အိပ်မက် မက်ခဲ့ရသည်။ ဤကောင်မ
ကလေး ၃ ယောက်ကို သူမ ခံစားရသကဲ့သို့ ခံစားရအောင် သူမ လုပ်မည်။
သခိုင်းထဲတွင် ကစားရခြင်းကို ပျော်စရာဟု သူတို့မှတ်ယူနေကြလျှင် သူတို့
ကို သူမ တစ်မျိုးတစ်ပုံ သင်ခန်းစာပေးတော့မည်။

သူမ ဝမ်းဗိုက်မှ ထိုးထွက်နေသော လက်များဖြင့် သူမကိုယ်
သူမ ဆွဲယူသည်။ သူတို့နောက်သို့ သူမ လျှောထိုးလိုက်သည်။ သူတို့
သခိုင်းမှ ဘယ်တော့မျှ အသက်ရှင်လျက် မထွက်ခွာစေရဟု သူမ ဆုံးဖြတ်
ထားသည်။

ကက်သရင်းက လမ်းကို ဦးဆောင်သွားသည်။ ပြေပြင်စွာ အောက်

ကက်သရင်က လမ်းကို ဦးဆောင်သွားသည်။ မြေပြင်က အောက်သို့ စိုက်ဆင်းလာသည်။ သင်္ချိုင်း၏ အမှောင်မည်းဆုံး အပိုင်းဆီသို့ တိုးဝင်သွားသောလမ်းတစ်လမ်းကို သူမ ရှေးချယ်လိုက်သည်။ လေပြည့်လေညင်းတိုက်ခတ်မှုကြောင့် ခေါင်းပေါ်မှာ လိမ်ယုက်နေသော သစ်ကိုင်းများက ညည်ညွှန်းနေကြသည်။ သစ်ရွက်ခြောက်များက သင်္ချိုင်းမြေပုံများပေါ်တွင် လှုပ်ရှားနေကြသည်။ လေက ပို၍အေးစက်လာသည်။

“မိုးရွာတော့မယ်” မယ်လီနာက လရောင်းအား ဖုံးကွယ်သွားသော တိမ်တိုက်ကို မော့ကြည့်လျက် ညည်ညွှန်းပြောသည်။

ကက်သရင်က သစ်ပင်များ ပိုင်းရံထားသော ရှေးဟောင်းအုတ်ဂူတစ်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ငါတို့ ဟိုနေရာမှာ မိုးခိုကြမယ်” သူမက ပြောသည်။

“အုတ်ဂူဖွင့်ထားရင် ငါတို့ အထဲကို ဝင်လို့ရတယ်”

မယ်လီနာက သစ်မြစ်တစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်မိသည်။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီအထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေနိုင်တယ်”

သူမက ဆျံနဲ့စွာ ကန့်ကွက်သည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့” ကက်သရင်က မာန်မဲပြောသည်။

“အဲဒီအထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်ရှိနေရင် သူ သေနေလိမ့်

မယ်”

အုတ်ဂူဆီသို့ သူတို့ရောက်သောအခါ ခိုးက သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “နားထောင်စမ်း” သူမက အရေးတကြီး သတိပေးသည်။

“အဲဒါ ဘာလဲ”

“ဘာက ဘာလဲ” ကက်သရင်က သူမ သူငယ်ချင်ဘက်ကို လှည့်လိုက်သည်။

“ငါ ဘာမျှ မကြားဘူး”

“ငါ ကြားရတယ်” မယ်လီနာက ခေတ္တပြောသည်။

“တစ်ယောက်ယောက် မြေပြင်ပေါ်ကို တစ်ခုခု ဆွဲယူနေသလားနဲ့”

၀”

ကက်သရင်က သဘောမကျဟန်ဖြင့် မျက်လုံးကို ပင့်လှန်လိုက်သည်။ “ဟေ့ ... ကြောက်စရာကောင်းတာတွေ လုပ်နေတာ။ ငါတို့တွေပဲ ရှိတယ်။ ဒီမှာ တခြားလူ ဘယ်သူမျှ မရှိဘူး”

“ဟင်” ခိုး၏အသံက လည်ပင်းထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ တစ်ဆို့နေသကဲ့သို့မျိုး ဖြစ်နေသည်။ “အဲဒါ လူဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်။ နာနာဘာဝ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

ကက်သရင်က သဘောမကျဟန်ဖြင့် အုတ်ဂူတံခါးပွင့်နေရာဆီသို့ အလျင်စလို သွားသည်။ သေးငယ်သော

ကျောက်တုံးအဆောက်အအုံကလေး ထဲသို့ သူမ ဦးဆောင်ဝင်သွားသည်။ အမှောင်ထုက သူတို့ကို လွှမ်းမိုးလိုက် သည်။ မှီအုံက သူတို့နားခေါင်းဆီသို့ ရောက်လာသည်။

“ဒီနေရာမှာ ငါတို့ မိုးခိုမှာ မဟုတ်ဘူး” သူမက အုတ်ဂူထဲကို ပိုမိုနက်ရှိုင်းစွာ တိုးဝင်သွားရင်း ပြောသည်။

သူမ စကားပြောပြီးနောက် တစ်ပြိုင်နက် အလန့်တံကြား အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ထူးဆန်းသော ပွတ်တိုက်ဆွဲသံကို ယခု သူမလည်း

ကြားရပြီ။ ထိတ်လန့်မှုက သူမ၏ရင်ဘတ်ကို ဖျစ်ညှစ်လျက် သူမရာခန့် လှည့်လိုက်သည်။ “ဟိုနေရာမှာ တစ်ခုခုရှိနေတယ်” သူမက တီးတိုးပြော

သည်။

လျှောက်ပွတ်တိုက်သံက တံခါးထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

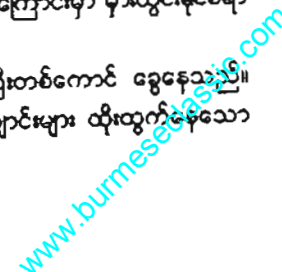
“အဲဒါ အထဲကို ဝင်လာနေပြီ” ခိုးက ငိုညည်ဆံဖြင့် ပြောသည်။

မယ်လီနာက လက်နှိပ်တတ်မိစိုးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သူမ လက်က တုန်ယင်နေပြီး အလင်းရောင်က ဟိုဒီလှုပ်ရှားနေသည်။ သို့သော် သူတို့ကို

မည်သည့်အရာက အုတ်ဂူထဲ၌ ချောင်ပိတ်လိုက်ကြောင်းမှာ မှားယွင်းနိုင်စရာ မရှိချေ။

သူတို့ရှေ့တွင် ကြီးမားသော မြွေကြီးတစ်ကောင် ခွေနေသည်။ လူဦးခေါင်းနှင့် ဝမ်းခိုက်မှ အဖြူရောင်လက်ချောင်းများ ထိုးထွက်နေသော

မြွေတစ်ကောင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော့်ပျက်လုံးများက အမှောင်ထဲကို လိုက်ကြည့်သည်။
၎င်းကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်း
သောမျက်နှာနှင့် တစ္ဆေက ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်သည်။
မလှုပ်မယုတ် ရပ်နေကြသည်။

“အဲဒါ ဘာလဲ” ကျွန်တော်က အသံထွက်မေးလိုက်သည်။

“အဲဒါ ဖုတ်ကောင်နဲ့ တူတယ်” ယူနစ်က အလင်းရောင်ရှိခဲ့သော
သင်္ချိုင်းနေရာဆီမှ တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားမှုကို ကြိုးစားကြည့်ရှုရင်း ကွဲအက်
သော အသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ယောက် ဖုတ်ကောင်တစ်ကောင် ဖြစ်
ဟန်ဆောင်နေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်” စတက်မီက သံသယမကင်းစွာ
ပြောသည်။

“ငါတို့ အိမ်ပြန်သင့်ပြီ ထင်တယ်” ယူနစ်က တိုက်တွန်းသည်။

“မပြန်ဘူး” စတက်မီက ပြောသည်။ “ငါတို့ အခုလက်လျှော့လို့
မဖြစ်ဘူး။ ငါတို့ တစ်ညလုံး နေမယ်”

“ဟင် ... နင်တစ်ယောက်တည်း ဘာဖြစ်လို့ မနေတာလဲ။
ယူနစ်ကို ငါ အိမ်ခေါ်သွားမယ်” ကျွန်တော်က ကမ်းလှုပ်သည်။

စတက်မီက ကြက်ကလေးအသံပြုလုပ်ဖို့ ပြင်သည်။ သို့သော်
မိုးချွန်းသံက ၎င်းကို လွှမ်းမိုးသွားသည်။

ကောင်းကင်၌ လျှပ်စီးများ ထပ်မံလက်လာသောအခါ ကျွန်တော်
တို့ မော့ကြည့်ကြသည်။ ပထမဦးဆုံး မိုးဆီးမိုးပေါက်များက ကျည်ဆန်များ
နှင့်တူပြီး ကျွန်တော်တို့ အသားများကို စူးရှစွာ တိုးထွက်နေကြသည်။

“မြန်မြန်လုပ်၊ တဲပြင်” ယူနစ်က အော်သည်။

“ငါတို့ မိုးရေမစိုခင်လုပ်”

ကျွန်တော်က တဲကို မြန်လိုက်ပြီး တိုင်းကို နေရာတကျ ကိုင်ထား
စဉ် ကောင်မလေးများက ခေါင်မိုးနှင့် ဘေးအာကာကို တပ်ဆင်ကြသည်။
သူတို့ ပြီးလျှင်ဆင်ခြစ်စဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စူးရှသောအသံတစ်သံကို ကျွန်တော်
ကြားလိုက်ရသည်။

“နင်တို့ ကြားသလား” မိုးချွန်းသံကို ကျော်လွန်လျက် ကျွန်တော်
က အော်ပြောသည်။

“ဘာလဲ” ယူနစ်က မိုးရေကြောင့် ဆံပင်က ဦးခေါင်းတွင် ပိပြား
ကပ်လျက် ပြန်မေးသည်။

“အော်သံ” ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“လူအော်သံ ငါ ကြားလိုက်တယ် ထင်တယ်”

“နင် ကြားတာကို ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး” စတက်မီက ကြုံးဝါးလိုက်
သည်။ “ငါတို့ နေမယ်”

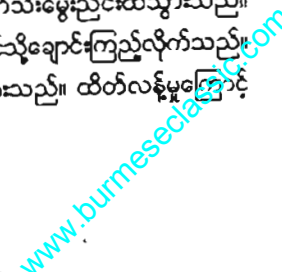
တဲထဲသို့ ကျွန်တော် စုပြုံဝင်သောအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ မိုးရေ
စိုရွှဲနေကြသည်။ ကောင်းကင်တွင် လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ် ယုတ်သန်းနေကြပြီး
တဲထဲကို လျှပ်စစ်စီးပန်းများ ထွန်းညှိပေးနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

အထက်ကောင်းကင်တွင် မိုးချွန်းနေသည်။ မိုးရေများက ပလတ်
စတစ်ခေါင်မိုးနှင့် နံရံများကို ရိုက်ခတ်နေကြသည်။ တဲက အံကျစပြုလာ
သည်။

ထိုအချိန်၌ ရွှံ့များကြားထဲ တိုးလျှောက်လာနေသော ခြေသံကို
ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားသည်။

ရွက်ဖျင်ကို ကျွန်တော် ဖြဟပြီး အပြင်သို့ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။
ကျွန်တော် ရင် တလှုပ်လှုပ် တုန်သွားသည်။ ထိတ်လန့်မှုကြောင့်

ကျွန်တော်လည်ဖျါ ခြောက်ကပ်လာသည်။

စတက်မီနှင့် ယူနစ်တို့က ကျွန်တော့်ဘေးသို့ ချက်ချင်း ပြေးလာကြပြီး ချွန်ဖျင်ကို ပိုမိုမြဲဟလိုက်ကြသည်။

မိုးလေထဲမှ သဏ္ဍာန်တစ်ခုက ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာနေသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် လျှင်စီးလက်သောအခါ လက်နှစ်ဖက်ကို ကောင်းကင်ဆီသို့ မြှောက်ထားသော ရှည်လျား၍ ရွံ့ပေကျံနေသည့် အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ထားသော ဝေဒနာခံစားနေရသော အမျိုးသမီးသဏ္ဍာန်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

ယူနစ် အော်ဟစ်မည်ကို တားဆီးရန် သူမ ပါးစပ်အား ကျွန်တော့် လက်ဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အမျိုးသမီး အသာအရေက သူမ၏ အဝတ်အစားကဲ့သို့ ဖြူဆွတ်နေပြီး မနစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော အလင်းရောင် ထွက်ပေါ်နေဟန်တူသည်။ သူမ၏ အရိုးများက စက္ကူကဲ့သို့ ပါးလွှာသော အသာအရေထဲမှ ထိုးဖောက်ထွက်တော့မည်ပုံပေါ်နေသည်။

အနားသို့ သူမ နီးကပ်လာသောအခါ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်၍ တစ်ကိုယ်တည်း ဝိုင်းရိုက်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို သူမ တွေ့မြင်သည့် အမူအရာမပြုချေ။ မိုးရေကို ဆန်လျက်၊ ညအမှောင်ထဲမှာ ပျောက်ဆုံးနေသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကဲ့သို့ သူမ ဖြတ်ကျော်သွားသည်။

သင်္ချိုင်းအလယ်ဗဟိုထဲသို့ သူမ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူမ ပျောက်ကွယ်သွားသည်နေရာမှ အကျောက်အကန် အော်သံများကို ယခု ကြားနေရတဲ့ နားပင်းလုမတတ်သော မိုးချုန်းဆုံကြောင့် ထိုအသံများ တိတ်သွားသည်။

ချွန်ဖျင်စကို ကျွန်တော် ပိတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်အိမ်တွင် နေလျှင် ကောင်းမည်ဟု ဆန္ဒဖြစ်မိသည်။

မိုးရေက ချွန်ဖျင်တဲကို ကျာပွတ်များကဲ့သို့ ရိုက်ခတ်နေကြစဉ် ကျွန်တော်တို့ ချွန်ဖျင်တဲထဲတွင် အတူတကွ ပူးကပ်နေကြသည်။

ယူနစ် တုံ့ယင်နေသည်။

“စတက်မီ ... နင် ယုံပါတော့” သူမက စိတ်မသက်သာဖွယ် ကောင်းစွာ တောင်းပန်နေသည်။

“ဒီသင်္ချိုင်းစာရွှေ ခြောက်တယ်။ ငါတို့ ဒီမှာ မနေသင့်ဘူး”

စတက်မီ၏မျက်လုံးများက ပဟာမခန့်ဟန်ဖြင့် တောက်လက်နေသည်။

“ငါတို့တွေဟာ တစ္ဆေမဟုတ်ဘူး” သူမက ရွံ့ရှာဟန်ဖြင့် တုံ့ပြန်ပြောသည်။

“အဲဒါဟာ မိုးမိနေတဲ့ အိမ်ခြေရာခြေပဲ အမျိုးသမီးပါ”

“ဒါပေမဲ့ သူမကို ငါ ဖောက်ထွင်မြင်ရတယ်” ယူနစ် အော်ဟစ်နေမတတ်ဖြစ်သွားသည်။

“သူမ အရမ်းပိန်လွန်းနေတာပါ” စတက်မီက အတိုက်အခံပြောသည်။

“သူမကို နင် ဖောက်ထွင်မြင်ရတယ်လို့ ထင်နေတာပါ”

“ငါတို့ ကြားနေရတဲ့ ဟိုအော်ဟစ်သံတွေကရော ဘာတွေလဲ”

ကျွန်တော်က ကြားထင်ပြောသည်။

“နင် အဲဒါတွေကို ဘယ်လို ရှင်ပြမလဲ”

စတက်မိက ပခုံးတွန့်သည်။ အိမ်ခြေမဲ့တဲ့လူတွေ အများကြီး ရှိတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်” သူမက လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါတို့ ဒီနေရာမှာ နောက်ထပ် ၆ နာရီပဲ နေရတော့မယ်။ ပြီးရင် ငါတို့သံချိုင်းထဲမှာ တစ်ညနေပြီး ကိစ္စပြီးဆုံးသွားပြီ”

ဘီစကွတ်မုန့်ထုပ်ကို သူမ ဖွင့်ပြီး မုန့်တစ်ခုကို စတင် ဝါးစားသည်။

“ငါတို့ တစ်ခုခု စားလိုက်ရင် နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းလာမယ်လို့ ငါ ထင်တယ်” သူမက မုန့်ထုပ်ကို ကမ်းပေးသည်။

“စားကြ၊ နင်တို့ ခေါင်းထဲက တစ္ဆေတွေကို မေ့သွားကြလိမ့်မယ်” စတက်မိ ဘာမှမကြောက်ကြောင်းကို ကျွန်တော် ဝန်ခံရတော့မည်။

သူမက သံမဏိကဲ့သို့ စိတ်ဓာတ်မာကြောနေသည်။ ယူနစ်က သူမကို သံသယရှိနေသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါတို့ နည်းနည်းစောပြန်ကြရင် ကောင်းမယ်” သူမက အကြံပြုနေသည်။

“မြေကြီးထဲက အခေါင်းတွေ ထမလာခင် ပြန်သင့်တယ်” “နင် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ” စတက်မိက လှောင်ပြောင်ပြောသည်။

“အခေါင်းတွေ မထနိုင်ပါဘူး” “ကာရီလုပ်... ငါ့ကို ပြောပြတာ၊ နင် မမှတ်မိဘူးလား”

ယူနစ်က တုန်ယင်လျက် ပြောသည်။

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့ပါတီပွဲကနေ ရီလင်းအိမ်ကို ပြန်လာတော့ သံချိုင်းတစ်ခုကို သူမ ဖြတ်လျှောက်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မြေပြင်ထဲကနေ အခေါင်းတစ်ခု ကြွတက်လာတာကို သူမ တွေ့မြင်ရတယ်။ အဲဒီနောက် ကောင်မကလေးဘစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။ ကောင်မကလေး

က ခေါင်းထဲမှာရှိတဲ့ အရိုးစုတစ်ခုရဲ့ စားသောက်ခြင်းကို သူမ ခံခဲ့ရတယ်လို့ ရီလင်းကို ပြောပြတယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ” စတက်မိက နောက်ထပ် ဘီစကွတ်တစ်ခုကို ဝါးစားသည်။

“အရိုးစုတွေ မစားနိုင်ပါဘူး” “ဂျွှင်ယန် ပြောတာ မှန်ကောင်းမှန်နိုင်တယ်” ကျွန်တော်က ရင်တုန်မိလျက် ရေရွတ်ပြောသည်။

“ဘာပြောလို့လဲ” စတက်မိက မေးသည်။

“အင်း... တစ်ခါတုန်းက မြေအောက်လျှို့ဝှက် ထိန်းချုပ်အခန်း မှီတဲ့ သံချိုင်းတစ်ခုရှိတယ်လို့ ဂျွှင်ယန် ပြောတယ်။ အဲဒီအောက်မှာ သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ယောက် ရှိတယ်။ သံချိုင်းမြေပုံတွေအောက်မှာ နေထိုင်တဲ့ သဘာဝနယ်လွန်စွမ်းအားတွေကို သူ ပိုင်တယ်။ တစ္ဆေတွေအားလုံးကို သူ ဖန်တီးပြီး ထိန်းချုပ်တယ်”

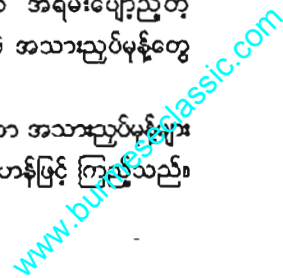
“သံချိုင်းတွေအောက်မှာ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ မနေဘူး” စတက်မိက စူးစူးဝါးဝါး အော်သည်။ “သံချိုင်းတွေအောက်မှာ လူသေအလောင်းတွေပဲ ရှိတယ်”

“သူတို့တွေက ဟိုဝတ်ရုံအဖြူနဲ့ အမျိုးသမီးလို လမ်းလျှောက် ထွက်တတ်ကြတယ်” ယူနစ်က အတင်းအကျပ် ပြောသည်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး” စတက်မိ သဘောမကျဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“အမှန်ပြောရရင် နင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အရမ်းပျော့ညံ့တဲ့ ပုံပေါ်နေကြတယ်။ ဒါနဲ့ နင်တို့လုပ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောတဲ့ အသာညှပ်မုန့်တွေ ဘယ်မှာလဲ။” “ငါ ဝိုက်ဆာနေပြီ”

ယူနစ်က ရေမလုံသော အိတ်ထဲမှ ဖိခွဲနေသော အသာညှပ်မုန့်များကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ သူမက ၎င်းတို့ကို စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“ဟွန်း... ဝိုးရေဝင်ပြီး မုန့်တွေ ပျက်စီးကုန်ပြီ” သူမက အိတ်ထဲကို ပိုမိုနက်ရှိုင်းစွာ လက်နှိုက်ပြီး မြေပဲထောပတ်ယိုဘူးတစ်ဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ငါတို့မှာ ဒါပါတယ်” သူမက ဘူးဆုံးကို လှည့်ဖွင့်ပြီးသောအခါ အထဲကို လက်ညှိုးဖြင့် နှိုက်လျက် မြေပဲထောပတ်ယို အတုံးကြီးတစ်တုံးကို လျှာဖြင့် လျက်လိုက်သည်။ “ကောင်းလိုက်တာ”

“ငါ့ကိုနည်းနည်းပေး” စတက်မိက တောင်းသည်။ သူမက ဘူးထဲကို လက်ချောင်းထိုးထည့်ပြီး ၎င်းကို ဓားတစ်ချောင်းကဲ့သို့ အသုံးပြုလျက် မြေပဲထောပတ်ယိုများကို ဘီစကွတ်တစ်ချပ်ပေါ် သုတ်လိမ်းလိုက်သည်။

ဝိုးရေနှင့် အေးစက်သော လေတို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ဆာလောင်လာသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း လက်ညှိုးကို ဓားတစ်ချောင်းကဲ့သို့ အသုံးပြုလျက် ဘီစကွတ်တစ်ချပ်ပေါ် မြေပဲထောပတ်ယိုများ သုတ်လိမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ၎င်းကို အခမ်းမရ လိုက်ဝါးစားလိုက်သည်။

မကြာခင်၌ မြေပဲထောပတ်ယိုအနံ့များ စိစွတ်သော အဝတ်အစားနှင့် ဘွတ်ဖိနပ်တို့၏အနံ့များ တဲထဲ၌ နံ့စော်လာသည်။

နောက် ဘီစကွတ်မုန့်တစ်ချပ်ပေါ် ကျွန်တော် လက်ညှိုးဖြင့် မြေပဲ ထောပတ်များ သုတ်လိမ်းနေစဉ် ဝေဒနာခံစားနေရသော အော်ညည်းသံက ညအမှောင်ကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော် လန့်ဖျပ်လှန့်သဖြင့် ဘီစကွတ် မုန့် ပေါင်ပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားသည်။ ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီတွင် မြေပဲထော ပတ်ယိုများ ပေကျံ့ကုန်သည်။ အမေ ကျွန်တော့်ကို သတ်တော့မည်။

စတက်မိနှင့် ယူနစ်တို့က ကဲဖျင်စကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်ကြသည်။ မိုးသက်မုန့်တိုင်း ကျနေဆဲဖြစ်သော်လည်း အော်ညည်းသံက ကျယ်လောင်သထက် ကျယ်လောင်လာသည်။

ခဏကြာသောအခါ ကျွန်တော် ကြားဖူးသမျှထဲတွင် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သော အော်ဟစ်သံများ တစ်သံပြီးတစ်သံ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒီအသံတွေ သင်္ချိုင်းအလယ်က လာကြတာ” ယူနစ်က ထိတ်လန့်နေသော မျက်နှာဖြင့် အော်ဟစ်ပြောသည်။

“အဲဒီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ။ တစ်ယောက်ယောက် အသံတံခံရနေတဲ့အသံ ထွက်နေတယ်”

“အသံတံခံရတာလား” ကျွန်တော်က မြေပဲထောပတ်ယို ဖုံးအုပ်နေသော လက်ညှိုးကို ကိုက်ဖြတ်လှုံ့မိမိတတ် ဖြစ်လျက် ရေရွတ်ပြောသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး” စတက်မိက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောပြီး အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

“ငါ သွားကြည့်မယ်”

“ငါ့ကို ဒီနေရာမှာ မထားခဲ့ပါနဲ့” ယူနစ်က သူမ နောက်ကို ပြေးလိုက်ရင်း အော်ပြောသည်။ ၎င်းနောက် သူမက အသက်မရှူနိုင်စွာဖြင့် နောက်ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“စပေါင် အဲဒီနေရာမှာ ထိုင်မနေနဲ့။ မြန်မြန်လုပ်” ကျွန်တော် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်တော် ခြေထောက်များက မြေပြင်နှင့် ရွဲကပ်နေဟန် တူသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် တခြားလမ်းမရှိသည်ကို သိသည်။ စတက်မိနှင့် ယူနစ်တို့နောက်ကို ကျွန်တော် လိုက်ရမည်။ ကျွန်တော် မလိုက်လျှင် စတက်မိ ကျွန်တော့်ကို အမြဲတမ်း ရယ်စရာလုပ်နေတော့မည်။ သူတို့ သေမင်းဆီသို့ သွားနေလျှင်တောင်မှ ကျွန်တော် လိုက်ရတော့မည်။

ကက်သရင်၊ ခိုးနှင့် မယ်လီနာတို့က အုတ်ဂူထဲသို့ ပိုမိုနက်ရှိုင်းစွာ နောက်ဆုတ်သွားကြပြီး သူတို့၏အော်ဟစ်သံများက အေးစက်သော ကျောက်တုံးနံရံများတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

လက်နှိပ်ခတ်မိအလင်းရောင်၌ မြွေဦးခေါင်းက သူတို့မျက်စိဖြူ တွင် ဝေ့ဝဲနေသည်။

သူမ၏ မိန်းကလေးမျက်နှာက ရှုသွပ်မှုကြောင့် တောက်လောင် လျက် သူမ၏ ဦးခေါင်းက ပိုမိုမြင့်တက်လာပြီး ကက်သရင်ကို တိုက်ခိုက်ရန် အဆင်သင့် ဖြစ်လာသည်။

သို့သော် အော်ဟစ်သံက ခိုးဖြစ်နေသည်၊ တုန်တုန်ဖြင့် တံခါးဝကို သူမ လက်ညှိုးထိုးပြနေသည်။ ရှုသွပ်နေသောသဏ္ဍာန်တစ်ခုက ဘယ်ကမှန်မသိ ဝေါ်ကျက်လာ သည်။

၈၈

ရှုသွပ်သော မျက်လုံးများနှင့် အမျိုးသမီးက မိုးသက်မုန်တိုင်း ကြားမှ လှမ်းထွက်လာသည်။ ရှည်လျားသော သူမဆံပင်များက ငိုရေများဖြင့် ပြားကပ်နေပြီး သူမ အဝတ်အစားများက ရှုံ့များပေကျဲနေသည်။ သူမ၏ အရိုးများက အသာအရေကို အချိန်မရွေး ထိုးဖောက်တော့မည် ပုံပေါ် နေသည်။

လျှပ်စီးတစ်ချက် လက်လိုက်သဖြင့် နေအချိန်ကဲ့သို့ အုတ်ဂူပေါ် အလင်းကျလာသည်။ ခေါင်းပေါ်မှ မိုးချွန်သံ ပေါက်ကွဲထွက်လာသည်။ ကောင်မကလေးများ နောက်လန်သွားကြသည်။

သို့သော် သူတို့က ယခုအော်ဟစ်ကြေရသည်မှာ ထူးဆန်းသော အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာကြောင့်ဖြစ်သည်။

၎င်းက နာကျင်ခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းတို့ကြောင့် ရုန်ခွဲနေရာ၊ မည်သည့်ဆရာဝန်မျှ ၎င်းကို ပြန်လည်ပြုပြင်ပေးနိုင်မည် မဟုတ် သေး။

သူမ၏ လူသားလက္ခဏာများမှာ မုတ်မိနိုင်ရုံမျှသာ ရှိလေသည်။ အမှန်တွင် သူမ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့သလောက် ဖြစ်နေ သည်။ လောင်ကျွမ်းနီရဲနေသော အသာအရေက ဟောက်ပက်ဖြစ်နေသော ပါးရိုးများပေါ်တွင် တင်းရင်းစွာ ရှိနေသည်။ နီရဲနေသော သူမမျက်လုံးများက ပူးရောင်နေသော အသာများကြားမှ ငေးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သူမ

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

နာခေါင်းက ပုံသဏ္ဍာန်ပျက်နေသော အသားစိုင်ခဲဖြစ်နေပြီး ပါးစပ်က ရှိခဲ့
နေသည်။ ပါးစပ်အောက်တွင် မေးစေ့ပျောက်ကွယ်နေသည်။

မြွေမိန်းကလေးက အစွယ်များထုတ်လျက် ဦးခေါင်းကို ချာခနဲ
လှည့်လိုက်သည်။

“နင် ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ အမာရွတ်မိန်းကလေး”

“သူမကို သူ ဘယ်လို ခေါ်လိုက်တာလဲ” ခိုးက ကက်သရင်း၏
လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် အော်သည်။

အမာရွတ်မိန်းမက ချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ငါက အမာရွတ်မိန်းမပဲ။ ငါ့မျက်နှာကို နင်တို့
ကြည့်ရင် ဘာကြောင့်ဆိုတာ သိလာလိမ့်မယ်” ရုတ်တရက် သူမက
ခိုး၏ပခုံးကို လှမ်းကိုင်ပြီး လှုပ်ခါလိုက်သည်။

“သူ ဘယ်မှာလဲ။ သူ့ကို နင် မြင်သလား”

“ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမျှ မမြင်ဘူး” ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ခိုးပျက်လုံး
ပြူးကျယ်နေသည်။

“ကျွန်မကို လွှတ်ပါ။ ကျွန်မကို အနာတရ မလုပ်ပါနဲ့”

“သူ့ကို နာစေရမယ်။ ငါ့ကို ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့သူကိုပေါ့”
အမာရွတ်မိန်းမက စုတ်ပြတ်နေသောအသားကို အနိုးငေါငေါလက်ဖြင့် စင်းစင်း
ငိုညည်းပြောသည်။

“ငါ့ရဲ့မာလာပွဲနေပေါ့။ ငါ တခြားတစ်ယောက် လူကို လက်ထပ်မှာ
သူ မနာလိုဖြစ်နေတယ်။ သူ ပြေးလာပြီး ငါ့မျက်နှာကို အက်ဆစ်နဲ့ ဖက်လိုက်
တယ်။ ငါ့ကို သူမရနိုင်ရင် တခြားသူ ဘယ်သူမျှလည်း မရတော့ဘူးလို့
သူပြောတယ်” သူမပါးပြင်နှစ်ဖက်မှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

“အဲဒီအချိန်ကပေါ့ သနားကြင်နာမှုကို ငါ မရတော့ဘူး။ အချစ်ကို
ငါ မရ၊ ရတော့ဘူး။ တစ်လောကလုံး ငါ့ကို ရှောင်ကြည့်လာကြတယ်။
ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ငါ ရှာရမယ်။ ငါ ကလဲ့စားချေရမယ်”

ကက်သရင်းက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နေနိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မတို့ အမာရွတ်မိန်းမလို့ မခေါ်ပါဘူး” သူမက
အမျိုးသမီးလက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ အပြောအောက်မှ အနိုးကို
သူမကစမ်းမိသည်။

“ရှင်ရဲ့ နာမည်အမှန်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

အမာရွတ်မိန်းမက မျက်နှာပေါ်တွင် ဂူသွပ်သော အမူအရာများ
ဖြစ်ပေါ်လျက် သူမကို စိုက်ကြည့်သည်။

“တစ်ချိန်က ငါ့မှာ လှပတဲ့ နာမည်တစ်ခုရှိခဲ့တယ်။ ကာစန္ဒရာဆိုတဲ့
နာမည်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို အမာရွတ် မိန်းမလို့ပဲ သိနေကြတော့တယ်။
ငါဟာ ရွဲရွာစက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင် ဖြစ်လာတယ်”
အမျိုးသမီးက ကက်သရင်းတွေ့မြင်နိုင်စေရန် ရှုံ့ပေနေသော

“အဝတ်အစားများကို မလိုက်သည်။

“ငါ့ရဲ့လက်ထပ်ဂါဝန်ကို မင်းတို့ မနှစ်သက်ကြဘူးလား။ အဲဒီလူ
ငါ့ကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ခင်က ငါဟာ အရမ်းကို ချစ်စရာ
ကောင်းခဲ့တယ်”

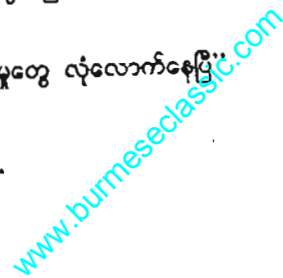
မြွေမိန်းကလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်က လိမ်ခွေလာပြီး သူမက သတိပေး
ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို မြှောက်လိုက်သည်။

“ဒီနေရာက ထွက်သွားစမ်း အမာရွတ်မိန်းမ” သူမက ခါးသည်း
စွာ အမိန့်ပေးသည်။

“ဒီကောင်မကလေး ကို ငါ ဝိုင်းတယ်။ သူတို့ကို ငါ လိုချင်တယ်။
ငါ ခံစားရသလို သူတို့ကို ငါ ခံစားစေချင်တယ်”

သို့သော် အမာရွတ်မိန်းမက ရှေ့သို့ခုန်ထွက်ပြီး ကောင်မကလေး
၃ နီးယာက်၏ ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း... ဒီနေရာမှာ သေကြေမှုတွေ လုံလောက်နေပြီ”

“နင် အဲဒီလို ထင်နေသလား” မြွေမိန်းကလေး၏ ဦးခေါင်းက ပဟိုဘက်ဒီဘက် ဝှေ့ယမ်းနေသည်။ သူမ၏ မိန်းကလေးမျှော်နှာကလေးတွင် မကောင်းဆိုးဝါး အကြည့်များ ဆောင်နေသည်။

ထို့နောက်တွင် သတိပေးခြင်းမရှိဘဲ သူမ၏ အစွယ်များက အမှောင်ထဲတွင် လင်းလက်သွားပြီး အမာရွတ်မိန်းမ၏ ခြေထောက်ပေါ်သို့ နက်ရှိုင်းစွာ နစ်ဝင်သွားကြသည်။

၎

ကောင်မကလေးများက အော်ဟစ်ကြသည်။ သို့သော် အမာရွတ် မိန်းမက ရှုမလို့သာနေသည်။

သူမက မြွေမိန်းကလေးဘက်ကို ချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။ ပုံ သဏ္ဍာန်ပျက်နေသော သူမ၏ပါးစပ်က ပမာမခန့်ဟန်ဖြင့် မဲ့ရွဲနေသည်။

သူမအစွယ်များ နောက်တစ်ကြိမ် ထွက်လာပြီး နောက်ဆုံးအဆိပ် များ တစ်စက်တစ်စက်ဖြင့် ကျလာသည်။

သူမ၏ အသက်ထွက်မှုက ပြင်းထန်ဆိုးဝါးလှသည်။

ထို့နောက်တွင် မြွေက ငြိမ်သက်သွားပြီး မြွေမိန်းကလေး၏ မျက်လုံး များက ထာဝရပိတ်သွားကြသည်။

၎

ကျွန်တော်တဲထဲမှ ပြေးထွက်ပြီး အော်သံများဆီသို့ စတက်မိနှင့် ယုန်တို့ နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ မြေပဲထောပတ်ယိုဘူးကို ကျွန်တော် ဝိုက်မဲစွာဖြင့် ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သည်။ သင်္ချိုင်းမြေပုံများကို ခုန်လွှားကျော်ဖြတ် လျက် စူးရှသော မြက်တောထဲကို ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ပြေးကြသည်။

သစ်ပင်အုပ်စုကလေးဆစ်ခွဲဖြင့် တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဖုံးကွယ်လျက် ရှိသော ကျောက်တုံးဆူထဲဝူအဟောင်းတစ်လုံးဆီသို့ စတက်မိ ဦးတည် နေသည်။ ထူးဆန်းသော တစ်ဆီသံများ အုတ်ဂူထဲမှ ထွက်ပေါ်နေသည်။

အုတ်ဂူဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရွှေသွပ် ပုံပေါ်နေသော အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာ သည်။ သူမကို ကျွန်တော်တို့ ဝင်တိုက်လုမိမထတ် ဖြစ်သွားကြသည်။ ပုံ သူ့ထောက်ပုဂ္ဂိုလ်နေသော သူမ မျက်နှာကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြရသော အခါ ကျွန်တော်တို့လည်မျိုများထဲမှ အော်ဟစ်သံများ ပေါက်ကွဲထွက်ပေါ် လာသည်။

ငယ်ရွယ်သော ကောင်မကလေးမျက်နှာနှင့် ဖြူဖွေးသော လက် ဘလေးများရှိသော မြေသေတစ်ကောင်နှင့် တူသည့်အရာကို သူမ သယ် ဆောင်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ အော်ဟစ်သံများက ပို၍ပင် ကျယ်လောင်သွား စေသည်။

“ဝေးဝေးနေကြစမ်း” သူမက အမိန့်ပေးသည်။

“ကောင်မလေးတွေကို မြွေပတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်”

“ဘာကောင်မကလေးတွေလဲ” စတက်မိက အသက်မရှူနိုင်စွာ ဖြင့် မေးသည်။

ရွှေသွပ်နေသော အမျိုးသမီးက အဖြေပေးနိုင်ခင် သူမ နောက်မှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြရသည်။ ထိတ်လန့်နေသော မျက်နှာ များဖြင့် အုတ်ဂူထဲမှ ထွက်လာကြသူများမှာ ကျောင်းမှ ကျွန်တော် သိသော တောင်မကလေး ၃ ယောက် ဖြစ်ကြသည်။ ကက်သရင်း၊ ခိုးနှင့် မယ်လီနာတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ချဉ်းကပ်လာသည်ကို သူတို့တွေ မြင်ကြသောအခါ သူတို့က ဝန်းရံပုပန်စွာဖြင့် တံခါးဝဆီသို့ နောက်ပြန်ဆုတ် သွားကြသည်။

စတက်မိက သူတို့ဆီကို လျှောက်သွားသည်။

“ဒါဆို ဖုတ်ကောင် တွေအဖြစ် ဟန်ဆောင်နေကြတာ နင်တို့ပေါ့”

သူမက သူတို့ကို ဒေါသဖြစ်စွာ စွပ်စွဲပြောသည်။

“နင်တို့ခြောက်တာ ငါတို့ သေလုမတတ် ကြောက်သွားရတယ်”

ယုန်က အော်သည်။

ကက်သရင်းက မထတ်သာဟန်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို တဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေသည်။

“စတက်မိ ... ယုန် ... နင်တို့ကို အန္တရာယ်ပြုဖို့ မရည်ရွယ်

ပါဘူး” သူမက တောင်းပန်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

“စိတ်မဆိုးနဲ့၊ ငါတို့ ပျော်စရာ လုပ်ထားပါ” မယ်လီနာက

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် တောင်းပန်သည်။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါနောက်မှာ အားလုံး မှားယွင်းကုန်ပြီ၊ မြွေမိန်းကလေး

က ငါတို့ကိုသတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်”

“အမာရွတ်စိမ်းမကြောင့်သာ မဟုတ်ရင် ငါတို့ သေပြီ” ခိုးက

ငိုညည်းသံဖြင့် ပြောသည်။

“နတ်တို့ ဘာတွေပြောနေတာလဲ” ရွှေသွပ်နေသော အမျိုးသမီး၏ လက်ထဲမှ တွဲလောင်းကျနေသော မြွေကိုယ်လုံးကို ကျွန်တော်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် လှမ်းကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဒီသချိုင်းမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ဒီသချိုင်းက တစ္ဆေခြောက်တယ်” မယ်လီနာက အော်ပြောသည်။

“စပေါင်” ခိုးက စူးရှသော အသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီသချိုင်းက လူသတ်သမားတွေရဲ့ သချိုင်းပဲ”

အမာရွတ်မိန်းမက ကျွန်တော်တို့ မကြားရသော တစ်စုံတစ်ရာကို ကြားလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော ဦးခေါင်းကို ဘေးတစ်ဖက်သို့ ရုတ်တရက် စောင်းလိုက်သည်။

“မင်းတို့ သွားကြတော့... သွားကြတော့” သူမက သတိပေးသည်။

“အန္တရာယ် ချဉ်းကပ်လာနေပြီ”

စတက်မီက ရွာသွန်းနေသော မိုးရေထဲသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာအန္တရာယ်လဲ”

အမာရွတ်မိန်းမက ထိတ်လန့်မှုကြောင့် မျက်လုံးများ ယောက်ယက်ခတ်လျက် အဝေးသို့ ဆုတ်သွားသည်။

“သချိုင်းတူးသူ၊ ဒီည သူလျှောက်သွားနေတယ်။ အခု သေဆုံးနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို သူ မြှုပ်နှံရတော့မယ်”

“ဒါဆိုရင် ရွဲတွေထဲမှာ ငါတို့ တွေ့ခဲ့တဲ့ ဘွတ်မိနပ်အရာတွေ ကိစ္စရှင်းသွားပြီပေါ့” စတက်မီက လက်ဖျောက်တီးလျက် ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ သချိုင်းကို ပိတ်ထားတာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပြီ။ ဒီကို ဘယ်သူမျှ အလောင်းတွေ ယူမလာကြတော့ဘူး” သူမက သဘောမကျသော အမူအရာဖြင့် ပြောသည်။

သပြည်စံတန်းစာပေ

“ဒါဆိုရင် မြှုပ်နှံဖို့ လူသေအလောင်းကို သူ ဘယ်ကရမလဲ”

အမာရွတ်မိန်းမ၏အသံက ခြောက်ကပ်သော တီးတိုးသံအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။

“ပထမဦးဆုံး သူတစ်ယောက်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်ဖို့ ရှာဖွေရမယ်။ ပြီးရင်း သူ့ကို သူ မြှုပ်နှံလို့မဖြစ်အောင် သွားကြတော့။ ဒီနေရာကို နောက်ဘယ်တော့မျှ မြန်မလာကြနဲ့”

ကျွန်တော်တို့ကို နှစ်ကြိမ်ပြောစရာမလိုချေ။ အမှောင်ထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြေးဝင်သွားကြပြီ။ ကြီးမားသော သစ်ပင်အမြစ်များပေါ် ခုန်လွှားကျော်ဖြတ်ကြသည်။ ချုံပုတ်များကို တွန်းလိုက်ကြပြီး ရှေ့ဟောင်းသင်္ချိုင်း၊ မြေပုံများကို ခုန်ကျော်ကြသည်။ ရူးသွပ်သော အမျိုးသမီးက မြေသေကို ကိုင်ဆောင်လျက် ၎င်းကို ကောင်းကင်ဆီသို့ မြှောက်ပြရင်း အုတ်ဂူဘေးတွင် ရပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် သွားနေသောနေရာကို ကြည့်နေမိလျှင် ကောင်းမည်။ မြက်ဖုတ်တစ်ခုဖြင့် ဖုံးကွယ်နေသော သင်္ချိုင်းမြေပုံအစစ်ကို ကျွန်တော် ခလုတ်တိုက်မိပြီး ခြေထောက်ချော်သွားသည်။ ကျွန်တော့် ဘွတ်ဖိနပ်များက ရွံ့များပေကျနေပြီး ကျွန်တော် လဲမကျစေရန် ကြိုးစားနေရသည်။

ရုတ်တရက် မြေပြင်ပြဟပြီး ကျွန်တော်ကို မျှီသွားဟန်တူသည်။ တွင်းဟောင်းတစ်ခုထဲသို့ ကျွန်တော် ပြုတ်ကျသွားသည်။ မဟုတ်ပါ။ တွင်းဟောင်းတစ်ခု မဟုတ်ပါ။

လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တူးထားသော သင်္ချိုင်းမြေတွင်းထဲသို့ ကျွန်တော် ပြုတ်ကျခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ဒယ်ဒယ်ယိုင်ဖြင့် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ သင်္ချိုင်းမြေတွင်းအောက်ခြေတွင် နိုးရေများ အိုင်နေသည်။ မြေကြီးက စိုစွတ်နေသည်။ ၎င်းအသစ်တူးထားသော သင်္ချိုင်းမြေတွင်း ဖြစ်ရမည်။ အထဲတွင် အရိုးအဟောင်းများ မရှိချေ။

“စပေါင်” စတက်မီ အော်ဟစ်သည်ကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။ “အဲဒီထဲက ထွက်လာခဲ့”

စိုစွတ်နေသော မြေတွင်းနံရံကို ကျွန်တော် အကျောက်အကန် ကုတ်ခြစ်သည်။ ဆုပ်တွယ်စရာ ဘာမျှမရှိပါ။ ခြေကုတ်လည်း မရှိပါ။ အပေါ်ကို တွယ်တက်ဖို့ နည်းလမ်းမရှိချေ။ ကျွန်တော် ကြိုးစားသည်အခါတိုင်း ခြေထောက်နှင့်လက်တို့ လျော့လျော့ကျနေကြသည်။

“ငါ့ မတတ်နိုင်ဘူး” ကျွန်တော်က အော်သည်။ “တွင်းက အရမ်းနက်တယ်။ အရမ်းလည်း ချောနေတယ်” ထို့နောက်တွင် ကက်သရင်းအသံကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။ “ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါသိပြီ” သူမက ပြောသည်။ “ကျောက်တုံးတွေ ငါတို့ပစ်ချမယ်။ ဒါဆို စပေါင် အဲဒီအပေါ်တက်ပြီး အပေါ်ကို ရောက်လာနိုင်တယ်”

အလွန်ကောင်းသော စဉ်းစားချက်ပင် ဖြစ်သည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ပထမကျောက်တုံးက တွင်းအစစ်မှ လိမ့်ကျလာပြီး ကျွန်တော် ခြေရင်းဆီသို့ ကျလာသည်။ နောက်ထပ် ကျောက်တုံးများ ကျလာသည်။ ဗန်း ဗန်း။

မကြာခင်၌ ကြီးမားသော ကျောက်တုံးတစ်ခဲင်ခန့် တွင်းအောက်ခြေ၌ ပုံလာသည်။ ၎င်းတို့ကို ကျွန်တော် တစ်ခုပေါ်တစ်ခု ထပ်ပုံလိုက်သည်။ ၎င်းက လေကူးတစ်ခု တည်ဆောက်နေပုံနှင့် တူနေသည်။

“နောက်ထပ် ၆ တုံးလောက် လိုဦးမယ်” ကျွန်တော်က ကောင်မလေးများကို လှမ်းအော်ပြောသည်။

“စောင့်နေ” ခိုးက ပြန်ပြောသည်။

ကျောက်တုံးများ တစ်တုံးပြီး တစ်တုံးကျလာသည်။ ပြိုပျက်နေသော အုတ်ဂူအပိုင်းအစတစ်ခုပင် ပါလာသည်။ ကျွန်တော်က ၎င်းတို့ကို

၅၁ ၀ သင်္ချာပညာ

ဆင့်တင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ပုခုံးနှင့် လက်မောင်းများ ကိုက်ခဲပြုလာ သည်။ မိုးရွာရပ်သွားသည်။ သို့သော် ယခု ကျွန်တော် နဖူးမှ ချွေးများ တစ်စက်တစ်စက် ကျလာပြီး မျက်လုံးများထဲဝင်၍ အကျိုးနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ကပ်စေကုန်သည်။

ကျွန်တော် နှာစေးတော့မည်ဟု ခံစားမိသည်။ စာမေးပွဲမဖြေခင် ကျွန်တော် အအေးမိလျှင် အမေ ကျွန်တော်ကို သတ်လိမ့်မည်။ ထို့နောက် တွင် ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပြန်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်တော်ကို သတ်သည်ထက် အမေ သတ်တာက ပိုကောင်းလိမ့်မည်။

ကျောက်တုံးများပေါ် ကျွန်တော် တက်သည်။ သို့သော် ခြေချော် ကျပြန်သည်။ ကျွန်တော် ဘွတ်ဖိနပ်က အသုံးမဝင်ချေ။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ကို ကျွန်တော် ဆွဲချွတ်ပြီး ဖိနပ်ကြီးများကို ကျွန်တော် ခါးပတ်တွင် ချည်နှောင် လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျောက်တုံးအပုံပေါ်သို့ ခြေထောက်ပလာဖြင့် တက်သည်။

နောက်ဆုံး၌ သင်္ချိုင်းမြေပုံတွင်းထဲမှ အပြင်သို့ ကျွန်တော် ကြည့် လာနိုင်သည်။

ကောင်မလေး ၅ ယောက်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ပျော်ရွှင်မိမည်ဟု မထင်မီချေ။

ထို့နောက်တွင် ကျွန်တော် ရင်ခုန်ရပ်သွားသည်။

သူတို့နောက်တွင် အရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု၊ အမှောင်ထဲမှာ ထိုးထွက် နေသည်။

၎င်းက သင်္ချိုင်းတုံးသူဖြစ်ရမည်။

သူ ထိုနေရာ၌ရှိနေသည်ကို ကောင်မလေးများ သိပင် မသိကြချေ။

သူက ခန္ဓာကိုယ်ကြီး မားလှပြီး အဆောက်အအုံကလေးတစ်လုံး၏ နံရံနှင့် တူနေသည်။ ကြီးမားသော သူလက်များက အပေါ်သို့ လွှဲတက်သွား

သည်။ ဂေါ်ပြားတစ်ချောင်းကို သူ ကိုင်ဆောင်ထားကြောင်း ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်။

ဂေါ်ပြားကို လေထဲသို့ သူ မြှောက်လိုက်သည်။ နောက် ဘာဆက် ဖြစ်မည်ကို ကျွန်တော် သိနေသည်။

သူတို့ ဦးခေါင်းကို ဂေါ်ပြားဖြင့် သူ ရိုက်နှက်တော့မည်။

၈၈

၂

“ပြေး” ကျွန်တော် အော်ဟစ်ပြီး အကျောက်အကန် လက်ဝှေ့ ယမ်းပြသည်။

“အဲဒီနေရာမှာ ရပ်မနေနဲ့၊ ပြေး ပြေး”

မြေပုံတွင်း နှုတ်ခမ်းအစပ်မှ ကျောက်ခဲလက်တစ်ဆုပ်စာကို ကျွန်တော် ဆုပ်ယူပြီး ငြိမ်းခြောက်နေသော လူကြီးကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

စတက်မီက ခေါင်းပုံရှောင်ပြီး ကျွန်တော်ကို စူးစူးသီးသီး စိုက်ကြည့်သည်။

“နင့်ကို ကူညီတဲ့အတွက် နင် ဒီလိုနည်းနဲ့ ငါတို့ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာလား” သူမက မကျေနပ်ဖြစ်နေသော ဆရာမတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လက်ပိုက်လျက် ကျိတ်ပြောသည်။

“သချိုင်းတူးသူ” ကျွန်တော်က နောက်ထပ် ကျောက်ခဲများကို ဆုပ်ယူရင်း အကျောက်အကန် လှမ်းပြောသည်။

“သူ နင့်နောက်မှာ ရှိနေတယ်”

ယူနစ်က နှာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။ ကက်သရင်းကလည်း လှည့်လိုက်သည်။ သူတို့၏ အော်ဟစ်သံက သချိုင်းထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

မိုးထိုးနေသော အကောင်ကြီးက ရှိသမျှ အားဖြင့် ဂေါ်ပြားကို လွှဲရိုက်ချလိုက်သည်။ ၎င်းက ဓားတစ်ချောင်းကဲ့သို့ လေထဲတွင် ဝိုင်းခံ ဖြတ်သွားသည်ကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။ ကောင်မကလေးများက အော်ဟစ်လျက် အဝေဆို့ မုန်းရှောင်ကြသည်။

သူက ယခုပို၍ နီးကပ်လာနေပြီး သူ၏အသက်ရှူသံက နား

သူက ယခုပို၍ နီးကပ်လာနေပြီး သူ၏အသက်ရှူသံက နားမသက်သာဖွယ်ကောင်းသော အံကြိတ်သံဖြစ်လာသည်။ လရောင်ဖျော့ဖျော့က သူ့မျက်နှာပေါ် ကျရောက်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေသည်။ မျက်စိမရှိဘဲ ဒေါသဖြင့် တောက်လောင်နေသော အဖြူရောင်တွင်းများဖြစ်နေသည်။ သူက ဂေါ်ပြားကို တစ်ခါမြှောက်ပြီး စတက်မီအား ချိန်ရွယ်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူမက ချုံပုတ်များထဲသို့ ဒိုင်ဝင်ထိုးဝင်လိုက်သည်။ အခြားသူများက တိရစ္ဆာန်အရိုင်းတစ်အုပ်ကဲ့သို့ အပင်များကို တိုးဝှေ့လျက် သူမနောက်သို့ ပြေးလိုက်ကြသည်။ သူတို့ကို ကျွန်တော် မည်သည့်အခါမျှ တွေ့မြင်ရတော့မည် မဟုတ်ဟု တစ်စုံတစ်ရာက ကျွန်တော်ကို ပြောပြနေသည်။

ကျွန်တော်က ကိုယ်ကို ပြန်နိမ့်ချပြီး တွင်းနှုတ်ခမ်းဝပေါ်မှ ကြည့်နေသည်။

သချိုင်းတူးသူက ဦးခေါင်းကို မြှောက်မလိုက်သည်။ သူ နှာခေါင်းများပွလျက် အသက်ရှူနေသည်။ ကြီးမားသော လက်နှစ်ဖက်က သူ့ဘေးဘက်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကျနေသည်။ ရှုံးနိမ့်သွားသော လူဝံကြီး တစ်ကောင်နှင့် သူ တူနေသည်။ ထူထဲသော သူ့နှုတ်ခမ်းများကြားမှ ဒေါသတကြီးရေရွတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခဏတော့ သူ ငြိမ်သက်နေသည်။ သူ ကျွန်တော်ကို မေ့လျော့နေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မှတ်မိသည်။

ထို့နောက်တွင် အလွန်ဖြည်းညင်းစွာဖြင့် သူ လှည့်လာသည်။ သူ ဦးနှောက်က ခန္ဓာကိုယ်ကို အမိန့်ပေးခဲ့အတွက် အချိန်အတော်ယူနေရဟန် တူသည်။

သချိုင်းတူးသူက စက်ယန္တရားတစ်ခုကဲ့သို့ ရွေ့လျားနေသည်။ ဖြူဖွေးနေသော သူ့မျက်လုံးအိမ်များက မြေပုံတွင်းပေါ် ရောက်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

သူ ဘွတ်ပိနပ်များက ရွံ့များကြားထဲ မှန်မှန်ရှေ့တိုးလာနေပြီး ဂေါ်ပြားကို သူ ဒယဉ်တိုက်ဆွဲလာသည်။

ကျွန်တော်က အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်ပြီး တွင်းအိမ်အမှောင်ဆုံး ဘက်တွင် ဝပ်နေသည်။ သူ ကျွန်တော်သီသံသို့ တိုးလာနေစဉ် ကျွန်တော် အသက်ရှူအောင်ငြိုး နားထောင်နေသည်။ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း လှမ်းတိုင်း သူ၏ ညည်းညူသံက ပို၍ကျယ်လောင်လာသည်။

ထို့နောက်တွင် ကျွန်တော် အပေါ်၌ သူ မိုရပ်နေပြီး တွင်းနှုတ်ခမ်းဝဲ မှ ငုံ့ကြည့်နေသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။

သူ ကိုယ်သူ စကားပြောနေသကဲ့သို့ တစ်စုံတစ်ရာ သူ ရေခွတ် လိုက်သည်။ “ကောင်ကလေး” ဟု သူ ပြောလိုက်သည်ကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်သည်ဟု ထင်မိသည်။ မျက်လုံးများကို မှိတ်လျက် မြေကြီးနံရံကို ကျွန်တော် တအားဖိကပ်ထားမိသည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို မေ့လျော့ပြီး ထွက် သွားပါတော့။ ကျွန်တော် ဆုတောင်းမိသည်။ ကျွန်တော် အသက်ရှင်ပါရစေ။

ထို့နောက်တွင် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။
ငင်းက ထာဝရ ကြာရှည်ဟန် တူနေသည်။

သူ ကျွန်တော့်ကို ဖြင်သလား။ ကျွန်တော် အတိအကျ မပြောနိုင် ပါ။ ကျွန်တော် သိအောင်လုပ်ရမည်။ မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို ကျွန်တော် ဖွင့်ပြီး မြေတွင်းအစပ်မှ ကြီးမားသော သဏ္ဍာန်ကို ကြည့်မိသည်။

ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက်ကုန်တော့မလို ဖြစ်၍ သူ ရွေ့လျားထွက် သွားသည်။ စိတ်ထဲမှ စက္ကန့်များကို ရေတွက်လျက် ကျွန်တော် စောင့်နေ သည်။ သို့သော် သူ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကျွန်တော် နားထဲတွင် ဘာသံ မျှမကြားရချေ။ သို့လင့်ကစား သူ ထိုအပေါ်၌ ရှိနေသေးသည်ကို ကျွန်တော် သိနေသည်။

ထို့နောက်တွင် ရုတ်တရက် တူးခြစ်သံနှင့် ညည်းသံတိုးတိုးကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည်။

နောက်တစ်ခဏတွင် မြေကြီးများ ကျောက်ခဲများ ကျွန်တော့်ပေါ် မိုးရွာချလာသည်။

ကျွန်တော့်ကို သူ အရှင်လတ်လတ် မြေမြုပ်နေသည်။

ကျွန်တော့်အပေါ်ကို ကျရောက်လာသည်။ သူ့ အတင်းလုပ်နေသည်။ မိနစ်ပိုင်း အတွင်း ကျွန်တော် သေမည်ကို သိနေသည်။ ကျွန်တော် အပေါ်မတက်နိုင် လျှင် သေတော့စဉ်။

သို့သော် ကျွန်တော် အပေါ်တက်ဖို့ ကြိုးစားလျှင် သူ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို သတ်လိမ့်မည်။

အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်ခံရခြင်းနှင့် ဦးခေါင်းကို ဂေါ်ပြားဖြင့် အရှိန်ခွဲခံရခြင်းတို့တွင် မည်သည့်အရာက ပိုဆိုးပါသနည်းဟု ကျွန်တော် တွေးမိသည်။

သင်္ချိုင်းမြေတွင်းကို ကျွန်တော် ဖြတ်ပြေးပြီး ကျွန်တော် စုပုံခဲ့သော ကျောက်တုံးများပေါ် တက်သည်။

သူက ကျွန်တော်နှင့် တစ်မိတ်ခန့်မျှသာ ဝေးသည်။ မြေကြီးများကို တွင်းထဲသို့ ကော်ချနေစဉ် သူ၏ညည်ညူသံက ပို၍ ကျယ်လောင်လာပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းမှ သွားရည်များကျလာသည်။ ကျွန်တော် ပြေးလွှားစဉ်းစားလျက် ခေါင်းပြန်လှည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်တွင် အမာရွတ်မိန်းမ ကျွန်တော်တို့အား ပြောပြခဲ့သော အရာကို ကျွန်တော် အမှတ်ရမိသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အရှင်လတ် လတ် မြေမြှုပ်ခဲ့သဖြင့် သင်္ချိုင်းတူးသူ အပေါ်ကျရောက်နေသော ကျိန်စာ အကြောင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ခုန်ထလိုက်သည်။ ဂေါ်ပြားတစ်ပြားစာ အပြည့်ရှိသော

ကျွန်တော် ခုန်ထလိုက်သည်။ ဂေါ်ပြားတစ်ပြားစာ အပြည့်ရှိသော မြေကြီးများက ကျွန်တော့်ကို သီသီကလေးလွဲသွားပြီး တွင်းထဲသို့ ပြုတ်ကျ သွားသည်။

“ဟေ့ ... ရပ်” ကျွန်တော်က လက်နှစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းလျက် အော်ပြောသည်။

သို့သော် သူက မြေကြီးအပုံတစ်ပုံကို ဂေါ်ပြားဖြင့် တူးရင်း အလုပ် ရှုပ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မကြားချေ။ ကျွန်တော်က ပို၍ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်သည်။

“သင်္ချိုင်းတူးတဲ့လူကြီး ခပ်ပါ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အရှင်လတ် လတ် မြေမြှုပ်ရင် ဒုတိယအကြိမ် ကျိန်စာထပ်သင့်လိမ့်မယ်”

သူ ကျွန်တော်ကို ကြားသွားသည်။ သူ ရပ်တန့်သွားပြီး ဟောင်း လောင်းဖြစ်နေသော မျက်လုံးဖြူဖြူများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို တဖြည်းဖြည်း လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသောအခါ ရင်ထဲ ဖျိုတက်လာသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို သွားခွင့်ပြုရမယ်” ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြောပြသည်။

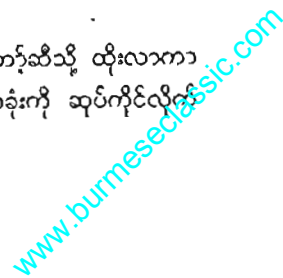
“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဒီသင်္ချိုင်းမြေတွင်းထဲမှာ မြှုပ်လို့ မရဘူး။ ခင်ဗျား မြှုပ်လိုက်ရင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အရှင်လတ်လတ် မြှုပ်နှံမှုအတွက် ခင်ဗျား နောက်တစ်ကြိမ် ကျိန်စာသင့်လိမ့်မယ်”

သင်္ချိုင်းတူးသူ၏ ပါးစပ်က တဖြည်းဖြည်း ပြတ်ပြီး ပြေးလာသည်။

“ဟလို ကောင်ကလေး” သူက ညည်းတွားပြောသည်။

“မင်းကို ငါ စောင့်နေတာကွ”

သူက ဂေါ်ပြားကို ပစ်ချလိုက်ပြီး ကျွန်တော်ဆီသို့ ထိုးလာကာ တုတ်ခိုင်သော သူ့လက်ချောင်းများက ကျွန်တော်ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက် သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ရတာ ကောင်းတယ်ဗျာ” သူ၏ ဆုပ်ဖျစ်မှု အင်အားကို ကျွန်တော် ခံစားမိပြီး တစ်ချိန်တည်း၌ မိတ်ဆွေဆန်သည် အသံပေါ်ရန် ကြိုးစားရင်း စကားစလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်က တုန်ယင်နေပြီး ရင်ဘတ်က တင်းကျပ်နေသည်။ ကျွန်တော့် နှလုံးပေါက်ကွဲ တော့မည်ဟု ခံစားမိသည်။ သူ့ အသက်ရှူလေက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ရိုက်ခတ်မိသည်။ အသက်ရှူနဲ့က အပုပ်နံ့ရနေသည်။ သို့သော် သူနှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ရန် ကျွန်တော် အကောင်းဆုံးလုပ်သည်။

“ခင်ဗျားကျိန်စာ သင့် မှာကို ကျွန်တော် ကယ်တင်လိုက်ပြီလို့ ထင်တယ်”

သင်္ချိုင်းတူးသူက ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ကျိန်စာကို ငါ မေ့နေတယ်” ဟောက်ဟက်ဖြစ်နေသော မျက်လုံး များက ကျွန်တော့်ကို လေ့လာကြည့်နေစဉ် သူ့အသံက လေးနက်သည့်အသံ ထွက်ပေါ်နေသည်။

“မင်း မှန်တယ် ကောင်ကလေး” သူက ပြောသည်။

“မင်းကို ငါ မမြှုပ်နှံခင် အရင်သတ်ရမယ်”

သူ လက်ချောင်းများက ကျွန်တော့်အသားကို ပို၍ တင်းကျပ်စွာ ဖိညှစ်လာသည်။ ရှည်လျားသော ညစ်ပတ်သော သူ့လက်သည်းများက ကျွန်တော့်အသားထဲသို့ ပိုမိုနက်ရှိုင်းစွာ ထိုးနှစ်လာသောအခါ ရုပ်အင်္ကျီရုတ် ပြင်ကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။

ကျွန်တော် အာကျယ်မိလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အသက်ကို ကျွန်တော် ကယ်တင်ရန် အလျင်စလို ဖြစ်နေသောကြောင့် အမာရွတ်မိန်းမ၏ ဇာတ်လမ်း ဒုတိယပိုင်းကို မေ့လျော့သွားခဲ့သည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို အရင် သတ်ပြီး မြေမြှုပ်လိုက်လျှင် ကျိန်စာလွတ်မြောက်သွားလိမ့်မည်။ သူ့အတွက် အလွန်ကောင်းသလောက် ကျွန်တော့်အတွက် ဆိုးဝါးလှသည်။

သူ၏ကျန်လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို လှမ်းညှစ် ကိုင်သည်။ ကျွန်တော့်လည်ဖျိုကို သူ တအားဖြစ်ညှစ်သောကြောင့် ကျွန်တော် အသက်မရှူနိုင်တော့ချေ။ သူ့ကိုယ်သူ သဘောကျနေသည်။ သူ့ပါးစပ်က ပြုံးနေဟန်ဖြင့် ပွင့်ဟနေပြီး အနံ့ဆိုးသော သွားရည်များက ပူလောင်သော ဖယောင်းစက်များကဲ့သို့ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ပေါ် တစ်စက်တစ် စက်ဖြင့် ကျနေသည်။

ထို့နောက်တွင် ကျွန်တော့်ကို အရုပ်ကလေးတစ်ခုကဲ့သို့ သူ စတင်လှုပ်ခါသည်။

ကျွန်တော့်လက်ချောင်းများက သူ့လက်ကို ကုတ်ခြစ်သည်။ ၎င်းက သစ်ပင်ကို မီးခြစ်ဆံ့ဖြင့် ခြစ်သကဲ့သို့ အရာမရောက်ချေ။ အောက်စီဂျင် လိုအပ်နေသော ကျွန်တော့်ဦးနှောက် အမှောင်ကျတော့မည်ကို ကျွန်တော် ခံစားရသည်။ ကျွန်တော် သေတော့မည်။ ကျွန်တော် တစ်ခုခု လုပ်ရမည်။ ကျွန်တော့်လက်များ လွတ်မြောက်နေဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အိပ်ထောင် များကို ကျွန်တော် အကျောက်အကန် လိုက်စမ်းသည်။ ကျွန်တော် လက်နက် လိုသည်။ အိတ်ဆောင်စားကို ကျွန်တော် ဘာကြောင့်မယူခဲ့မိပါလိမ့်။

ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ မှနေသည်။ ကျွန်တော် ရင်ခုန်သွားသည်။ ၎င်းက ကျွန်တော်၏နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်ဖြစ်သည်။ ဝတ္တန့် အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ၎င်းက ကျွန်တော်၏ မျှော်လင့်ချက် မဟုတ်တော့သည်ကို ကျွန်တော် သိလိုက်ရသည်။ ယူနစ်၏ မြေပဲထောပတ် ယိုဘူးကို ကျွန်တော် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ ၎င်းက ကျွန်တော်၌ ရိုသေမှု အကုန်လုံးပင် ဖြစ်တော့သည်။

နောက်ဆုံးကျန်ရှိနေသော အင်အားဖြင့် ၎င်းကို ကျွန်တော် ဆွဲ ထုတ်ယူပြီး ပလတ်စတစ်ဘူးကို သင်္ချိုင်းတူးသူ၏ ပြဟနေသော ပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

18

ခဏတော့ ဘာမျှ ဖြစ်မလာချေ။ သင်္ချိုင်းတူးသူက ကျွန်တော် ပန်းကို ဆက်လက်လှုပ်ခါပြီး လည်ပျိုကို ညှစ်နေသည်။

ထို့နောက်တွင် ခြောက်ကပ်သော ညည်းသံတစ်သံ သူ ပြုလုပ် လိုက်သည်။

သူ မျက်နှာ နီရဲလာသည်။

သူ့မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်လာသည်။

ဘူးက သူ့ကို အသက်ရှူပိတ်စေသည်။

သို့တိုင်အောင် သူ ကျွန်တော့်ကို လွတ်မပေးသေးချေ။

ထိုအစား ကြီးမားလှသော သူ့သွားများက ကိုက်ဝါးချလိုက်သည်။

သူ့ပါးစပ်ထဲတစ်နေရာမှ ပလတ်စတစ်ဘူး ပေါက်ပြဲသံကို ကျွန်တော် ကြား လိုက်ရသည်။

နောက်တစ်ခဏ၌ မြေပဲထောပတ်ယိုများက ထူထဲသော သူ့ နှုတ်ခမ်းများကြားမှ ပန်းထွက်ပြီး ကြီးမားသော သူ့မေးခွဲကို ဖောက်ကုန်သည်။

ဘူးက ကျွန်တော့်ကို ကယ်တင်ရန် မတတ်နိုင်ချေ။ ထိုအခိုက် အတန်၌ ကျွန်တော် လွတ်မြောက်ဖို့ ဘာမျှမလုပ်နိုင်တော့ကြောင်း သိရှိလာ သည်။ ကျွန်တော် သေရတော့မည်။

ထို့နောက်တွင် အားလုံးက ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားသည်။

သူ့လက်ချောင်းများက ကျွန်တော်လည်ပင်းအား ဆုပ်ညှစ်ထား ရာမှ ရပ်တန့်သွားသည်။ ကျွန်တော် လေကို အလှအယက်ရှူမိသည်။ ကျွန်တော် ပန်းမှလက်ကို သူ ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။ အရပ်ကြီးပြတ်ကဲ့သို့

မြေပြင်ပေါ် ကျွန်တော် ပြိုလဲကျသွားသည်။ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲဟု စဉ်းစားလျက် သင်္ချိုင်းတူးသူကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်မိသည်။

သူ ပါးစပ်ပြုဟနေပြီး လျှာနှင့်သွားများတွင် ကပ်နေသော မြေပဲ ထောပတ်ယိုများကို ထုတ်ဖော်ပြနေသည်။ သူ စကားပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မပြောနိုင်ချေ။ ကျွန်တော် ကြားလိုက်မိသော စကားလုံးတစ်လုံးက ဤသို့ဖြစ်သည်။

“ကောင်းလိုက်တာ”

သူ့လက်များက မေးခွဲနှင့် နှုတ်ခမ်းများမှ မြေပဲထောပတ်ယိုများ ကို သုတ်နေသည်။ ရှူးဖိနပ်အရွယ်အစားရှိသော လျှာကြီးဖြင့် လက်ချောင်း များကို သူ ဆာလောင်စွာ လျက်နေသည်။

ဟောက်ပက်ဖြစ်နေသော သူ့မျက်လုံးဖြူဖြူများက တောက်လက် နေသည်။

သူ့နှုတ်ခမ်းများက ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြုံးနေသည်။

“ထပ်ပေးဦး” သူ ညည်းတွားပြောလိုက်နိုင်သည်။

မြေပဲထောပတ်ယို၏ စွမ်းအားက ကျွန်တော့်ကို ကယ်တင်လိုက် သည်။

ကျွန်တော် ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် မတ်တတ်ထရပ်သည်။ တစ်ချက် လှမ်းခုန်လျက် သူ၏ဂေါ်ပြားကို ကျွန်တော် ယူလိုက်သည်။ ဘာဖြစ်နေသည် ကို သူမသိနိုင်ခင် ကြီးမားလှသော သူ၏တင်ပါးကို ဂေါ်ပြားဖြင့် ကျွန်တော် အသားကုန်ရိုက်သည်။

သင်္ချိုင်းတူးသူ လန့်ဖျပ်ပုံပေါ်သွားသည်။ လက်ချောင်းများမှ ထောပတ်ယိုများကို သူ လျှာဖြင့် လျက်နေစဉ် ဒဿိဒယိုင်ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်က ဂေါ်ပြားကို တစ်ခါလွှဲပြီး ပိုမိုပြင်းထန်စွာ ရိုက်လိုက် ပြန်သည်။

www.burmeseclassic.com

၆၂ (၁) သက်ဦးပွင့်

သင်္ချိုင်းတူးသူ၏ မျက်နှာပေါ်မှ အမူအရာက ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု မှ နာကျင်မှုဆီသို့ ပြောင်းသွားသည်။ သူ ဟန်ချက်ထိန်းရန် ကြိုးစားစဉ် ဝေပလက်နှစ်ဖက်က အကျောက်အကန် ဝေယမ်းနေကြသည်။ သို့သော် သူ မတတ်နိုင်ချေ။

ဝေဒနာခံစားနေရသော အော်သံဖြင့် ကြီးမားသော သတ္တဝါကြီးမှာ ခြေကုပ်လွတ်ပြီး သင်္ချိုင်းမြေတွင်းထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ မြင်းကွင်းထဲမှ သူ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ဒေါသဖြစ်နေသော အော်သံဖြင့် တွင်းအောက်ခြေ ပေါ်သို့ ကျရောက်သွားသည်။

လျှင် လှုပ်သကဲ့သို့ မြေပြင်လှုပ်ခါသွားသည်။ ကျွန်တော် မစောင့်တော့ချေ။ အချိန်ကုန်ခံ၍ မဖြစ်ပါ။ အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လမ်းပေါ် ကျွန်တော် ပြေးချသွားသည်။ သင်္ချိုင်းတူးသူ၏ အော်သံက ကျွန်တော်နောက်တွင် အသံတိုးသထက် တိုးကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရှေ့တွင် ကျိုးပဲ့နေသော သင်္ချိုင်းမှစ်ဦးကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ ၎င်းအောက်၌ အရိပ်ထဲတွင် ခုပြုရပ်နေသူတို့မှာ ကောင်မလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော် ပြေးလာနေသည်ကို သူတို့ တွေ့မြင်သောအခါ ကျွန်တော့် နာမည်ကို အော်ဟစ်ခေါ်ကြပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြေးကြိုဆိုကြသည်။

၈၈၂

ကောင်မလေးများက ကျွန်တော့်ကို ဗုဒ္ဓုရိုင်းဆုံလာကြသည်။
“နင် သူရဲကောင်းပဲ၊ စပေါင်” သူတို့က အော်ဟစ်ပြောကြသည်။
တေးဂီတပွဲတစ်ပွဲမှ ရှေးခေတ်အဆိုတော်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကျွန်တော် ခံစားမိသည်။

“သင်္ချိုင်းတူးသူရဲ့လက်က နင် ဘယ်လိုလုပ် လွတ်မြောက်လာတာလဲ” စတက်မိက တောက်လက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် မေးသည်။
ကျွန်တော်က ပခုံးသာ တွန့်ဇိုက်သည်။

“မြေပဲထောပတ်ယိုကြောင့် ဖြစ်ရမယ်”
စတက်မိက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေစဉ် စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ခြေထောက်ဆောင့်လိုက်သည်။

“စပေါင် သင်္ချိုင်းတူးသူက ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ငါ့ကို အမှန်ပြောစမ်းပါ။ နင် လျှိုမနေမေးပါနဲ့။ သူ့ကို နင် အမှန်တကယ် ဘယ်လို အနိုင်ယူလိုက်သလဲ”

ကက်သရင်းက ကျွန်တော့်ပခုံးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖက်လိုက်သည်။

“စပေါင်၊ နင် အရမ်းကို ရဲရင့်တာပဲ။ နင် စတက်မိရဲ့ ယောက်ျားကလေး သူငယ်ချင်းဆိုတာ ငါ သိတယ်။ နင် သူ့ကို ငြီးငွေ့သွားရင် ငါ နှင့်ရဲ့မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းလုပ်မယ်”

“ငါလည်း လုပ်မယ်” မယ်လီနာက ဝင်ပြောသည်။
“ငါလည်း လုပ်မယ်” ဒိုးကလည်း ပြောသည်။

သုပြည်ထွန်းစာပေ

၆၄ (၁) သက်ဦးလွင်

“ငါလည်းလုပ်မယ်” ယူနစ်က ဆိုသည်။

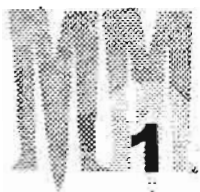
“နင် ငါ့ရဲ့သူရဲကောင်းပဲ”

ကျွန်တော် အထိတ်တလန့်ဖြင့် သူတို့ကို ငေးစိုက်ကြည့်ပြီး ချာခနဲလှည့်၍ ထိုညတွင် ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် အသက်လုပြေးရပြန်တော့ လေသတည်း။

၈၇၂

BURMESE CLASSIC

ပထမဦးဆုံးအနေဖြင့် ဤစာအုပ်ကို ပိတ်ပြီး အခြားစာအုပ်များကို ပတ်ရန် အချိန်မနှောင်းသေးကြောင်း ကျွန်မ ပြောလိုပါသည်။ ပျော်ရွှင်စွာ ကခုန်နေကြသော နတ်သူငယ်ကလေးများအကြောင်း သင်ဖတ်လိုလျှင် ဤစာအုပ်ထဲတွင်တော့ သင်ဖတ်ရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ကြောက်စရာကောင်းသောအရာကို သင် ဖတ်လိုလျှင် တော့ သင် ဖတ်နေသော အရာကို ဆက်လက်ဖတ်ပါ။

ကျွန်မ နာမည်က 'အရီနာ' ပါ။ ကျွန်မ အသက်အရွယ်ရှိသော အခြားကောင်မကလေးများကဲ့သို့ သာမန်ဘဝတစ်ခုဖြင့် ကျွန်မ နေထိုင်သည် ဟု ထင်မိသည်။ အမှန်တွင် ကျွန်မဘဝက သာမန်ဖြစ်လွန်းသဖြင့် ပျင်းရိ ဖွယ်ကောင်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မနှင့် သူငယ်ချင်းများက DARE ဟု ခေါ်သော စပယ်ရယ်ကလပ်တစ်ခုကို ခွဲစည်ကြသည်။

ကျွန်မ၏ အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်းများက ဒီနွန်း၊ ရန်ဒီနှင့် အီသန် ဟု ခေါ်သော ကောင်ကလေး ၃ ယောက်ဖြစ်သည်။

ဒီနွန်း (Denon) အရီနာ (Ariana) ရန်ဒီ (Randy) နှင့် အီသန် (Ethan) စသည် ကျွန်မတို့နာမည်များ၏ ရှေ့စာလုံးများကို ပေါင်းလိုက်လျှင် DARE စလုံး ထွက်လာသည်။

DARE ဟူသော အမည်သည် ရဲရင့်ခြင်းဟူသော အဓိပ္ပာယ်ရ သည်။ ၎င်းက ကျွန်မတို့ ဆောင်ပုဒ်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ ဘာကိုမျှ မကြောက်ကြချေ။ ပြဿနာဖြစ်နေသည်က ကျွန်မတို့ ရဲဝံ့စွာ စုံစမ်းစစ်ဆေး နိုင်မည့် ကြောက်စရာကောင်းသောအရာ ဘာမျှမဖြစ်ပေါ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ငါတို့ဟာ ကမ္ဘာ့အပျင်းမိဖွယ်အကောင်းဆုံးနေရာမှာ နေကြတာ ပဲ” ကျွန်မတို့ နောက်ဆုံး တွေ့ဆုံပွဲတွင် ရန်ဒီက ညည်းညူပြောသည်။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာတောင် မဟုတ်ပါဘူး” အီသန်က သမ်းဝေလျက် ပြောသည်။

“စကြဝဠာကြီးထဲမှာလည်း ပျင်းရိစရာ အကောင်းဆုံးနေရာပဲ” ဘာဖြစ်တော့သည်ကို သူတို့ မသိကြသေးချေ။ ကျွန်မ ဇာတ်လမ်း ကို ပြန်ဆက်ကြရအောင်။

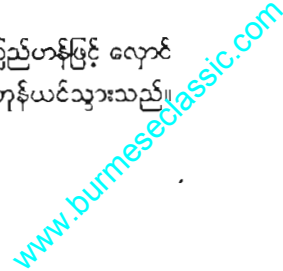
စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် အီသန်၏အိမ်သို့ ကျွန်မတို့သွားပြီး ကွန်ပျူတာကိမ်းကစားကြသည်။ အီသန်က ကွန်ပျူတာကိမ်း ကစားရာ၌ အလွန်တော်ပြီး အနိုင်ရရှိလေ့ရှိသည်။ သို့သော် တစ်ခုသော စနေနေ့တွင် ကောင်းကင်၌ မိုးသက်မှန်တိုင်းပြင်းထန်စွာ ကျရောက်နေသော အခါ အီသန်၏ အမေက ကွန်ပျူတာပိတ်ရန် ကျွန်မတို့ကိုပြောသည်။ သို့အခါ၌ ရန်ဒီက ကျွန်မတို့ကို တစ္ဆေပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

ရန်ဒီက လူများကို ခြောက်လှန့်ရန် နှစ်သက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ပိတ်တင်းဝင်း မိုးချုန်းသံ တဂျုံးဂျုံးကြားတွင် ပြတင်းပေါက်ဘေး၌ သူ မတ်မတ်ရပ်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းသော ဇာတ်လမ်းကို စတင်ပြောသည်။

“ရထားစီးရတာကို လုံခြုံစိတ်ချရတယ်လို့ နင်တို့အားလုံး ထင်နေ ကြတယ်” သူက ကြောက်စရာကောင်းသော အသံဖြင့် ရယ်မောပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီလို မိုးသက်မှန်တိုင်းကျမယ်ဆိုရင် လိုက်ခေါင်းထဲမှာ နေတဲ့ တစ္ဆေတွေအားလုံး အိမ်ရာနီးလာကြပြီး အသုဘအခမ်းအနားကျင်းပကြ တယ်”

“မင်းကို ဘယ်သူပြောသလဲ” ဒီနွန်းက မယုံကြည်ဟန်ဖြင့် လှောင် ပြောပြောသည်။ သို့သော် တစ်ချိန်တည်းတွင် သူ တုန်ယင်သွားသည်။

“အဲဒါက လူသိများတဲ့ အချက်တစ်ချက်ပဲ” ရန်ဒီက မျက်လုံးဖြူ ကျယ်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းအောင် ပြုလုပ်လျက် တုံ့ပြန်ပြောသည်။

“မိုးချွန်းသံကြောင့် ဥမင်လိုက်ခေါင်းတွေထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်ပြီး တစ္ဆေတွေ အမှောင်ထဲက ထွက်လာကြတယ်”

ကျွန်မ ကြက်သီးထလာသောအခါ အသက်ရှူအောင့်ထားမိသည်။

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ” ကျွန်မက ကွဲအက်သော အသံဖြင့် မေးသည်။

“ပြီးတော့” ရန်ဒီက သူ့အသံကို တီးတိုးသံအဖြစ် လျော့ချလျက် ပြောသည်။

“အသုဘအခမ်းအနားလုပ်ဖို့အတွက် အလောင်းတစ်လောင်းကို သူတို့ လိုက်ရှာကြတယ်”

“သူတို့ အလောင်းမတွေ့ရင် ဘာဖြစ်မလဲ” အိသန်က သိချင် နေသည်။

“အဲဒီအခါကျရင်” ရန်ဒီက လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်စွာ ပြောသည်။

“သူတို့ အလောင်းတစ်လောင်း လုပ်ရတယ်။ အလောင်းလုပ်ဖို့ အတွက် နည်းလမ်းတစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်။ ရထားတစ်စင်းပေါ်က လူ တစ်ယောက်ယောက်ဟာ လိုက်ခေါင်းတစ်ခုထဲက တစ်နေရာရာမှာ သေရ တယ်”

“မင်း ပြောတာ ငါ မယုံဘူး” ဒီဇွန်က နှာခေါင်းရှုံ့ပြောသည်။ ထိုတစ်ချိန်လုံး၌ သူ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည်။

လျှပ်စီး အလင်းရောင်က အိသန်၏ မျက်လုံးများထဲတွင် အလင်း ပြန်သွားသည်။

“တစ္ဆေခြောက်တဲ့ ဘူတာရုံတစ်ခုအကြောင်း ငါ့သူငယ်ချင်း ဖယ်ရီ ပြောပြတယ်။ ဘူတာရုံက အိုမင်းပြီး လူမရှိတော့ဘူး။ ဘယ်ရထားမှ အဲဒီ နေရာမှာ မရပ်တော့ဘူး”

“အိပ်ပွယ်မရှိတာ” ဒီဇွန်က ကျယ်လောင်လွန်းလှစွာ နှာခေါင်းရှုံ့ ပြောသဖြင့် သူ နှာခေါင်းပေါက်ကွဲထွက်တော့မည်ဟုပင် ကျွန်တော် ထင်မှတ်မိ သည်။

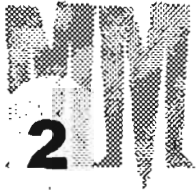
“ငါတို့ ရထားတွေကတော့ ကောင်းကောင်းကို လုံခြုံစိတ်ချရတယ်။ တစ္ဆေခြောက်တဲ့ဘူတာရုံတို့၊ လိုက်ခေါင်းတစ္ဆေတို့ ဆိုတာတွေ မရှိဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် မင်း အခု ရထားစီးရဲမလား” ရန်ဒီက လျှို့ဝှက်သော အပြုံးဖြင့် ဝိန့်ခေါ်သည်။ မိုးချွန်းနေတုန်း လျှပ်စီးလက်နေတုန်း ဥမင်လိုက် ခေါင်းထဲကနေ ငါတို့ ခရီးသွားကြပြီး တစ္ဆေတွေ ဘာလုပ်ကြတယ်ဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်”

“ဟင့်အင်း” ကျွန်မက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။ တစ်ယောက် ယောက်ကို တစ္ဆေတွေ သတ်မှာ ငါ မကြည့်ချင်ဘူး။ သေ နတဲ့ အလောင်း တွေကို ငါ မုန်းတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့က DARE ကလပ်အလင်းဂင်တွေ ဟုတ်လား” ရန်ဒီက မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် ငါတို့ တစ္ဆေရထားတွေကို စီးရဲရမှာပေါ့။ လိုက်ခေါင်းထဲ က သေမင်းကို ငါတို့ ရင်ဆိုင်ရဲရမှာပေါ့”

ရန်ဒီ၏ ပြောစကားကို ကျွန်မတို့ အဘယ်ကြောင့် နားထောင်ခဲ့ရသည်ကို ကျွန်မ မသိချေ။ သို့သော် ကျွန်မတို့ နားထောင်ခဲ့ကြသည်။ သူ၏စိန်ခေါ်မှုကို ကျွန်မတို့ မငြင်းဆန်နိုင်ဟု ကျွန်မ ထင်မိသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်ပါစေ၊ ဘုတာရုံက အောက်ထပ်တွင်ရှိနေပြီး ကျွန်မတို့ မိုးရေမစိုဘဲ ထိုနေရာကို ရောက်နိုင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ဇာတ်လမ်းကို စစ်ဆေးမကြည့်ဖို့အတွက် အကြောင်းပြချက် မရှိတော့ပေ။

အိသန်တို့ တိုက်အဆောက်အအုံ၏ မြေညီထပ်ဆီသို့ ကျွန်မတို့ ရောက်သောအခါ ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသော လောကကြီးထဲသို့ ကျွန်မတို့ ဝင်လာမိခဲ့ကြသည်။ လူလက်တစ်ဆုပ်စာခန့်မှာ ထီးများဆွဲကိုင်လျက် အမိုးအကာအောက်၌ ရပ်နေကြသည်။

ကောင်းကင်၌ လျှပ်စီးများလက်နေပြီး မြင့်မားသော အဆောက်အအုံများ ပတ်ပတ်လည်တွင် မိုးချွန်းသံများ ထွက်ပေါ်နေသည်။ မိုးရေများ ရွာသွန်းချနေသည်။ ရေလျှံနေသော လမ်းများတွင် ဖြတ်သန်းသွားသော ကားများက လှိုင်းဆန်သော ပင်လယ်ပြင်ကို သင်္ဘောများမြှင့်သွားသကဲ့သို့ ရေလှိုင်းများ ဖြစ်ပေါ်နေစေသည်။ ဘုတာရုံဆီသို့ ကျွန်မတို့ အမိုးအကာများ အောက်မှ လမ်းလျှောက်ရသော်လည်း လေကြောင့် မိုးရေများ လွင့်စဉ်ပြီး မကြာခင်၌ ကျွန်မ အဝတ်အစားများ စိုစွတ်လာသည်။

“ငါတို့ အချိန်ပြန်နေတယ်လို့ ငါထင်တယ်” ဒီနွန်က ရေရွတ်ပြောသည်။

“တစ္ဆေတွေ ထွက်မလာနိုင်လောက်အောင် မိုးရေအရမ်းစိုစွတ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“တစ္ဆေတွေက သေနေကြတဲ့ဟာ” အိသန်က အတိုက်အပြောသည်။

“သေနေတဲ့ အရာတွေက ရေမစိုပါဘူး” သူ တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။

“သူတို့ရေစိုမယ်လို့ ငါမထင်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့လိုအားလုံးဟာ ခြောက်သွေ့နေတဲ့ လိုဏ်ခေါင်းတွေထဲမှာ ရှိနေကြတာပဲ” ရန်ဒီက သူတို့ကို သတိပေးသည်။

“လိုဏ်ခေါင်းတွေထဲမှာ ခြောက်သွေ့ပြီး သေဆုံးသူတွေနဲ့ ပြည့်နေတယ်” သူက ပြုံးလျက်ပြောသည်။

“လူသေတွေအကြောင်း မပြောနဲ့တော့” ကျွန်မက သူ့ကို ထိုးနှက်လိုက်သည်။

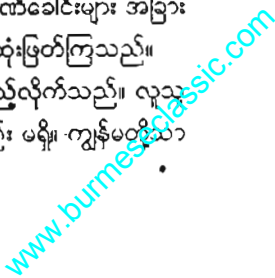
“သေဆုံးမှုဆိုတာဟာ ဘဝရဲ့အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲ” ရန်ဒီက ရယ်မောပြောသည်။

“မင်းကို တစ္ဆေတွေ သတ်ဖို့ကြိုးစားရင် အဲဒါဟာ ဒီလောက်ရယ်စရာကောင်းလိမ့်မယ်လို့ မင်းထင်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဒီနွန်က သူ့ကို ပြောသည်။

“အဓိနာ မှန်တယ်။ လူသေတွေအကြောင်း မပြောနဲ့တော့”

ကျွန်မတို့ တိတ်ဆိတ်စွာ လမ်းလျှောက်ကြပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်မတို့ ရထားလမ်းကြောင်းပေါ်မှ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းများက အရင်ဦးဆုံးဖြတ်စီးကြပြီး ထိုနောက်မှ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းများ အခြားရထားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းစီးကြရန် ကျွန်မတို့ ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

ပလက်ဖောင်းပေါ်တစ်လျှောက် ကျွန်မ ကြည့်လိုက်သည်။ လူသူကင်းမဲ့နေသည်။ ရထားလည်း မရှိ။ အခြားလူများလည်း မရှိ။ ကျွန်မတို့သာ

လျှင် ရှိသည်။ ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ကျွန်မ ထိုင်ပြီး သမ်းဝေလိုက်သည်။ နို့
တံသောနေ့များတွင် အိပ်ရာထဲတွင်နေ၍ ကြောက်စရာကောင်းသော စာအုပ်
များ ဖတ်ရခြင်းက ပိုကောင်းသည်။ ရထားလျှောက်စီးခြင်းက ရန်ဒီကဲ့သို့
ရှူးသွပ်သောလူများအတွက် ဖြစ်လေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တဝေါဝေါမြည်သံက ရထားတစ်စီးလာနေကြောင်း
ပြသနေသည်။ အသံက တပြည်းဖြည်းနှင့် ကျယ်လောင်သထက် ကျယ်
လောင်လာပြီး မကြာခင်၌ ဘူတာထဲသို့ ရထားတွဲများ ရောက်လာသည်။

“ဘယ်ရထားတွဲကို စီးမလဲ” ကျွန်မက ရန်ဒီကို မေးသည်။

“ဒီတွဲကို စီးမယ်” သူက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ရှေ့ကို ညွှန်ပြသည်။

“အဲဒီတွဲထဲမှာ ဘယ်သူမျှ ရှိပုံမရဘူး။ တစ္ဆေတွေ အလည်အပတ်
လာဖို့ကောင်းတဲ့တွဲပဲ”

တံခါးက ရှူးခနဲ ဖြည့်လျက် ပွင့်သွားသည်။ ကျွန်မတို့ အထဲ
တန်းစီဝင်ကြသည်။ အခြားလူနှစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့မြင်ရသည်။ ဝဝလူ
တစ်ယောက်က သတင်းစာဖတ်နေပြီး သူ့နောက်တွင် အဘွားအိုတစ်ယောက်
က အိပ်ချင်မူးတူးပျက်လုံးများဖြင့် ကြောင်ငေးကြည့်နေသည်။

“နောက်ဘက်ကိုသွား” ရန်ဒီက အမိန့်ပေးသည်။

“ဒါထိုရင် ဖြစ်ပျက်မှာတွေ အကုန်လုံး ငါတို့တွေ့ရလိမ့်မယ်”

တံခါးပိတ်သွားပြီး ရထားဆက်လက်ထွက်ခွာသောအခါ သူက
နောက်ဘက်ထိုင်ခုံများဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်ဘေး
ရိုင်ခုံတွင် ကျွန်မထိုင်ပြီး အဆောက်အအုံများ လျှောက်ပြတ်ကျင့်ချင်ခဲ့သည့်ကို
ကြည့်နေမိသည်။ မကြာခင်၌ ဥမင်လှိုင်းခေါင်းတစ်ခုထဲသို့ ကျွန်မတို့ ဘက်လာ
ကြသည်။

အီသန်က ကျွန်မကို တံတောင်ဖြင့် တိုက်သည်။

“ဟဲ့ အဘွားကြီးက တစ်မျိုးကြီးပဲ” သူက ဘီးတိုးဖြေသည်။

ကျွန်မက သူ ကြည့်သည့်နောက်ကို လိုက်ကြည့်သည်။ အဘွားအို
၏ ဦးခေါင်းက လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသည်။ ထိုင်ခုံ၌ သူမ လှည့်လိုက်
သောအခါ သူမနှုတ်ခမ်းလှုပ်နေသည်ကို ကျွန်မ တွေ့မြင်ရသည်။

“သူမ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေတယ်” ကျွန်မက
မှတ် ချက်ချသည်။

နောက်ဘူတာရုံမှ အလင်းများက မြင်ကွင်းထဲသို့ ရောက်လာပြီး
ရထား အရှိန်နှေးသွားသည်။ အဘွားအိုက တံခါးဆီသို့ ထွက်သွားသည်။
ဝဝလူက သတင်းစာကိုခေါက်ပြီး သူမနောက်ကို လိုက်သွားသည်။ တံခါးဆီသို့
သူ့ရောက်သောအခါ ကျွန်မတို့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ လူတွေကို သတိထားကြ” သူက ကြောက်
စရာကောင်းသော အသံဖြင့် လှမ်းပြောသည်။ ထို့နောက် ရယ်မောပြီး
ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

မည်သူမျှ ရထားပေါ်တက်မလာကြချေ။ ကျွန်မတို့သာလျှင်
ရှိသည်။ တံခါးများ ပိတ်သွားသည်။ ရထားအရှိန်ရလာသောအခါ ထိတ်လန့်မှု
ကို ကျွန်မ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ခံစားလိုက်ရသည်။

ရှေးသွပ်သော လူများကို ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်သည့်အခါတိုင်း သူတို့ စိတ်ထဲတွင် ဘာတွေဖြစ်နေသနည်းဟု ကျွန်ုပ် အမြဲတမ်း စဉ်းစားမိသည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ် အိပ်ရာနိမ့်၍ ကျွန်ုပ် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ဘာတွေပြောနေကြောင်းမသိဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်ဟုသော အိပ်မက်ဆိုးကို ကျွန်ုပ် မကြာခဏ မက်တတ်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်ုပ် တုန်ယင်သွားပြီး ရန်ဒီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်စိတ်ကို သူ မပုပ်မီဟု ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်မိသည်။ သူက လက်ဝိုက်ထားပြီး ထိုင်ခုံတွင် ကျောမှိုထိုင်နေသည်။

“သူမ ရှေးနေတာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ကြောက်ဖို့တော့ ကောင်းတယ်” ဒီနွန်က မှတ်ချက်ချ သည်။

“ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့လူတွေနဲ့ ပျံသန်းနေတဲ့ နန်းတော်တွေ အကြောင်းကတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ” ထို့နောက်တွင် သူက ကိုယ်ကို မတ်မတ် ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ သူမ တစ္ဆေ အပူအကပ်ခံနေရတယ်ဆိုရင် ဘယ်နယ်လဲ”
“မဖြစ်နိုင်ဘူး” ရန်ဒီက သူ့ကို တံတောင်ဖြင့် တိုက်သည်။
“လိုက်ခေါင်းတစ္ဆေတွေဟာ လူတွေကို မပူအကပ်ကြဘူး။ သတိပဲ့ သတ်ဖြစ်ကြတယ်”

ရန်ဒီ ဘာမျှကြောက်ဟန်မတူချေ။ ထူးဆန်းသော အဘွားဆိုက် လည်း မကြောက်၊ တစ္ဆေများကိုလည်း မကြောက်၊ မိုးသက်မှန်တိုင်းကိုလည်း မကြောက်၊ ဘာကိုမျှ မကြောက်ချေ။

ကျွန်ုပ် ဘေးတွင် အိပ်ခန်းက အသက်အပြင်းအထန် ရှူနေသည်။
“သူမနဲ့ငါ ဒီမှာ နှစ်ယောက်တည်း မနေချင်ဘူး” သူက အသံသေး သေးဖြင့် ပြောသည်။

“သူမဟာ ငါတွေ့မြင်ဖူးသမျှလူတွေထဲမှာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးလှပဲ”

ရထားက နောက်ထပ် ဥမင်လိုက်ခေါင်းတစ်ခုထဲသို့ ပြေးဝင်သွား သည်။ ပြတင်းပေါက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့မျက်နှာ ပုံရိပ်ထင်နေသည်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ရသည်။ ကျွန်ုပ် မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေပြီး ကြောက်လန့် နေပုံ ပေါ်နေသည်။ ထိုအချိန်၌ ပြတင်းပေါက်မှန်ပေါ်တွင် ရန်ဒီနှင့် ကျွန်ုပ် မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားသည်။ သူက လျှာထုတ်ပြပြီး မျက်နှာကို မဲ့ရွဲလုပ်ပြ သည်။ သူ့ကို ကျွန်ုပ် အော်ဟစ်ရန် ပြင်ဆင်လျက် ချာခနဲ လှည့်လိုက်စဉ် ရထားတွဲ မီးသီးများ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ပြီး မှိတ်ကုန်သည်။

ကျွန်ုပ်က အလန့်တကြား ရေရွတ်မိလိုက်သည်။

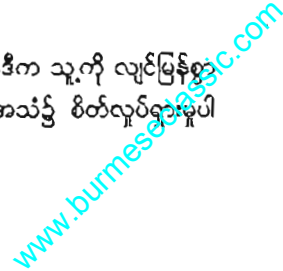
“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

ရထားက အမှောင်ထဲကို ဖြတ်သန်းသွားပြီး တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့နေစဉ် သံလမ်းပေါ် ဘီးများ တကြိုကြိုမြည်သွားသည်။

“လျှပ်စစ်မီးတွေ ပျက်သွားတာ ဖြစ်မယ်” ဒီနွန်က အသံတည် ငြိမ်ရန် ကြိုးစားရင်း ပြောသည်။

“မိုးတွေရွာလို့ဖြစ်မယ်”

“ဒီနေရာအောက်မှာ မိုးမရွာပါဘူး” ရန်ဒီက သူ့ကို လျင်မြန်စွာ သတိပေးလိုက်ပြီး ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ့အသံ၌ စိတ်လှုပ်ရှားမှုပါ နေသည်ကို ကျွန်ုပ် ကြားရသည်။

“လိုဏ်ခေါင်းတစ္ဆေတွေကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်” အိသန်က သိချင်နေသည်။

ခွဲကျီ အေးစက်သော အရာက ကျွန်မ လည်ကုပ်ကို ပွတ်တိုက်သွားသည်။ ကျွန်မ အော်ဟစ်မိသည်။

ထို့နောက်တွင် ဒီဇွန်က ထိတ်လန့်တကြား အော်သည်။

“ရန်ဒီ ငါ့ကို ကလိထိုးနေတာ ရပ်လိုက်စမ်း”

“ငါ မလုပ်ဘူး” ရန်ဒီက ပြန်အော်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူ ကြောက်လန့်သံ ပေါ်နေသည်ကို ကျွန်မ အသေအချာ သိသည်။

ထို့နောက်တွင် ဆူညံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ၎င်းတို့က သံကို တူဖြင့် ရိုက်နှက်သကဲ့သို့ ထွက်ပေါ်နေသည်။

“ကလောင် ကလောင် ကလောင်”

“အဲဒါ ဘာလဲ” ကျွန်မက စူးစူးပါးပါး ချက်သည်။

“အဲဒါ ခေါင်မိုးပေါ်က လာနေတာ” ဒီဇွန်က အော်သည်။

“အဲဒါ လိုဏ်ခေါင်းတစ္ဆေတွေဖြစ်နိုင်တယ်” ရန်ဒီက ပြောသည်။

“သူတို့ ငါတို့ ရထားတွဲထဲကိုဝင်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်”

ကလောင် ကလောင် ကလောင်။

အသံများက ကျွန်မကို ခေါင်းတည့်တည့်ပေါ်မှ ထွက်ပေါ်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မ အသက်ရှူအောင့်ထားသည်။ ကျွန်မ စူးစိုက်ကြည့်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ တွေ့မြင်ရသောအရာက အမှောင်ထုသာ ဖြစ်သည်။

ရထားက နောက်တစ်ကြိမ် တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့ သွားပြန်သည်။ ကျွန်မ အိသန်ကို ပြေးတိုက်မိသည်။

သူ လန့်ခန့်သည်ကို ကျွန်မ ခံစားမိသည်။ ရထား နောက်တစ်ကြိမ် ကွေ့လိုက်သောအခါ သူက ကိုယ်ဟန်မပျက်ရန် ထိန်းသိမ်းစဉ် ကျွန်ုပ် ခြေထောက်ကို တက်နှင်းမိသည်။

“အဲဒါ တစ္ဆေတွေ မဟုတ်ရင် လိုဏ်ခေါင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်” သူက အထိတ်တလန့်ဖြင့် အော်ပြောသည်။

“လိုဏ်ခေါင်းပျံ့ကျနေပြီ၊ ငါတို့ အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်ခံရတော့မယ်”

၈၈

၃၀ (၁) သက်တမ်း

ကျွန်မ ရင်ထဲ ပျို့တက်လာသည်ဟု ခံစားမိသည်။ မြေအောက် အနက်ထဲ၌ အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်ခံရမည့် အတွေ့သည် ကျွန်မ၏ အဆိုးဆုံးဆုံးသော အိပ်မက်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခု ၎င်းက အမှန်တကယ် ဖြစ်တော့မည်။

“ရထားလိုက်ခေါင်းတွေ မပြိုကျပါဘူး” ဒီနွန်က သူ့ကို ပြန်အော်သည်။

“အစိုးရက အဲဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

သူ စကားပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မီးများ ရုတ်တရက် ပြန်လင်းလာသည်။ ကျွန်မတို့ အလင်းရောင်နှင့် မျက်လုံးကျင့်သားရေစေ့ရန် မျက်တောင် တပျတ်ချွတ် ခတ်ကြပြီး လှည့်ပတ်ကြည့်ကြသည်။

ရထားက အမှောင်ထဲကို ဆက်လက်ပြေးနေဆဲဖြစ်ပြီး ခေါင်မိုးပေါ်တွင် အပေါက်များ မရှိဘဲ အားလုံးပုံမှန်ဖြစ်နေဟန် တူသည်။ ကျွန်မတို့သာ ချက်ခြောက် ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မ မျက်နှာက ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ပြူးထွတ်နေသည်။ အိမ်နံ့က ထိုင်ခုံထိုင်ပိုင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး မတ်တတ်ရပ်နိုင်ရန် အကျောက်အကန် ကြိုးစားနေသည်။ ဒီနွန်က သစ်ရွက်တစ်ရွက်ကဲ့သို့ တုန်ယင်နေသည်။ ရန်ဒီက ချွေးပြန်နေသည်။

“ငါ နားမလည်ဘူး” အိမ်နံ့က ရထားဆွဲထဲကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း အော်ပြောသည်။

သုပြည့်စုံတန်းစာပေ

“မီးတွေ ဘာဖြစ်လို့ ပိတ်သွားခဲ့တာလဲ။ ပြီးတော့ ဟိုအသံတွေက ဘာအသံတွေလဲ”

“လိုက်ခေါင်းတစ္ဆေတွေ” ရန်ဒီက ချွေးပြန်နေသော နဖူးကို တီရှုပ် အကျီအောက်စဖြင့် သုတ်ရင်း ရေရွတ်ပြောသည်။

“သူတို့တွေပဲ ဖြစ်ရမယ်” သူက စိတ်လှုပ်ရှားသည့်အသံ ထွက်ပေါ်ရန် ကြိုးစားသည်။ “ကြောက်စရာပါလား” သို့သော် သူ့အသံက ချည်နှံနေသောအသံနှင့် ပိုတူနေသည်။

“သူတို့ သွားကြပြီ” ဒီနွန်က စိတ်ပူပန်စွာ ပြောသည်။

“သွားကြပြီ ထင်တယ်” သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်သည်။

“ငါတို့တွေ လူအများကြီး ရှိနေလို့ သူတို့ ကြောက်လန့်မြေးကြပြီ ထင်တယ်။ သူတို့ ပြန်လာချင်မှ လာတော့မယ်။ မင်းတို့ ဘယ်လို ထင်သလဲ”

“ဒီနေရာမှာ တစ်ခုခုရှိခဲ့တယ်” ကျွန်မက အတိုက်အခံ ပြောသည်။

“ငါ့လည်ပင်းကို တစ်ခုခု ကလိထိုးသွားတယ်” ဒီနွန်က ကျွန်မတို့ကို သတိပြန်ပေးသည်။

ရထားက နောက်ထပ် အကွေ့တစ်ခုကို ကွေ့ပြီး အရှိန်လျှော့ကျစပြုလာသည်။ ဘရိတ်အုတ်သံ တိုးတိုးကို ကျွန်မ ကြားရပြီး ရထားဘီးလည်ပတ်သံက ပြောင်းလဲလာသည်။ ရထားရပ်တော့မည်။

“နောက် ဘူတာမှာ ငါတို့ ဆင်းသင့်တယ်ထင်တယ်” အိမ်နံ့က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

ကျွန်မက သဘောတူသည်။

“ငါတို့အိမ်ကို ဘတ်စ်ကား စီးပြန်သင့်တယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

“ငါတို့က DARE ကလပ် အသင်းသားတွေလေ” ရန်ဒီက ကန့်ကွက်သည်။

သုပြည့်စုံတန်းစာပေ

၈၀ (၁) သက်ဦးကျွင်

“ငါတို့ အခု လက်လျှော့လို့ မဖြစ်ဘူး။ လိုက်ခေါင်းတစ္ဆေတွေကို ငါတို့ မတွေ့သေးဘူး။ လျှပ်စစ်မီးတွေ ဘာကြောင့် လျက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ငါတို့ မဖြေရှင်းရသေးဘူး။”

ကျွန်မက ခုန်ထပြီး သူ့ကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခုန်ခါနီးက အလွန်စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာကောင်းလှသည်။ တော်အံ့မတော်၏ကို သူ မည်သည့်အခါမျှ သိရှိဟန်မတူချေ။

“ရထားပေါ်မှာ နင် နေချင်ရင် နေလို့ရတယ်” ကျွန်မကအော်သည်။

“ငါ ဆင်းတော့မယ်”

“ငါလည်း ဆင်းတော့မယ်” အီသန်က တံခါးဆီသို့ ဦးတည်ရင်း ပြောသည်။

“ငါလည်း ဆင်းမယ်” ဒီနွန်က ဆက်ပြောသည်။

“မင်းတို့အားလုံး ကြက်ကလေးတွေ ကျနေတာပဲ၊ ကြောက်တတ်လို့ကြတာ” ရန်ဒီက ကျွန်မတို့ကို နောက်မှ လှမ်းအော်ပြောသည်။

“ကြောက်တတ်ရင် ဝန်ကင်းတယ်ဟေ့” အီသန်က နောက်လှည့်ပြောသည်။

သူတို့နောက်သို့ ကျွန်မ လိုက်ရန်ပြင်သောအခါ ၎င်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

၎င်းက ကျွန်မတို့ရှေ့မှ ထိုင်ခုံအောက်တွင် ရှိနေသည်။ ယခင်က ထိုနေရာ၌ ၎င်းမရှိခဲ့သည်ကို ကျွန်မ ကျိန်ပြောရသည်။ ထူးဆန်းသော အနီရောင် စက္ကူဘူးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

၈၈၂

၎င်းက ရှုမိနပ်ဘူးအရွယ်ခန့်ရှိသော သေးငယ်သည့် ဘူးဆစ်ဘူးဖြစ်သည်။ ၎င်းကို ကျွန်မ ကောက်ယူရန် ခါးကိုင်းယူလိုက်စဉ် ၎င်းကို တစ်စုံတစ်ယောက် ရထားပေါ်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိသည်။ ရွာသွပ်သော ထိုအဘွားဆို ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်မ ရထားပေါ်မှ ဆင်းလျှင် ၎င်းကို ပျောက်ဆုံးပစ္စည်းလက်ခံရုံဆို လွှဲပြောင်းပေးဆွဲနိုင်လိမ့်မည်။

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော အနီရောင်ဘူးဆီသို့ လက်လှမ်းမီသည်အထိ ထိုင်ခုံအောက်သို့ ကျွန်မ လိုက်စမ်းသည်။ ၎င်းက အလွန်ပေါ့ပါးပြီး ကျွန်မ အလွယ်တကူ မ၊ယူလိုက်သည်။ အထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ခတ်သံကို ကျွန်မ ကြားရသည်။

ဘူးကို ကျွန်မ ကိုင်မြှောက်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ဘူးပေါ်၌ တစ်ခုတည်းသော အမှတ်အသားက ကြီးမားသော အနက်ရောင် (G) စာလုံး ဖြစ်သည်။

ဘူးက ကပ်ထူစက္ကူနှင့်မတူသော တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။ ၎င်းက ပလတ်စတစ်နှင့် ပိုတူသည်။

ထို့နောက်တွင် ကျွန်မ လန့်ဖျပ်သွားသည်။ ဘူးက ပုခွေးစပြုလာသည်။ ၎င်းကို ထိုင်ခုံပေါ် ကျွန်မ လွှတ်ချလိုက်သည်။

“ပူလာနေပြီ” ကျွန်မက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

ပြည်ထွန်းစာပေ

www.burmeseclassic.com

ထိုအချိန်၌ ရထားက ဘူတာရုံထဲသို့ ဝင်လာသောအခါ အမှိုက်
လျှော့လာသည်။ “မြန်မြန်လုပ် အရီနာ” ဒီဇွန်က လှမ်းပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်။ မြန်မြန်လုပ်” အီသန်က ရွတ်နောက်ချင်နေသည်။
“ရထားရပ်တော့မယ်”

သို့သော် ဘူးနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ စပ်စုချင်လွန်းနေသည်။
ရထားပေါ် ကျွန်မ တိုးတက်စဉ်အခါက ထိုနေရာ၌ သူမ ရှိခဲ့သည်မှာ သေ
ချာသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ၎င်းက မည်သည့်နေရာမှ လာသနည်း။ လေထဲမှ
ဘူးများ အလိုလို ပေါ်လာကြမည် မဟုတ်ပါ။

“နေပါဦး” ကျွန်မက လှမ်းပြောသည်။

“ဒီဘူးက တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ဒီအထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ ငါ သိချင်
တယ်”

“နင် အဲဒါကို ဖွင့်လို့ မဖြစ်ဘူး” အီသန်က ရထားတွဲတံခါးစမှ
လှမ်းပြောသည်။

“အဲဒါ နင့်ဘူး မဟုတ်ဘူး”

ဒီဇွန်က သူ့ဘေးမှ သဘောမကျဟန်ဖြင့် မျက်လုံး လှန်လိုက်ပြီး
သူ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “ကြည့်ကြရအောင်” တံခါးပိတ်သွားပြီး
ရထားအမှိုက်ယူခတ်မောင်းစပြုစဉ် သူက ရေရွတ်ပြောသည်။

“နောက်ဘူတာကျမှ ငါတို့ ဆင်းလို့ရပါတယ်။ ဘာထူးမှာမို့လဲ”

ရန်ဒီကလည်း ထူးဆန်းသောဘူးကို ရပ်ကြည့်နေသည်။

“အဲဒါ ငှားတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်” သူက မေးသည်။ ကျွန်မက
သူ့နံဘေးကို တံတောင်ဖြင့် တိုက်လိုက်သည်။ “အို” သူက စောဒကတက်
သည်။

“အဲဒါမှ လာနေပြီလို့ပြောတာ နင်ပဲလေ။ ပေါက်ကွဲတော့မယ်လို့
ငါ ထင်တာပေါ့”

“အဲဒါ ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ” ဒီဇွန်က အနားကို တိုးကပ်
လာစဉ် သိချင်နေသည်။

“အဲဒါခေါင်မိုးပေါ်ကလာတာ ဖြစ်နိုင်တယ်” ရန်ဒီက ထိတ်လန့်
တမ်းများကို မေ့ပျောက်လျှောက် လှောင်ပြောင်ပြောသည်။

ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ ကျွန်မ တွေးမိသည်။ သို့သော်
ဒို့နောက်တွင် ကျွန်မ စဉ်းစားမိပြန်သည်။ ၎င်းက ခေါင်မိုးပေါ်မှ ရောက်လာ
သည့် မည်သို့လုပ်မည်နည်း။ ထို ကလောင်၊ ကလောင်၊ ကလောင် အသံများ
က ၎င်းကြောင့်ဖြစ်နိုင်သည်။ လှုပ်စစ်မီးမှိတ်သွားပြီးသောအခါမှ ဘူးက
ရောက်လာသဖြင့် ၎င်းကို စောစောပိုင်းက ကျွန်မတို့ မတွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ၎င်းက ရူးသွပ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရထားပေါ်တွင် ဘူး
ကိုထားရန်အတွက် မည်သူမျှ ခေါင်မိုးကို ဖောက်လာကြမည် မဟုတ်ချေ။
ဒီဇွန်က ကျွန်မ အတွေးကို ဝင်ဖျက်လိုက်သည်။

“အရီနာ နင် ဖွင့်ကြည့်ပါလား” သူက အကြံပေးသည်။

“အဲဒါဆိုရင် အထဲထဲမှာ တန်ဖိုးရှိတာတွေရှိသလားဆိုတာ ငါတို့
ခွင့်နိုင်တာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါက သူမရဲ့ဟာ မဟုတ်ဘူး” အီသန်က မလျှော့
တမ်းပြောသည်။

“မင်း မပိုင်တဲ့ပစ္စည်းကို ဖွင့်မကြည့်ရဘူး” ထို့နောက်တွင် သူ
ဘူးမိပြန်သည်။

“ဟေ့ အဲဒါ တန်ဖိုးရှိရင် နင် ဆုလာဘ်တွေရနိုင်တယ် အရီနာ”
ဤသို့ဖြင့် ဘူးကို ကျွန်မ လှမ်းယူလိုက်သည်။ ၎င်းက ပူနေဆဲ
ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မတို့ ထိုင်နေမိသည်။ ထို့နောက်တွင် ဘူးအဖုံးကို ဂရုတစိုက်
ဖြင့် ဖြည့်ဖြည့်ချင်း ကျွန်မ မ.လိုက်ပြီး အထဲ၌ ဘာရှိသည်ကို ကျွန်မတို့
အားလုံး ကုန်း၍ကြည့်ကြသည်။

ကျွန်မ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားသည်။ အနီရောင်ဥနှစ်လုံးကို ကျွန်မ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ၎င်းတို့က ကြက်ဥတစ်လုံးထက် ၆ ဆခန့် ပိုကြီးမားကြသည်။

“အာ” ဒီသန်က ဘူးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြုံးလျက်ပြောသည်။

“G ဆိုတာ Gigantic ရောမလို့ ဆိုလိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“Gross ရွံ့စရာနဲ့ ပိုတူတယ်” “ဒီနွန်က ဝင်ပြောသည်။

“ဒီ ဥတွေက နံတယ်”

“ဒါ ဘာဥတွေလဲ” ကျွန်မက လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလို ကြီးမားတဲ့ ဥနီကြီးတွေကို ငါတစ်သက်မှာ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးဘူး”

“အဲဒါတွေက ဒိုင်နိုဆော့ဥတွေ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်” ရန်ဒီက ရယ်မောလျက်ပြောသည်။

“ဒီဥတွေ အကောင်ပေါက်တော့မှာမို့ နံနေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ကျွန်မ လေကုန်ခံ၍ တုံ့ပြန်စကား မပြောတော့ပါ။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဘူးအဖုံးကို သေသေချာချာ ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ဘူးထဲတွင် ရွှေ၊ သို့မဟုတ် ပိုက်ဆံတစ်ခုခု တွေ့ရမည်ဟု ကျွန်မ မျှော်လင့်ခဲ့ခြင်း မရှိပါ။ မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ ဤဥများကို တစ်စုံတစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်။ ၎င်းတို့ကို ကျွန်မ ရထားပေါ် ထားခဲ့၍ မဖြစ်ချေ။

နောက် ဘူတာ၌ ကျွန်မတို့ ရထားပေါ်မှ ဆင်းကြသောအခါ ရထားဝန်ထမ်းက စက္ကူဘူးကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါသည်။ “ပစ္စည်းပျောက်ထိန်းသိမ်းတဲ့ ဌာနမှာ ဒီနေ့ တာဝန်ကျတဲ့လူ မရှိဘူး” သူက ရှင်းပြသည်။

“ဒီနေ့ စနေနေ့လေ။ ဘူးကို မင်းတို့ယူထားပြီး တနင်္လာနေ့ကျမှ လာပေးကြပါလား။ မင်းတို့ ကြိုက်မယ်ဆိုရင် ငါ အစီရင်ခံစာ ရေးပေးထားမယ်”

ကျွန်မ နာမည်နှင့် လိပ်စာကို သူ့အား ကျွန်မပေးပြီး ဘူးနှင့်အတူ ဆိပ်ကိုအလျင်စလို ပြန်သွားသည်။ ကျွန်မ လောကြီးနေလွန်သဖြင့် စက်လှေကားနောက်မှ အနက်ရောင် အဝတ်အစား ဝတ်ထားသော သဏ္ဍာန်တစ်ခု ကျွန်မအား စောင့်ကြည့်နေသည်ကို သတိမပြုမိခဲ့ချေ။

ကျွန်မဘဝတွင် အပိုက်မဆုံး အမှားတစ်ခု ကျွန်မ ပြုလုပ်ခဲ့သည်ကို မည်ကဲ့သို့ သိနိုင်မည်နည်း။

ကျွန်မကို ဝိုင်းပြောကြသည့်အတိုင်း ကျွန်မ ပြုလုပ်သင့်သည်။ ဘူးကို ရထားပေါ်တွင် ကျွန်မ ထားရန်ခဲ့သင့်သည်။

ကျွန်မ အိမ်ရောက်သောအခါ ဥထည်ထားသော ဘူးကို ခုတင်ပေါ်တင်ထားလိုက်သည်။ ဘူးကို ဘာလုပ်ရမည်နည်းဟု စဉ်းစားလျက်၊ ၎င်းဘေးတွင် ကျွန်မ ထိုင်လိုက်သည်။ ဘူးကလှသည်။ နံဟောင်နေသော ဥများကို ကျွန်မ လွှင့်ပစ်ပြီး ဘူးကို ယူထားသင့်သည်။ ဘောပင်နှင့်မှတ်စု စာရွက်များထည့်ရန် ၎င်းကို ကျွန်မ အသုံးပြုနိုင်သည်။

'G' ဟူသော စာလုံးကြီးများကို ကျွန်မ စိုက်ကြည့်မိသည်။ ၎င်းက ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ကို ကျွန်မ မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ၎င်းက တကယ်ကို လျှို့ဝှက်ချက် ဖြစ်နေသည်။ ကြီးမား၍နီရဲသော ဥများကလည်း လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်နေသည်။ မည်သည့်ငှက်က ၎င်းတို့ကို ဥခဲ့သလဲ။ ကြီးမား၍ နီရဲသောငှက်တစ်ကောင် ပြိုင်နိုင်သော။ ထိုငှက်မျိုးကိုလည်း ကျွန်မ စဉ်းစား၍မရချေ။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်မ ခေါင်းထဲတွင် သတိပေးသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မင်း ရှာမကြည့်ရဲဘူးလား။

လက်ပတ်နာရီ တစ်ချက် အမြန်ကြည့်လျက် ဘူးကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဥများကိုသော်လည်းကောင်း စုံစမ်းစစ်ဆေးကြည့်ရန်အတွက် ယခု အချိန် မရှိတော့ဟု ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြောလိုက်မိသည်။ ညစာစားဖို့အတွက် ကျွန်မ အဝတ်အစားလဲရတော့မည်။ ကျွန်မအား အမေ ခေါ်နေသည်ကို ကျွန်မ ကြားနေရပြီ။

ဘူးကို အဝတ်ခံရုံထိပ်ပေါ် ကျွန်မ တင်ထားလိုက်ပြီး မကြာခင် ၎င်းအကြောင်း မေ့လျော့သွားသည်။

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

နောက်တစ်နေ့က ရန်ဒီ၏ဓမ္မေးနေ့ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကျွန်မ လူငယ် သည်းထိတ်ရင်ဖိုစာအုပ် ၅ အုပ် ၆ အုပ် ဝယ်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်မတို့နှင့်ကပ်လျက် တိုက်အဆောက်အအုံတွင် သူ နေသော်လည်း ထိုနေရာသို့ ကျွန်မ နောက်ကျမှ ရောက်သည်။ ကျွန်မဘာ ဝတ်ရမည်ကို မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူ့အိမ်သို့ ကျွန်မ ရောက်သောအခါ မွေးနေ့ပါတီပွဲ ၁၀ ကြိမ် ဖြစ်သည်။ သူ့မိဘများက သူတို့ဥညံခန်းကို ပူဖောင်းများဖြင့် အလှဆင်ထား ပြီး ထမင်းစားပွဲပေါ်တွင် စားရေများ အပြည့်တင်ထားသည်။

ကျွန်မပေးသော စာအုပ်ကို ရန်ဒီနှစ်သက်ပြီး၊ ၎င်းတို့ကို လက်ဖက်ရည်စားပွဲပေါ်၌ ပုံနေသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းအပုံထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ သူက ကျွန်မ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ကျွန်မကို ဒီနွန်နှင့် အိမ်သန်အိမ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ သူတို့က ထူးဆန်းသော ချော့ချောင်းပေးလက်ပစ္စည်းတစ်ခု ဘေးတွင် ရပ်နေကြသည်။

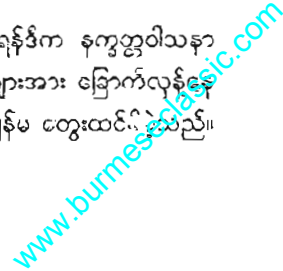
"အဖေခွဲအမေ ငါ့ကို ဘာပေးသလဲဆိုတာ ကြည့်စမ်း" သူ့အသံက စိတ်လှုပ်ရှားမှုများပါနေသည်။ သုံးချောင်းထောက်စင်ဘေးမှ ဘူးတစ်ဘူးကို သူ ဖွင့်လိုက်ပြီး တောက်ပသော အနက်ရောင် တယ်လီစကုပ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

"နင် နက္ခတ်ပညာကို နှစ်သက်တာ ငါမသိဘူး" ကျွန်မက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ပြောသည်။

"အင်း... ဒါ ဝါသနာတစ်မျိုးပေါ့" ရန်ဒီက ရုက်သယံဇာတပေးသော ဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြောသည်။

ကျွန်မ မျက်စိကို ကျွန်မ မယုံနိုင်ပါ။ ရန်ဒီက နက္ခတ်ဝါသနာ ရှင်တစ်ယောက်ပါလား။ သူ့ကို ပုံပြင်ပြောပြီး လူများအား ခြောက်လှန့်နေသော ကောင်ကလေးကပ်ယောက် အဖြစ်သာ ကျွန်မ တွေးထင်ခဲ့သည်။

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

ယခုကဲ့သို့ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့် ဂြိုဟ်များကို လေ့လာလောက်အောင် သူ လေးလေးနက်နက် ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မထင်ခဲ့မိချေ။

“ငါ အဲဒါကို အသုံးပြုချင်နေပြီ” အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းကို သုံးချောင်းထောက် စင်တွင် တပ်ဆင်နေစဉ် သူက ပြောသည်။

“မိုးရွာ ရပ် သွားပြီ။ ညကောင်းကင် ကြည့်လင်နေပြီ။ အင်္ဂါဂြိုဟ်တို့ ငါ ကြည့်ချင်တယ်”

“မင်းရဲ့ တယ်လီစကုပ်က အင်္ဂါဂြိုဟ်ကို မြင်နိုင်လောက်အောင် အင်အားကောင်းလို့လား” ဒီနွန်က သံသယဖြစ်နေသော မျက်နှာဖြင့် မေးသည်။

“မရပါဘူး။ မင်းကို ငါ မယုံဘူး”

“အင် ... လက်မတော့ ငါတို့ ကောင်းကောင်းကြည့်ရမှာပါ” ရန်ဒီက သုံးချောင်းထောက်ကို ဝက်အူကျပ်ရင်း ရေရွတ်ပြောသည်။

“မင်း သေချာရဲ့လား” အီသန်က ဒီနွန်နှင့် ကျွန်မကို မျက်စိပစ်ပြုရင်း သူ့ကို မယုံကြည်ဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“လမ်းဆုံပိုတက် အဆုံးကို နင်တို့ မြင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင်တယ်။ ဒီလောက်ပါပဲ” ကျွန်မက ဝင်ပြောသည်။ ရန်ဒီကို နောက်ပြောင်ရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းသည်။ အမှန်တွင် တယ်လီစကုပ်က တကယ်ကို အင်အားကောင်းပုံရသည်။ သူ၏မွေးနေ့ပွဲ မျက်မည်ကို ကျွန်မ မလုပ်ချင်ပါ။

“ညမှောင်တော့မှ ငါတို့ ကြည့်ကြရင် ဘယ်နှယ်လဲ” ကျွန်မက အကြံပြုသည်။

ဤသို့ဖြင့် အရသာရှိသော မုန့်ပဲသရေစာများကို ကျွန်မတို့ အရင်စားကြသည်။ ကိတ်မုန့်ပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်စီးများကို ရန်ဒီ မှတ်လိုက်ပြီး ဟက်ပီဘတ်ဒေးသီချင်းကို အားလုံးသီဆိုကြပြီးသောအခါ သူ၏ တယ်လီစကုပ်အသစ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရန် အချိန်ကျလာသည်။

၎င်းကို သူ၏ အိမ်ခန်းထဲသို့ ကျွန်မတို့ သယ်ဆောင်လာကြပြီး ပြတင်းပေါက်ဘေးတွင် တပ်ဆင်လိုက်ကြသည်။ ကောင်းကင်က ငိုမိုမှောင်မည်းလာပြီး ကြယ်များ ပေါ်ထွက်စပြုလာသည်။

ရန်ဒီက တယ်လီစကုပ်ထဲသို့ စိတ်ထက်သန်စွာ ကြည့်နေပြီး ဖိုကပ်စ် (Focus)ကို ချိန်နေသည်။

“ဝိုး... ကြယ်တစ်လုံးကို ငါ မြင်ရပြီ။ ကြည့်လင်ပြီး တောက်လက်နေလိုက်တာ”

ကျွန်မက သူ့ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။

“ရန်ဒီ၊ အဲဒါ ပန်းခြံအနားက တောင်ကုန်းထိပ်ပေါ်က လမ်းမီးတိုင်ဟဲ့”

သူက တယ်လီစကုပ်မှ မော့ကြည့်လိုက်လျှင် ကျွန်မ ညွှန်ပြနေသော နေရာကို တွေ့မြင်သွားသည်။ “အို” သူက ရုက်ပြုံးပြုံးသည်။

“အင်တာနက်မှာ ငါ ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ ဂြိုဟ်အသစ်တစ်လုံးလို့ ငါ ထင်နေတာ” သူက ပြောသည်။

“ဘာဂြိုဟ်အသစ်လဲ” အီသန်က သူ့ကို လှောင်ပြောင်သည်။

“သူတို့ဂြိုဟ်အသစ်တွေ တွေ့နေကြပြီ” ရန်ဒီက အခိုင်အမာ ပြောပြီး တယ်လီစကုပ်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

သို့သော် သူ မည်မျှပင် ကြိုးစားစေကာမူ သိပ်ကောင်းကောင်း မတွေ့မြင်ရချေ။ “တိမ်တွေရှိနေတယ်” သူက ညည်းတွားပြောသည်။

“ကြယ်တွေကို မြင်ဖို့အတွက် မင်းပိုပြီး မြင့်မြင့်တက်ရလိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင်တယ်” ဒီနွန်က ပြောသည်။

“မင်းက ၄ လွှာမှာပဲ ရှိနေတာကိုး”

“ဟေ့ အရီနာရဲ့တိုက်ခန်းဆိုရင် ဘယ်နှယ်လဲ” အီသန်က အကြံပေးသည်။

“အဲဒါက သူမရဲ့တိုက်မှာ အမြင့်ဆုံးပဲ။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ အခန်းမှာ ဝရန်တာလည်း ရှိတယ်”

“အင်း... မနက်ဖြန် ကျောင်းဆင်းရင် တယ်လီစကုပ်ကို ငါ့ အခန်းဆီ ယူလာပါလား” ကျွန်မက ကမ်းလှမ်းသည်။

“ငါတို့ အိမ်စာတွေ အရင်လုပ်ကြမယ်။ ပြီးရင် မှောင်လာတဲ့အခါ နင့်ရဲ့ဂြိုဟ်အသစ်တွေကို ငါတို့ ကြည့်နိုင်တာပေါ့”

“ဂြိုဟ်တွေရှိမယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ” အီသန်က လှောင်ပြောင်သံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ငါ့ကို ယုံပါ” ရန်ဒီက အခိုင်အမာပြောသည်။

“ဂြိုဟ်သစ်တွေရှိတယ်။ သူတို့တွေ ဘာကြောင့် အရေးကြီးတယ် ဆိုတာ မင်းတို့သိသလား။ အဲဒီဂြိုဟ်တွေပေါ်မှာ သက်ရှိတွေရှိနိုင်တယ်လို့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ ယုံကြည် နေကြလို့ပေါ့”

၈၈

တနင်္လာနေ့ညရောက်လာသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်စာများ အပြီးလုပ် ကြပြီး အပေ ချက်ပြုတ်ပေးသော အထူးစပါယ်ရှယ်အစားအစာများကို စားကြသည်။

ညအမှောင်ကျမလာခင် ကျွန်မတို့ အချိန်တစ်နာရီရနေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ ကျွန်ပျူတာ၌ အင်တာနက်ကြည့်ကြရန် ကျွန်မတို့ ဆုံး ပြတ်ကြသည်။ ဂြိုဟ်အသစ်များအား အမှန်တကယ် ရှာတွေ့မတွေ့ကို ရန်ဒီနှင့် အီသန်တို့ ငြင်းခုံနေကြဆဲဖြစ်ပြီး ရန်ဒီက ၎င်းကို သူသက်သေပြနိုင် ကြောင်း ပြောသည်။

ကွန်ပျူတာ ဖွင့်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရန်ဒီက အပေရိကန်မှ သိပ္ပံဝက်ဆိုဒ်တစ်ခုကို ရှာလိုက်သည်။ အောက်ပါစာကို အီသန်ဖတ်ကြည့် သောအခါ ပါဆပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားသည်။

စကြဝဠာထဲတွင် ကြယ်များ သန်းထောင်ပေါင်းလေးရာရှိပြီး သက် ရှိများ နေထိုင်နိုင်သော ကြယ် ၅ စင်းကို အပေရိကန်နက္ခတ္တပညာရှင်များ စာရင်းပြုလုပ်ထားကြသည်။ ထိုကြယ်များကို ၎င်းတို့၏အရွယ်အစား ဖွဲ့စည်းပုံ သက်တမ်းနှင့် အရောင်တို့ကြောင့် ရွေးချယ်တင်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပြင်ပကမ္ဘာ သက်ရှိတို့ထံမှ ရေဒီယိုအချက်ပြမှုများရရှိရန် နက္ခတ် ပညာရှင်များအနေဖြင့် တယ်လီစကုပ်များကို ၎င်းတို့ ဆီသို့ချိန်ရွယ်ထားနိုင်စေ သည်။

ထိုကြယ် ၅ စင်းအနက်နေနှင့် အလွန်တူသော ကြယ်မှာ မိတာ V ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် ကမ္ဘာမြေပြင်နှင့် အလင်းနှစ် ၂၆ နှစ် ဝေးစွာသည်။

သက်တမ်းတစ်စောင်

www.burmeseclassic.com

“ငါ နားမလည်ဘူး” ဒီနှစ်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ဤကွန်ပျူတာ ဖန်သားပြင်ကို ကလံဝါးလှက်သည်။ အလင်းနှစ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“တစ်နှစ်မှာ အလင်းခရီးသွားတဲ့ အကွာအဝေးပေါ့” ရန်ဒီက ကွန်ပျူတာ ဖန်သားပြင်ပေါ်မှ စာများကို နေရာရွှေ့ပြောင်းလျက် အဖြေကို ပြောပြသည်။

“တွေ့လား အလင်းနှစ်တစ်နှစ်ဟာ ကီလိုမီတာထရီလျံ တစ်ဆယ် လောက်ရှိတယ်”

“အိုကေ။ ဂြိုဟ်အသစ်တွေက ဘယ်မှာလဲ” အီသန်က မေးသည်။

“အင်” ရန်ဒီက ပြုံးလျက် ရေရွတ်ပြီး အခြားဝက်ဆိုဒ်တစ်ခုကို ရှာလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ကွန်ပျူတာ ဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် ‘ရက်ဒွက်’(red dwarf) ကြယ်ဟုခေါ်သော တစ်စုံတစ်ရာကို လည်ပတ်နေသည့် စူပါအပ် (Super Earth) -ဟု ခေါ်သော ဂြိုဟ်၏ ပုံထွက်ပေါ်လာသည်။

ဖန်သားပြင်မှ စာကို ဖတ်ရန် ကျွန်မတို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်ကြ သည်။

၈၈

ကျွန်ုပ်တို့၏ နေစကြဝဠာ အပြင်ဘက်တွင် ပထမဦးဆုံးဂြိုဟ်ကို ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ ၎င်းသည် အလင်းနှစ် ၅၀.၁ နှစ် အဝေး၌ရှိနေသည်။ အလင်းရောင်နှုန်းဖြင့် ခရီးသွားနေသော အာကာသယာဉ် တစ်စီးသည် ထိုနေရာသို့ရောက်ရန် နှစ် ၅၀ ကြာလိမ့်မည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ နေစကြဝဠာအပြင်ဘက်တွင် ဂြိုဟ် ပေါင်း ၂၀၀ ကျော်ကို တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ အများစုတို့က ၎င်းတို့၏နေများကို နီးကပ်လွန်းစွာ လှည့်ပတ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် သက်ရှိမနေနိုင်လောက် အောင် ပူလွန်းနေသည်။

ထို့နောက် ၂၀၀၇ ခုနှစ် ဧပြီလ၌ချီလီမှ နက္ခတ်ပညာရှင်များက ကျွန်ုပ်တို့ဂြိုဟ်ထက် တစ်ဆယ့်ကြီးသော ကျောက်တုံးဂြိုဟ်တစ်လုံးကို တွေ့ ရှိခဲ့သည်။ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သည်က ၎င်းတွင် သက်ရှိဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သော ရေမျက်နှာပြင်ရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အလင်းနှစ် ၂၀အဝေးတွင် ထိုဂြိုဟ်သည် ကမ္ဘာမြေကြီးထက် ၅ ဆပိုလေးလံပြီး ကိုယ်ပိုင်နေစကြဝဠာရှိသော ရက်ဒွက် ကြယ်ကိုလည်ပတ်လျက်ရှိနေသည်။ ထိုဂြိုဟ်ပေါ်တွင် အပူချိန်က သူ့နှင့် ၄၀ ဒီဂရီစင်တီဂရိတ်ကြားတွင် ရှိသည်။ ၎င်းက သက်ရှိများ နေထိုင်နိုင်သည့် အပူချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုဂြိုဟ်ကိုဂလိပ် (Gliese) 581C ဟု ခေါ်သည်။

သို့သော်လည်း ဂလိပ် 581C ပေါ်မှ သက်ရှိများသည် ကမ္ဘာမြေ ကြီးပေါ်မှ သက်ရှိများထက် သက်တမ်းပိုတိုကြသည်ဟု နက္ခတ်ပညာရှင်များ ယုံကြည်ကြသည်။ ထိုဂြိုဟ်က ရက်ဒွက်ကြယ်ကို ၁၃ ရက် တစ်ကြိမ် လည်ပတ်နေသောကြောင့် ထိုဂြိုဟ်ပေါ်မှ တစ်နှစ်သည် ရက်သတ္တပတ် နှစ်ပတ်ထက် ပိုမကြာချေ။

၈၉

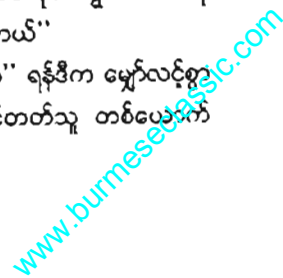
“မင်းကို ငါ ပြောတယ် မဟုတ်လား” ရန်ဒီက အီသန်ကို တံတောင်မြင့် တိုက်လျက် ပြောသည်။ သူက မေးစေကို ပွတ်ရင်း ထိုင်ခုံတွင် နောက်ပြန်မီထိုင်လိုက်သည်။

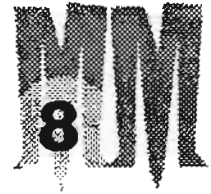
“ငါတို့ အဲဒီဂြိုဟ်ကို တွေ့နိုင်မလား မသိဘူး”

“မတွေ့နိုင်ပါဘူး။ မင်း တယ်လီစကုပ်က ပုရွက်ဆိတ်လောက်ရှိတဲ့ ဥစ္စာ” အီသန်က ကွန်ပျူတာဖန်သားပြင်ကို ညွှန်ပြလျက် တုံ့ပြန်ပြောသည်။

“ချီလီမှာ သူတို့ အသုံးပြုတဲ့ တယ်လီစကုပ်အရွယ်အစားကို ကြည့်စမ်း။ အဲဒါက အချင်း ၃၅၈ စင်တီမီတာရှိတယ်”

“အင်း... ငါ တွေ့ကောင်းတွေ့နိုင်တယ်” ရန်ဒီက မျှော်လင့်စွာ ဖြင့် ပြောသည်။ သူက အမြဲတမ်း အကောင်းမြင်တတ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

၉၄ (၁) သက်ဦးကျွေး

“မင်းတို့တွေ ငြင်းခုံမနေကြနဲ့” ဒီနှုန်းက ပြောသည်။ ကြယ်များနှင့် အစက်အပြောက် ဖြစ်နေသော ညကာလကောင်းကင်ကို ပြတင်းပေါက်မှ သူ ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါတို့ ဘာတွေ မြင်ရမလဲဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်”

ရန်ဒီ၏ တယ်လီစကုပ်နှင့် သုံးချောင်းထောက်ကို လသာဆောင်ပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ထိုသို့လုပ်နေကြစဉ် စိတ်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်ုပ် ခံစားရသည်။ ၎င်းက ထူးဆန်းသည့် အတွေးအတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် အတိအကျ မပြောနိုင်သော ထူးဆန်းသည့် အတွေးတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

၈၈

ရန်ဒီ တယ်လီစကုပ် ကိုင်တွယ်အသုံးပြုနေပုံကို ကျွန်ုပ် ကြည့်နေသည်။ သူ၏ တအိုဆိုး တအာအား အသံများက လမ်းအောက်ဘက်မှ လွင့်ပျောက်လာသော ဖော်တော်ကာဆံများကို လွှမ်းမိုးသွားသည်။

ထို့နောက် ဒီနှုန်းနှင့် အီသန်တို့က တယ်လီစကုပ်ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ကြသည်။ နောက်ထပ် တအိုဆိုး တအာအား အသံများ ထပ်မံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်ုပ်က တစ်စုံတစ်ရာ အမှုအရာမပြဘဲ စိတ်ရှည်စွာဖြင့် စောင့်နေသည်။ သို့သော် စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ တကယ်ကို ဒေါသဖြစ်နေ သည်။ ဟေး...ဒါ ငါ့ရဲဝရန်တာ။ ငါ အရင်ညီဆုံး ကြည့်ရမယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်ုပ် ထိုသို့တွေးနေမိသည်။

နောက်ဆုံး၌ ရန်ဒီက ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ရှုရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“တယ်လီစကုပ်ကို နှင့်ရဲ့ညာဘက်ကို ချိန်ရွယ်လိုက်ရင် တကယ် တောက်ပတဲ့ ကြယ်တစ်စင်းကို နင် တွေ့ရလိမ့်မယ် အရီနာ” သူက ပြောသည်။

တယ်လီစကုပ်ထဲကို ကျွန်ုပ် ကြည့်ပြီး ပိုးကပ်ကို ချိန်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ် ထိုသို့ပြုလုပ်သောအခါ ရင်ထဲ ဟာသွားသည်။

ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ရသောအရာက ဘာမျှမရှိချေ။

အမှောင်ထုသာ ရှိသည်။

ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ခဏကြာမျှ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ သူများတွေအားလုံး တစ်စုံတစ်ရာ တွေ့မြင်ကြပြီး ကျွန်ုပ် ဘာမျှ မတွေ့မြင်လျှင် ကျွန်ုပ် တကယ်ကို မိုက်မဲနေလိမ့်မည်။ ကျောင်းတွင် မိုက်ကရိုစကုပ်ကို

www.burmeseclassic.com

ကျွန်မ ပထမဦးဆုံး အသုံးပြုစဉ်ကကဲ့သို့ ကျွန်မ တွေ့မြင်ရသော အရာမှာ ကျွန်မ၏ လက်သည်းခွံသာ ဖြစ်နေသည်။ ကောင်မကလေးတစ်ယောက် မလုပ်နိုင်သော အရာကို ကောင်လေးများ လုပ်နိုင်ကြလျှင် မည်သို့နေသည်ကို သင် သိပါလိမ့်မည်။

“ဟင်... နင်ဘာဖြစ်လဲ” ဒီနွန်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မေးသည်။ စိုးကပ်ကို ဟိုဘက် ဒီဘက် လှည့်လျက် ကျွန်မ အပြင်းအထန် ကြိုးစားသည်။ တကယ်ကို ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ကျွန်မ ကြယ်တစ်လုံး ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ အမှောင်ပင်လယ်ပြင်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အနီနာ” ရန်ဒီက စိုးရိမ်ပူပန်သံဖြင့် မေးသည်။ ကျွန်မ အမှန်ကို ပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ “ရန်ဒီ၊ တစ်ခုခု မှားနေပြီ” ကျွန်မ ဝန်ခံမိသည်။ “ငါ ဘာမျှမမြင်ရဘူး”

ကျွန်မ သိနေသည့်အတိုင်း ဒီနွန်နှင့် အီသန်တို့က စတင် ရယ် မောကြသည်။

“ဘာ၊ ငါတို့ အကုန်လုံးမြင်တယ်”
သို့သော် ရန်ဒီက ရှေ့သို့ ခုန်တိုးလာပြီး တယ်လီစကုပ်ထဲသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ခဏကြာသောအခါ သူက အလန့်တကြား အော်လိုက် သည်။

“ဟေ့... အနီနာ မှန်တယ်။ ငါလည်း ဘာမျှ မမြင်ရဘူး”
သူက တယ်လီစကုပ်ကို ဘေးတစ်ဖက်ခွာလိုက်ပြီး အနီးဆုံးမှ တိုက် အဆောက်အအုံကို ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။

“အဲဒါကိုတော့ ငါမြင်တယ်” သူက တယ်လီစကုပ်ကို ကောင်းကင် ဆီသို့ ပြန်လှည့်လိုက်စဉ် ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကောင်းကင်မှာ ဘာမျှမတွေ့ရဘူး” သူက အထိတ် တလန့်ဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

“တယ်လီစကုပ် မပျက်ဘူးထင်တာပဲ”

“ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ ငါတို့ ကြည်ရုံကြည်နေကြတဲ့ဥစ္စာ”
အီသန်က အတိုက်အခံ ပြောသည်။ ထို့နောက် သူက ကျွန်မကို လှောင် ပြောင်ပြုံးပြသည်။

“အဲဒါက ကောင်မကလေးတွေနဲ့ မတည့်ဘူး ထင်တယ်”
ကျွန်မက သူ့လက်ကို ရိုက်နှက်လိုက်သည်။ သူက နောက်ကို ခုန်ရှောင်သည်။
ရန်ဒီ ပြီးနောက် ဒီနွန်က တယ်လီစကုပ်ကို အသုံးပြုဖို့ ကြိုးစား သည်။ သူက ဇဝေဝေဖြင့် မော့ကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုကြောင့် ကြယ်တွေကို ငါတို့ မျက်လုံးနဲ့ မြင်ရပြီး တယ်လီစကုပ်နဲ့ မမြင်ရတာလဲ”

“တစ်စုံတစ်ရာ နှောင့်ယှက်မှုတွေ ရှိနေပြီ ထင်တယ်” ကျွန်မက စိတ်အထင်ကို အသံထွက်ပြောလိုက်သည်။

“ဥက္ကဗျံတွေလို အာကာသထဲမှာ တစ်ခုခုရှိနေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”
ရန်ဒီက နက်နက်နဲနဲ တွေးတောလျက် ခေါင်းညိတ်သည်။ ကောင်း ကင်ကို သူ မော့ကြည့်ပြီး ရေရွတ်ပြောသည်။

“ဂလိပ် 581C ဘယ်မှာလဲ မသိဘူး”
ရုတ်တရက် ကျွန်မ တောင့်တင်းသွားသည်။ ဇောဇောက ကျွန်မ တွေးခဲ့သော ထူးထူးခြားခြား အတွေးက ကျွန်မ ခေါင်းထဲ ပြန်ရောက်လာ သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ၎င်းက ဘာဖြစ်သည်ကို ကျွန်မ သိလိုက်ရ သည်။

“စနေနွေကစပြီး ဒါဟာ ဒုတိယအကြိမ်ပဲ” ကျွန်မက စကားစ သည်။ ကျွန်မ လေသံပြောင်းနေသည်ကို သတိပြုမိသည်။

“ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှု သက်သက် မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒုတိယ အကြိမ်ဆိုတာ ဘာလဲ” ဒီနွန်က သံသယ မကင်းစွာ မေးသည်။

“နင် ဘာပြောနေတာလဲ”

၎င်းက ကြောက်စရာကောင်းသော အတွေ့ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်မ မည်ကဲ့သို့ ရှင်မြရမည်ကို မသိချေ။ သို့သော်လည်း အဆုံး ကျွန်မ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိက်ပြီး လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

“G စာလုံးကို နင် မှတ်မိလား” ကျွန်မက သူ့ကို ပြောသည်။

“ရထားပေါ်မှာ ငါ တွေ့တဲ့ ဟိုဘူးမှာ G စာလုံးတစ်လုံးပါတယ်” သူက ကျွန်မကို ကြောင်ကြည့်နေသည်။ “ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒီတော့” ကျွန်မက တံတွေးမျှီချလိုက်သည်။

“G ဟာ ဂူလိစ်စာလုံးအတွက် ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” အီသန်က ထရယ်သည်။

“အဲဒီဘူးနဲ့ အနီရောင်ဥတွေဟာ ဂလိစ်ပျိုဟ်နဲ့ ပတ်သက်နေတယ် လို့ နင်ထင်လို့လား” သူက လှောင်ပြောင် ပြောသည်။

“ဒါကတော့ မိုက်မဲတာပဲ။ ဂလိစ်ကို ၂၀၀၇ ခုနှစ်မှာ တွေ့ရတာ။ တစ်စုံတစ်ယောက်အနေနဲ့ အာကာသယာဉ်နဲ့ အဲဒီကို ရောက်သွားပြီး အဲဒီဘူးကို ရှာဖွေအတွက် အလင်းနှစ် ၂၀ လိုလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အဲဒါကို ပြန်ယူလာဖို့ နောက်ထပ် အလင်းနှစ် ၂၀ လိုလိမ့်မယ်”

“ငါ သိပါတယ်” ကျွန်မက သက်ပြင်းရှိုက်လျက် ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေရာကို တစ်စုံတစ်ယောက်သွားဖို့ ငါ မစဉ်းစားဘူး”

ကျွန်မက ထိတ်လန့်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရန် ကြိုးစားသည်။ “သူတို့ ဒီကို လာမှာကို ငါ စဉ်းစားနေတာပါ”

၈၈

အားလုံးက ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ဖန်တီးထဲမှ ငါတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကျွန်မ ခံစားမိသည်။ တကယ်ကို နဲ့အသော ငါတစ်ကောင် ဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် သူတို့ ချက်ချင်း စကားစပြောကြသည်။

“နင် နောက်နေတာ ပြစ်ရမယ်” ဒီဇွန်က ကျွန်မတို့ ဝှပ်စွဲသည်။ သူ ဦးခေါင်း တအား ခါယမ်းနေသဖြင့် သူ့လည်ပင်းပေါ်မှ ဦးခေါင်း ပြုတ်ကျ တော့မည်ဟု ကျွန်မ ထင်မိသည်။ “အဲဒါ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး”

“အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး” အီသန်က လွှတ်ခနဲ ပြောသည်။

“ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာပဲ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ် ပျိုဟ်သားတွေလာကြတာ ပါ”

“ပြီးတော့ သူတို့ ဒီမှာ ဥတွေ မဥပါဘူး” ဒီဇွန်က ဒေါသဖြစ်စွာ ဝင်ပြောသည်။

“ငါတို့ ရထားပေါ်မှာ ရိုတုန်းက တွဲခေါင်မိုးပေါ်က ကလောင် ကလောင် အသံတွေကို မှတ်မိကြသလား။ အဲဒီနောက်မှာ ဘူးကို ငါတို့ တွေ့တယ်။ ငါတို့ ရထားပေါ်တက်တုန်းကဘူး၊ အဲဒီနေရာမှာ မရှိဘူး။ ဒီတော့ အဲဒါ ဘယ်လိုရောက်လာသလဲ”

မည်သူမျှ အဖြေမပေးကြချေ။ သူတို့တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်ကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မကို ပြန်ကြည့်ကြသည်။ သူတို့ ၃ ယောက်စလုံး ပါဆပ်ဟောင်းစလောင်း ဖြစ်နေကြသည်။

“ဒါတင် မကဘူး” ကျွန်မက ဆက်ပြောသည်။

“ဘူးထဲမှာ ငါတို့ တွေ့တဲ့ ဥတွေက ကြီးမားပြီး နီရဲနေကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အဲဒါ ဘာဥတွေလဲ။ အဲဒီလိုမျိုးဥတဲ့ ကမ္ဘာပေါ်က ၎င်းကို ငါ စဉ်းစားလို့ မရဘူး” ကျွန်မက သူတို့ကို စိုက်ကြည့်သည်။

သုပြည့်စုံကျွန်းစာပေ

www.burmeseclassic.com

“လက်ခံကြပြီလား” သူတို့အားလုံးက မလှုပ်တလှုပ်နှင့် ခေါင်းညှိတ်ကြသည်။

“ပြီးတော့ ဘူးလည်းရှိတယ်” ကျွန်မက ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒါကို ဘာနဲ့ လုပ်ထားလဲ။ အဲဒါဟာ စက္ကူကတ်ထူ မဟုတ်ဘူး။ ပလတ်စတစ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ထူးဆန်းတဲ့ ပစ္စည်းနဲ့လုပ်ထားတာ။ ငါတို့ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးတဲ့ ပစ္စည်းနဲ့လုပ်ထားတာ”

ဒီနွန်နှင့် အိသန် ချက်ချင်း လန့်ဖျပ်သွားကြသည်။

“ဒါလဲ ရူးသွပ်ဘာပဲ” ဒီနွန်က ညည်းတွားပြောသည်။

“တကယ် ရူးတာ” အိသန်က ရေရွတ်ပြောသည်။

“ငါ သူငယ်ချင်းအော်စတင် ပြောပြတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာမျိုးလိုပဲ။

ပက်ကျီနဲ့တူတဲ့ ဂြိုဟ်သားတွေ ကမ္ဘာကို ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်တယ်လို့ သူပြောတယ်။ ဂြိုဟ်သားတွေက လူတွေရဲ့ နားတွေတဲကို ဝင်ပြီး ဦးနှောက်တွေကို စားတယ်တဲ့”

ရန်ဒီက အသံတိတ်ရန် လက်တစ်ဖက် မှောက်ပြသည်။

“သိပ္ပံ နည်းကျကျ တွေ့ကြရအောင်” သူက ပြောသည်။

“ဒါဟာ DARE ကလပ် အဖွဲ့ဝင်တွေ တွေ့ကြရတဲ့အထဲမှာ အကြီးအကျယ်ဆုံး လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှု ဖြစ်နိုင်တယ်” သူက ကျွန်မကို လှည့်မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။

“ဘူးနဲ့ ဥတွေ နင့်မှာရှိသေးလား” သူက မေးသည်။ ကျွန်မက ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ငါတို့ အဲဒါတွေကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြည့်သင့်တယ်လို့ ငါထင်တယ်”

အိပ်ခန်းထဲကို ကျွန်မ ပြေးသွားပြီး အဝတ်ပီရိုထိပ်ပေါ်ကို လက်လှမ်းလိုက်သည်။ သို့သော် ဘူးမရှိတော့ချေ။ ထိုင်နံ့တစ်လုံးကို အဝတ်ပီရိုဆီသို့ ဆွဲယူပြီး အပေါ်တက်ကြည့်သည်။

ကျွန်မ နှလုံးခုန်ရပ်လှပတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်မ တွေ့မြင်ရသော အရာက အနီရောင်ဥခွံ အကွဲအစကလေးများသာ ဖြစ်သည်။

ဥခွံ အစအနများကို ကျွန်မ ကောက်ယူပြီး အခန်းထဲကို ပတ်ချာ လှည့်စစ်ဆေးကြည့်၍ ဝရန်တာဆီသို့ ပြန်ပြေးလာသည်။ ကျွန်မလည်ပင်းမှ ချွေးစီးများ စီးကျလာသည်။ မိဘများ၏ အိပ်ခန်းထဲမှ တိမ်ဖွင့်ထားသော အသံကို ကျွန်မ ကြားရသည်။ ဘာဖြစ်ပျက်နေကြောင်း သူတို့ကို ပြောပြသင့်သလားဟု ကျွန်မ ခဏ စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော် သူတို့ ကျွန်မကို ယုံကြည်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဝရန်တာဆီသို့ ကျွန်မ ရောက်သောအခါ ကောင်ကလေးများက တယ်လီစကုပ်သို့ ပြန်ဝိုင်းရုံနေကြပြီး ကြည့်လိုရအောင် ကြိုးစားလုပ်နေကြတယ်။ ကျွန်မ မောဟိုက်နေသံကို ရန်ဒီ ကြားရသောအခါ မော့ကြည့်သည်။

“ဘူး မရှိတော့ဘူး” ကျွန်မက အသက်လှူရှုလျက် ပြောသည်။

“ပြီးတော့ ဒါတင်မကဘူး ကြည့်စမ်း ဥတွေ အကောင်ဇောက်သွားကြပြီ” ကျွန်မ အော်ဟစ်လှပတတ် ဖြစ်နေသည်။

ကောင်ကလေးများက ဝရန်တာမှ ပြေးလာကြပြီး လက်ဝါးထဲ၌ ကျွန်မ ကိုင်ထားသော အနီရောင်ဥခွံကဲ့သို့အစအနများကို စိုက်ကြည့်ကြသည်။

“ဒါတွေပဲ ကျန်တော့တယ်” ကျွန်မက ဝလုံးမထွေးအသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီဥနှစ်လုံးက အရမ်းကြီးတာပဲဟာ” ဒီနွန်က မျက်နှာနှစ်ဖက် မြင့်တက်လျက် ပြောသည်။

“ဥခွံတွေ ဒီထက်ပိုပြီး ရှိသင့်တယ် မဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

“ပြီးတာ ဥထဲမှာရှိတဲ့ ဟာတွေ ဘာဖြစ်သွားကြသလဲ” အိသန်က သိချင်နေသည်။

ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေကြစဉ် ဝရန်တာ ပေါ်၌ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းစွာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ဥထဲက ထွက်လာတဲ့ အရာတွေဟာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ကြ လွန်းလို့ ဥခွဲတွေနဲ့ ဘူးကို စားပစ်လိုက်ကြသလား” အိသန်က ထင်မြင်ချက် ပေးသည်။ ထို့နောက် သူ့ဖျက်လုံး ပြုတ်ထွက်လုပတ်တတ် ပြုကျယ်လာသည်။

“သူတို့တစ်ကောင်ကိုတစ်ကောင် စားပစ်လိုက်ကြသလား”

“ဒါမှမဟုတ် သူတို့ နှင့်အခန်းထဲမှာ ပုန်းနေကြသလား” ရန်ဒီက စဉ်းစား၍ ပြောသည်။

“ငါ အခန်းက နဂိုအတိုင်း ရှိနေတာပဲဟာ” ကျွန်မ ပြောပြသည်။

“ငှက်နှစ်ကောင် ပုန်းအောင်းဖို့နေရာ မရှိဘူး။ ဒုတင်အောက်ကို တောင် ငါ စစ်ဆေးကြည့်ပြီးပြီ”

“ဒါဖြင့်ရင် သူတို့ ပျံသန်းထွက်သွားကြတာ ဖြစ်မယ်” ဒီနွန်က မျှော်လင့်နေသည့် အသံထွက်ရန် ကြိုးစားသည်။

“ဘယ်လိုပျံမလဲ” ကျွန်မက အတိုက်အခံပြောသည်။

“ငါ ကျောင်းသွားရင် အိမ်ခန်းပြတင်ပေါက်ကို အပြင်တမ်း ပိတ်ထား တယ်။ အိမ်ထဲကနေ သူတို့ ပျံသန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားရင် အမေတွေ့လိမ့်မယ်။ အမေ တစ်နေ့လုံးအိမ်မှာ ရှိနေတယ်”

ရန်ဒီက ဘောင်အိတ်အိတ်နှစ်ဖက်ထဲကို လက်ထိုးနှိုက်ပြီး ထိတ် လန့်နေသော အကြည့်ဖြင့် ကျွန်မတို့ကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

“ဒီဥတွေထဲက ထွက်လာတဲ့ဟာတွေဟာ ငှက်တွေ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်” သူက စိတ်ပူပန်စွာဖြင့် ပြောသည်။

“ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

၈၈

အိသန်က ရန်ဒီ၏ ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ငါတို့ကို မခြောက်လှန့်နဲ့ ရန်ဒီ” သူက တုန်ယင်စွာပြောသည်။

“အဲဒါတွေက ငှက်တွေပဲ။ တခြားဘာဖြစ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ”

“ပုတတ်တွေလား၊ မြွေတွေလား၊ သူတို့ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ပျောက် ဆုံးနေကြပြီ” ဒီနွန်က သုံ့သပ်ချက်ချက်သည်။

“ဒါဟာ DARE ကလပ် အသင်းသားတွေ ရှာဖွေကြည့်ရမယ့်ဟာ တွေပဲ” ရန်ဒီက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဖျက်လုံးများ တောက်လက်လျက်ပြော သည်။

အိသန် ရုတ်တရက် ပို၍ပင် မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ ထိတ်လန့်မှုကြောင့် သူ့အသံတင်းကျပ်နေသည်။

“ရန်ဒီ၊ အရိနာ ပြောတာမှန်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဥတွေက ဂလိပ်ပြိုဟက်ကလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ငါ ဆိုလိုတာက သူတို့ဟာ ပြိုဟက်သားတွေရဲ့ ဥတွေဖြစ်နေတယ်လို့ မင်း မထင်ဘူးလား”

“ပြိုဟက်သားတွေ ဥ မဥဘူးလို့ မင်းကို ငါ ပြောထားသားပဲ” ဒီနွန်က မလျှော့တမ်းပြောသည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ” အိသန်က သူ့ကို ဒေါသဖြစ်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ပြိုဟက်သားကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပါဘူး”

“မင်းလည်း မမြင်ဖူးပါဘူး” ဒီနွန်က ခံပက်သည်။

ထိုနောက်ကွင် ကြောက်စရာကောင်းသော အခြားအတွေ့တစ်ခုကို ကျွန်မ တွေးမိသည်။ ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ကျွန်မ ကြက်သီးထလာသည်တို့-ခမ်းမိသည်။ ကျွန်မ ဝမ်းဗိုက်ထဲ၌ ရေခဲတုံးဖြစ်ပေါ်နေသည်။

“သူတို့တွေဟာ ဂြိုဟ်သားတွေရဲ့ ဥတွေဖြစ်မယ်ဆိုရင်” ကျွန်မက စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် စကားစသည်။

“ဒါဟာ ငါတို့အန္တရာယ်ရှိတယ်လို့ မဆိုလိုဘူးလား”

“သူတို့ကို ငါတို့ အနာတရဖြစ်အောင် ဘာမျှမလုပ်ပါဘူး” အိသန်က ကန့်ကွက်ပြောသည်။

“သူတို့အကြောင်း ငါတို့ သိနေပြီလေ” ကျွန်မက တုံ့ပြန်ပြောသည်။

“သူတို့အကြောင်း ငါတို့ သိနေတာကို သူတို့ သိသွားမယ်ဆိုရင်” ကျွန်မ စကားလုံးများက တီးတိုးသံအဖြစ်သို့ လျှော့ကျသွားသည်။

“ငါတို့ ဒီနေရာမှာ မလုံခြုံတော့ဘူးလို့ ငါ ထင်တယ်”

“ဘာ” ဒီဇွန်က အလန့်တကြား လှည့်ပတ်ကြည့်လျက် အော်ပြောသည်။

“နင့် အသံကို လျှော့ထားစမ်း” ကျွန်မက သူ့ကို သတိပေးသည်။ ယောက်ယက်ခတ်နေသော အာရုံကြောများ တည်ငြိမ်စေရန် ကျွန်မ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်လိုက်သည်။

“သူတို့ ဒီအနားတစ်နေရာရာမှာ ရှိနေပြီး ငါတို့ကို ကြည့်နေမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ငါတို့ကို သူတို့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသေးလို့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့ ဟန်မပျက်နေသင့်တယ်”

ရန်ဒီက တုန်လှုပ်နေသော လက်ဖြင့် ကျွန်မ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။ “အရီနာ” သူက တိုးညှင်းစွာ မေးသည်။

“ငါ တယ်လီစကုတ် ... ငါတို့ အဲဒါနဲ့ ကြည့်ပြီး အမှောင်ကိုပဲ မြင်ရတော့ ... ဂြိုဟ်သားတွေ အဲဒါကို တစ်ခုခုလုပ်ထားတယ်လို့ နင် ထင်သလား”

“ငါ မသိဘူး” ကျွန်မက တုန်လှုပ်စွာပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ တယ်လီစကုတ်တွေကို အာကာသထဲတွင် ကြည့်လို့မရအောင် သူတို့ ပိတ်ဆို့ထားနိုင်ကောင်း ထားနိုင်လိမ့်မယ်”

အိသန်က နှုတ်ခမ်းတလှုပ်လှုပ် ဖြစ်ပြီးနောက် မေးခွန်းကို အသံထွက်မေးလိုက်သည်။

“ဒါမှမဟုတ် ငါတို့ တွေ့မြင်ရတဲ့ အဲဒီမည်မည်ကြီးဟာ သူတို့တွေ မြင်နိုင်မလား။ သူတို့ဟာ ငါတို့ ထင်တာထက် နီးနီးကပ်ကပ် ရှိနေကြသလား”

ရန်ဒီ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ကျွန်မ မလှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

“ရန်ဒီ နင် တယ်လီစကုတ်ကို ယူလိုက်၊ ပြည်းဖြည်း ကောက်ယူ။

ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားမှုတွေ မလုပ်နဲ့။ သာမန်ပုံစံအတိုင်းလုပ်။ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ တို့ သိနေတယ်ဆိုတာ ဂြိုဟ်သားတွေ မရိပ်မိစေနဲ့။ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ပြီး ဝရန်တာတံခါးကိုသာ ပိတ်ထားကြမယ်”

“အိုကေ” ရန်ဒီက သက်ပြင်းရှိက်လျက်ပြောသည်။ သုံးဆချောင်း ထောက်ဆီသို့ သူတိုးသွားသည်။ အိသန်နှင့် ကျွန်မက သူ့ကိုကူညီရန် ရှေ့သို့ လှမ်းသွားကြသည်။

“ဒါ ... ဒါပေမဲ့” ဒီဇွန်၏စကားလုံးများက သူ့နှုတ်ခမ်းပ၌ ရပ်တန့်သွားကြသည်။

ရုတ်တရက် သူ့မျက်လုံးများက ကျွန်မကိုကျော်မြတ်ပြီး ညအမှောင်ကောင်းကင်ထဲသို့ ကြည့်နေစဉ် ပန်းကန်ပြားကိုသို့ ပြူးကျယ်လာသည်။

“အရီနာ” သူက ခြောက်ကပ်သော အသံဖြင့် ပြောသည်။

“မအော်နဲ့။ သိပ်နောက်ကျသွားပြီလို့ ငါ ထင်တယ်”

ကျွန်မ သွေးခဲသွားသည်။ သူ့ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြည့်နေသောအရာကို ကျွန်မ တပြည်ဖြည်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝရန်တာ အလွန်တွင် မည်းနက်သော တိမ်တိုက်ကြီးတစ်ခု စွဲနေသည်။ ကျွန်မ ကြည့်နေစဉ် မည်းနက်သော အစိုင်အခဲက ကျွန်မတို့ဆီ ရွေ့လျားစပြုလာသည်။ ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ရမည်ဟု မစဉ်းစားနိုင်ခင် ကျွန်မတို့ အော်ပင် မအော်နိုင်ခင် တိမ်တိုက်က ဝရန်တာပေါ် ဝေ့ဝဲလာပြီး ၎င်း၏ အလယ်တွင် ကျွန်မတို့ ပျောက်ဆုံးသွားကြသည်။

၇၇

ကျွန်မတို့ ဘယ်ရောက်နေသည်ကို ကျွန်မ မသိချေ။ စောစောက ဝရန်တာပေါ်တွင် ကျွန်မတို့လိုခြုံစိတ်ချရစွာ ရပ်နေကြသည်။ နောက်တစ်ခဏတွင် မည်းနက်သော မြူနှင်းက ကျွန်မတို့ကို လုံးဝ ဝါးချသွားသည်။

သို့သော် ၎င်းက ကျွန်မတို့ကို ဝိုင်းရံထားရုံသာ မဟုတ်ချေ။

၎င်းက ကျွန်မတို့ကို သယ်ဆောင်လျက် စတင်ရွေ့လျားလာသည်။ ဝရန်တာပေါ်မှ ကျွန်မတို့ ပါသွားကြသည်ကို ကျွန်မ ခံစားမိသည်။ ပြီးတော့ မည်းနက်သော တိမ်က ကျစ်လျစ်နေဟန်တူသည်။ ကျွန်မတို့ လေထဲတွင် ရပ်နေကြခြင်း မဟုတ်ချေ။ လွင့်ပျောနေသော အနက်ရောင် မြူနှင်းက ကြမ်းပြင်ကဲ့သို့ ဟကြောသော အောက်ခံရှိဟန်တူသည်။

ကျွန်မတို့ ဖုတ်ကောင်များကဲ့သို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်မိကြသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ” ဒီနှုန်းက မေးသည်။

“ငါတို့ ဘယ်ကို သွားနေတာလဲ”

ရန်ဒီက ထိတ်လန့်စိတ်များ လည်ဖျိုး က်လာသောအခါ ကြောက်စရာကောင်းသော ဖျံချသံပြုလုပ်သည်။ သူ့... အကျောက်အကန် လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ “ဂြိုဟ်သားကို မေး...”

ကျွန်မတို့ မျက်စိရှေ့တွင် မည်းမည်းသတ္တဝါတစ်ကောင်က မကောင်းဆိုးဝါးကြည့်ဖြင့် ကျွန်မတို့ကို ကြည့်နေသည်။

သူ့မျက်လုံးများက ငွေရောင်တောက်နေကြပြီး အနက်ရောင်သတ္တဝါပစ္စည်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားဟန်တူသော မျက်နှာထဲတွင် ရှိနေသည်။ မျက်နှာ

၁၀၈ (၁) သက်ဦးလျှင်

အလယ်တွင် သူ့နှာခေါင်းက အနီရောင်အစင်းကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ငွေရောင်နှာခေါင်းပေါက်များက ငါးတစ်ကောင်၏ ပါးဟက်များကဲ့သို့ လှုပ်ရှားနေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်က လူသားနှင့် တူသော်လည်း လူသားပုံ မဟုတ်ချေ။ ၎င်းက ထူးဆန်းသော ပစ္စည်းတစ်ခု ဖုံးအုပ်ထားသော ရှည်လျားမည်-နက်သည် ပိုက်လုံးတစ်ခုနှင့် တူနေသည်။

သို့သော် သူ့လက်ဖဝါးများကြောင့် ကျွန်မ ရင်တဒိန်နီနီး ခုန်မိသည်။ ၎င်းတို့က ကျွန်မတို့လက်ဝါးများကဲ့သို့ လက်မောင်း၏ အဆုံးတွင် ရှိမနေကြချေ။

သူ၏လက်တံများက ငွေရောင်ငုတ်တို့များအဖြစ် အဆုံးသတ်သွားစဉ် လက်ဖဝါးများက သူ့တံတောင်ဆစ်မှ ထွက်ပေါ်လာကြဟန် တူသည်။

၎င်းတို့က ကြေမ့နေသော မြွေတစ်ကောင်၏ အရေပြားများကဲ့သို့ မယုံကြည်နိုင်စရာ ကောင်းစွာ တွန့်ကြေနေကြသည်။ သူ့လက်ချောင်းများက ဖားခြေထောက်များကဲ့သို့ အရေပြားပူးတွဲနေကြသည်။

လက်ချောင်းများကို ကျွန်မ စတင်ရေတွက်ကြည့်သောအခါ ကျွန်မ ပါးစပ်ထဲ ပျံ့အန်ချင်လာသည်။

လက်ဖဝါးတစ်ခုစီတွင် လက်မအပိုတစ်ချောင်းပါသည်။ လက်တစ်ဖက်တွင် လက်မနှစ်ခု ကြား၌ လက်ချောင်း ၆ ချောင်းပါပြီး အခြားလက်တစ်ဖက်တွင် လက်ချောင်း ၇ ချောင်း ရှိနေသည်။

လက်မတိုင်းနှင့် လက်ချောင်းတိုင်းတို့သည် တစ်ချိန်တည်းတွင် လားရာဘက် အမျိုးမျိုးဆီသို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှားနိုင်ကြသည်။

ထိုသတ္တဝါက ဟန်ပန်မကျသော အသံကြွကြိမ်ဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။

“ငါဟာ ဂလိစ်ပျိုဟ်က ‘ဘလက်ဒရန်း’ ပျိုဟ်သာဆစ်ယောက်ပဲ”

ကျွန်မတို့ စကားမပြောရဲဘဲ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပူးကပ်နေကြသည်။ ကျွန်မတို့ အသက်တောင် မရှူရသလောက် ဖြစ်နေကြသည်။

“မင်းတို့ ဥတွေ ခိုးတဲ့ အချိန်တုန်းက ဘူတာရုံမှာ မင်းတို့ကို ငါတွေ့တယ်” ဟန်ပန်မကျသော အသံက ကျွန်မတို့ကို စွပ်စွဲသည်။

ကျွန်မက သတ္တိဗျေးပြီး အဖြေပေးသည်။

“အဲဒါတွေကို ကျွန်မတို့ ခိုးတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်တို့ အဲဒါတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတာ။ ကျွန်မတို့ ရထားတွဲထဲက ထိုင်ခုံတစ်လုံးအောက်မှာ အဲဒါတွေကို တွေ့ခဲ့တာပါ။”

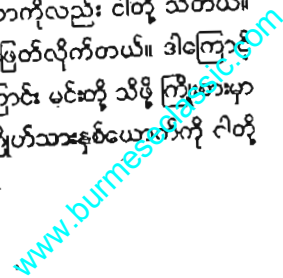
တံတောင်ဆစ် လက်ဝါးတစ်ဖက်က ကျွန်မကို တွန်းထိုးလိုက်သည်။

“အဲဒါတွေ ဥပေါက်နိုင်အောင်လို့ ရထားပေါ်မှာ ထားခဲ့တာကွ။ အဲဒါဆိုရင် ငါတို့ရဲ့ သူ့လျှိုကလေးတွေဟာ သူတို့ကို ငါတို့ အမိန့်မပေးခင်အထိ ဥမင်လိုက်လို့ခေါင်းထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေနိုင်ကြမှာပေါ့”

ရန်ဒီက မူးနောက်နေပုံ ပေါ်နေသည်။ “ဘာကြောင့်လဲ” ဘလက်ဒရန်းက သူ့ကို ရန်လိုဟန်ဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။

“မင်းရဲ့ တယ်လီစကုပ်၊ ငါတို့ကို မတွေ့ခင်အထိ မင်းတို့ ကမ္ဘာလူသားတွေအန္တရာယ် ကင်းခဲ့ကြပါတယ်” သူ့က ရှင်းပြသည်။

“မင်းတို့ရဲ့ ရေဒီယိုအပြန်အလှန် ဆက်သွယ်မှုကို ငါတို့ သွားနားထောင်ကြတဲ့အတွက် မင်းတို့ ငါတို့ကို တွေ့သွားတယ်ဆိုတာ ငါတို့ သိတယ်။ မင်းတို့ ငါတို့ကို ပွေ့သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာ ငါတို့ကို မင်းတို့လာရောက် ရှာဖွေကြမယ်ဆိုတာကိုလည်း ငါတို့ သိတယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့ အရင်ဦးဆုံး တိုက်ခိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ကမ္ဘာမြေဆီကို ငါတို့လာကြတာပဲ။ ငါတို့ အကြောင်း မင်းတို့ သိဖို့ ကြိုးစားမှာ တွေ့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးဖို့အတွက် ဂလိစ်ပျိုဟ်သာဆစ်ယောက်ကို ငါတို့

၁၁၀ (၁) သက်ကြီးကျွမ်းကျင်

ဥပမာတော်ရမယ်။ ဂလိပ်ဂြိုဟ်သားနှစ်ယောက်ဟာ ငါတို့ရဲ့ လေထုမှာထက် မင်းတို့ရဲ့ လေထုမှာ မွေးဖွားရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ ငါတို့ ထင်တယ်။

“ဘူးနဲ့ ဥခွံတွေ ဘာဖြစ်သွားသလဲ” ကျွန်မက သိချင်နေသည်။

“ဘူးကို အလွန်ရှားပါးတဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ ဖြုလုပ်ထားတယ်” ဘလက် ဒရန်းက ပြောသည်။

“သူလျှို့ဝှက်လေးငယ်နှစ်ယောက်ဟာ ဥထဲက ထွက်လာတဲ့ အခိုက် အတန်မှာ အာဟာရဖြည့်ဖို့အတွက် အဲဒါကို စားပစ်လိုက်ကြတယ်။”

“ပြီးတော့ သူတို့ ဥခွံတွေကိုလည်း စားပစ်ကြသလား” အိသန်က မြောက်ကပ်သော အသံဖြင့် အော်ပြောသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့” ဘလက်ဒရန်းက ပခုံးတွန့်လျက် ပြောသည်။

“ဂလိပ်ဂြိုဟ်မှာ ဘာမျှ အလကား မဖြစ်ဘူး။ ငါတို့ ဂြိုဟ်မှာ အချိန်ကုန်တာ အရမ်းမြန်တယ်။ လူတွေ အသက်ကြီးတာလည်း မြန်တယ်။ ငါတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တွေက မင်းတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တွေထက် ကြီးထွားနှုန်းမြန်တာကြောင့် ငါတို့ မွေးဖွားလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အာဟာရဖြည့်စွမ်းပေးရတယ်။ မင်းတို့ ကမ္ဘာက လူတွေစားသောက်ကြတဲ့ နို့တွေလို အစာပျော့ပျော့တွေနဲ့ အားဖြည့်လို့ မရဘူး။ မာကြောတဲ့ အစာနဲ့အားဖြည့်ရတယ်။”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်ခေါ်သွားမှာလဲ” ဒီနွန်က တိမ်အမည်းထဲကို အပေါက်ထိုးဖောက်ရန် ကြိုးစားရင်းမေ့သည်။

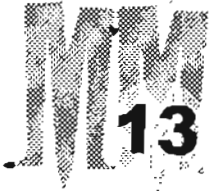
သို့သော် ဘလက်ဒရန်းက သူ မေ့ခွန်ကို လျစ်လျူရှုထားသည်။ ငွေရောင် သူ့မျက်လုံးများက အလွန်တရာ မုန်းတီးရွံရှာမှုဖြင့် ကျွန်မတို့ကို စစ်ဆေးကြည့်ရင်း သူတုံ့ဆိုင်းနေသည်။

“အခု ငါ့ ကလေးတွေကို မင်းတို့ ခိုးယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတာကြောင့် မင်းတို့ကို မင်းတို့ရဲ့ မိဘတွေဆီက ငါ ပြန်ခိုးယူတော့မယ်” သူက ပြောသည်။

“ငါတို့ကို သူ ပြန်ပေးဆွဲတော့မယ်လို့ ငါ ထင်တယ်” ရန်ဒီက တီးတိုး ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ပြန်ပေးဆွဲတာကို ငါ မဆိုလိုဘူး။ ပြန်ပေးဆွဲတယ်ဆိုတာ ပိုက်ဆံရဖို့နဲ့ တစ်ခုခုရဖို့အတွက် တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖမ်းထားတာလို့ မင်းတို့ဆိုလိုတာ မဟုတ်လား။ ငါ အဲဒီလို မဆိုလိုဘူး။ ငါက ခိုးထားတာ၊ မင်းတို့ကို ငါခေါ်သွားပြီး ယူထားတော့မယ်။ ဘာအတွက်ကြောင့်မျှ မင်းတို့ကို ငါ ပြန်လွှတ်မပေးတော့ဘူး”

၇၇၇

ဒီနှစ်နောက်သို့ လန်သွားမည်။ “ဒါ ရူးသွပ်တာပဲ” သူက အော်ဟစ်သည်။

“ဒါ မတရားဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို ဘာမျှ အနာတရ မလုပ်ရဘူး”

“ငါ့ရဲ့ သို့လျှောက်လေးငယ်နှစ်ယောက်ကို မင်းတို့ ခိုးတယ်။ မင်းတို့ ၄ ယောက်ဟာ ငါတို့ပျိုဟ်အတွက် အန္တရာယ်ပဲ” ဘလက်ဒရန်းက ပြန်အော်သည်။

“ငါ့ကို ယုံပါ။ မင်းတို့ မလွတ်မြောက်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ မင်းတို့ကို ငါခိုးမှာပါ”

တံတောင်ဆစ်လက်ဝါးတစ်ဖက်ကို သူ ပြန်ပြီး ၎င်းအထဲ၌ မြှုပ်ထားသော ရေဒီယို ထိန်းချုပ်ခလုတ်ခုံတစ်ခုကို ပြသည်။

“အိုး... ကြောက်စရာကြီးပါလား” ရန်ဒီက မျက်လုံးပြူး ကျယ်လျက် တီးတိုးပြောသည်။

“အဆင်ပြေ နည်းပညာလက်ပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့တွေဟာ မင်းတို့ကမ္ဘာလူတွေလုပ်သလို အမှိုက်တွေ သယ်ရင်း အချိန်ကုန် မခဲဘူး” ဘလက်ဒရန်းက ဝင့်ကြားပြောသည်။

“မင်းတို့ရဲ့ မိုဘိုင်ဖုန်းတွေက ငါတို့အတွက်ကတော့ ကစားစရာ သက်သက်လောက်ပါပဲ။ မင်းတို့ လိုအပ်တဲ့ ဆက်သွယ်ရေးစနစ်တွေအားလုံး ငါတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာပါတယ်”

“ရှင် ကျွန်မတို့ကို ဘာလုပ်မှာလဲ” ကျွန်မက အားတင်းပေးသည်။

သူ၏ငွေရောင် နှာခေါင်းပေါက်များက ဒေါသကြောင့် ပွထသွားသည်။ “ကလဲ့စားချေမယ်” သူက ပြောသည်။

“မင်းတို့ကို မွေးဖွားယာဉ် တဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားမယ်” ကျွန်မ မျက်နှာပေါ်မှ အလန့်ကြား အမူအရာကို သူ တွေ့သွားပြီး လှောင်ပြောင်ပြောသည်။

“မွေးဖွားယာဉ်ဆိုတာ မင်းတို့ ကမ္ဘာလူတွေ၊ ဥလို့ ခေါ်ကြတဲ့ အရာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ကို ခင်ဗျားရဲ့ ဥအနီထဲ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် ထည့်နိုင်မှာလဲ” ရန်ဒီက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် မေးသည်။

“ဥတွေက အရမ်းသေးတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တော်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အိုး... မင်းတို့နဲ့ တော်မှာပါ” ဘလက်ဒရန်းက ရယ်မောလျက် ပြောသည်။

“မင်းတို့ကို ငါ အရင်ဦးဆုံး ကျုံ့သွားအောင် လုပ်မှာပါ”

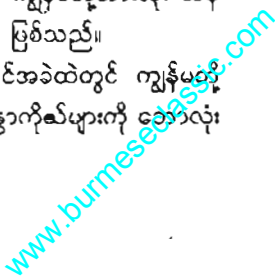
ထို့နောက် သူ၏လက်ချောင်းများမှ မျက်စိကျိန်းလောက်သော အနက်ရောင် အလင်းတန်းများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အင်အားကြီးမားသော အလင်းတန်း ကျွန်မကို ထိုးထိမိသော အခိုက်အတန့်၌ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ် ပြောင်းလဲစပြုလာသည်ကို ကျွန်မ ခံစားမိသည်။ ကျွန်မ အရိုးနှင့်အသားများ ထူးခြားစွာ တုန်ယင်သွားကြသည်။

သို့သော် ထိုခံစားမှုက နှလုံးတစ်ခုကို ခုန်ချိန်လောက်သာ ကြာသည်။

ကျွန်မတို့ နောက်သိရှိရသော အရာက ကျွန်မတို့အားလုံး အနီရောင်ဥတစ်လုံးထဲသို့ စပြုရောက်သွားကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အနီရောင် ဥခုံရံကာရံထားသော အစိုင်အခဲထဲတွင် ကျွန်မတို့ အတူတကွ ကွေးလုံးနေကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များကို ခြောက်လုံး တစ်လုံးပြုလုပ်လိုက်သကဲ့သို့မျိုး ဖြစ်နေသည်။

ဒီနှစ်၏ နံဟောင်နေသော ခြေထောက်က ကျွန်မ နာခေါင်းအောက်တွင် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်လောက်အောင် အလင်းရောင်ပိုနဲ့ မှိန်ကလေး ရှိနေသည်။ ဦးခေါင်းကို ကျွန်မ ဘယ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်မ နာခေါင်းက ရန်ဒီ၏ နားရွက်ကို တိုးမိသွားသည်။ ဦးခေါင်းကို အခြားတစ်ဖက်သို့ ကျွန်မ လှည့်လိုက်သောအခါ အိမ်သန့်၏တင်ပိုးကို ကျွန်မ ဖိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ၎င်းက နာခေါင်းမိဖို့အတွက် ပို၍ပင် ဆိုးဝါးဆောင့်နေရာ ဖြစ်နေသည်။

“ငါတို့ ဒီနေရာက ဘယ်လိုလုပ် ထွက်ကြမလဲ” အိမ်သန့်၏ ဗလုံး ဗထွေးအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ငါ့ကို မမေးနဲ့” ဒီနှစ်က ကျွန်မ မေးစေ့ကို နံဟောင်နေသော သူ ခြေထောက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကန်ကျောက်လျက် မာန်မဲပြောသည်။

“ရန်ဒီကိုမေး ငါတို့ ဒီကို ရောက်လာတာ သူ အပြစ်တွေချည်ဆံ”

“မဟုတ်ဘူး” ရန်ဒီက အော်သည်။

“ဟုတ်တယ်” အိမ်သန့်က သူ့ကို သတိပြန်ပေးသည်။

“မင်း ငါ တို့ကို လိုက်ဆိုင်စာတွေတွေ မရှာနိုင်လို့ရင် ... ပြီးတော့ အရိန်ဟာ ဟိုဥတွေကို မယူလို့ရှိရင် ...”

“နင် မရိုင်းနဲ့” ကျွန်မက အော်ဟစ်ပြီး သူ့တင်ပိုးကို ထိုးနှက် လိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘယ်သူ လုပ်တာလဲ” အိမ်သန့်က အော်ဟစ်ပြောသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို သူ တွန့်လိမ့်လှည့်လိုက်သည်။ ဥတစ်ခုလုံး လှုပ်ခါသွားသည်။

“ဟေ့ ဘာဖြစ်တာလဲ” သူက အသံကုန်အော်သည်။

“ကြက်ဥလျှင် ဖြစ်ရမယ်” ကျွန်မက ရယ်သမီးသွေးလျက် ပြော သည်။

“နင်နဲ့ ရန်ဒီကြောင့် ငါတို့တစ်သက်လုံး ဥအနိထဲမှာ နေရတော့မှာ ကိုတောင် နင် ဘယ်လိုကြောင့် ရယ်စရာ ပြောနိုင်သေးတာလဲ” ဒီနှစ်က

စောဒကတက်သည်။ ၎င်းနောက် ရုတ်တရက် သူ နာကျင်စွာ အော်ဟစ် လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ဘယ်သူ ငါ့ကို ရိုက်တာလဲ”

မကြာခင်၌ ကျွန်မတို့ ငြင်းခုံပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထုရိုက်ကြရာ ဥ လှုပ်ရှားစ ပြုလာသည်။

၎င်းက လိမ့်လာသည်။ ကျွန်မတို့အထဲတွင် ဇောက်ထိုး မိုးပျော် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ အဝတ်လျှော်စက်ထဲတွင် ပိတ်မိနေသကဲ့သို့ ခံစားမိကြသည်။

ထိုအခါ၌ ကျွန်မဘဝတွင် မနစ်မြို့ဖွယ် အကောင်းဆုံး အတွေးကို ကျွန်မ တွေးမိသည်။

“တိတ်ကြစမ်း နင်တို့အားလုံး ရန်မဖြစ်ကြနဲ့” ကျွန်မက အော်

ဟစ်သတိပေးလိုက်သည်။

“နင်တို့ ဥကို ပိုပြီး မြန်မြန်လိမ့်အောင် လုပ်နေကြတယ်”

သို့သော် ကျွန်မ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။ ဥအရှိန်ရလာသည်ကို ကျွန်မ ခံစားမိသည်။ မကြာခင်၌ ကျွန်မတို့၏ အနီရောင် အကျဉ်းထောင်က မြန်သထက်မြန်စွာ ခရီးသွားနေသည်။

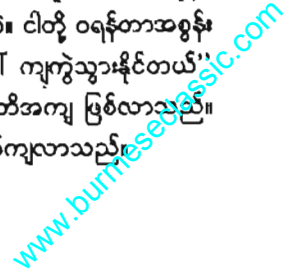
“သိပ်ကောင်းတယ်” အိမ်သန့်က ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။

“ငါ တို့ လွတ်မြောက်မှုဆီကို လိမ့်နေကြပြီ။ ဥ မြန်မြန်သွားလေ ငါတို့ မြန်မြန်လွတ်မြောက်လေပဲ”

“ဒီလောက် သိပ်မကောင်းပါဘူး အိမ်သန့်” လိမ့်နေသော သူ့ ထင်ပါးတည်တည်ကဲ့သို့ ကျွန်မ အော်ပြောသည်။

“ဥ ဘယ်ကို သွားနေ တယ်ဆိုတာ ငါတို့ မသိဘူး။ ဘလက်ဒရန်း အဲဒါကို ဝရန်တာပေါ်မှာထားခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ငါတို့ ဝရန်တာအစွန်း ကနေ လိမ့်ကျပြီး ၁၅ လွှာအောက်က မြေပြင်ပေါ် ကျကွဲသွားနိုင်တယ်။ တစ်စက္ကန့်ကြာသောအခါ ထိုကဲ့သို့ အတိအကျ ဖြစ်လာသည်။

ဥ အလိမ့်ရပ်တန့်ပြီး အောက်သို့ ပြုတ်ကျလာသည်။

ကျဆင်းနေသော ဥအတွင်းထဲတွင် ကျွန်မတို့၏ အော်ဟစ်သံများ ပဲ့တင်ထပ်နေကြသည်။

“အရီနာ... နင်ရဲ့ဝရန်တာပေါ့က ငါတို့ လိမ့်ကျရင်” ဒီနွန်က အော်ညည်းပြောသည်။ “ငါတို့ မြေပြင်နဲ့ တအားရိုက်ခတ်မိမှာကြောင့် ငါတို့ ကြက်ဥမွေကြော် ဖြစ်သွားကြလိမ့်မယ်”

ရုတ်တရက် ဥပြုတ်ကျနေရာမှ အနောင်အယုက် အပြုလုပ်ခံလိုက်ရသည်။ ၎င်းက တစ်စုံတစ်ရာကို ရိုက်ခတ်၍ ကန်ထွက်ပြီး အခြားတစ်ဖက်ဆီသို့ လည်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်မက မျက်လုံးကို တင်းတင်းမှိတ်မှိတ်ပြီး အဆိုးဆုံးကို ရင်ဆိုင်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင် ၎င်းက အခြားအရာဝတ္ထုကို ရိုက်ခတ်ပြီး တစ်ခါကန်ထွက်သွားပြန်သည်။

၎င်းက သတိပေးခြင်းမရှိဘဲ မာကြောသော တစ်စုံတစ်ရာကို ပစ်ရိုက်လိုက်သည်။ ထိခိုက်မှုကြောင့် ဥကွဲသွားသည်။ ဥ ပွင့်ထွက်သွားသော အခါ ကျွန်မတို့ အပြင်ကို လုံးထွေးပြုတ်ကျသွားကြသည်။

ကျွန်မ အခန်းထဲမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကျွန်မတို့ လဲလျောင်းနေကြသည်။ ကျွန်မတို့ ပတ်ပတ်လည်တွင် နီရဲသော ဥခွံ အကွဲများ ရှိနေကြသည်။ ကျွန်မက ဘာဖြစ်နေသလဲဟု စဉ်းစားရင်း မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မတို့ ရှိနေသောဥကို ဘလက်ဒရန်းက ကျွန်မတို့ ဗီရိုထိပ်ပေါ်တွင် ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရသည်။ ထိုနေရာမှ ဥက ကျွန်မ၏ စာရေးဆုံအချို့ပေါ် ပြုတ်ကျပြီး သတ္တုအမှိုက်ပုံပေါ် ကန်ထွက်၍ ၎င်းမှတစ်ဆင့် သစ်သားကြမ်းပေါ် ကျကွဲသွားခဲ့သည်။

တံခါးပွင့်သွားပြီး အမေပြေးဝင်လာသည်။

ဘုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

“အရီနာ၊ အဲဒီအသံတွေက ဘာအသံတွေလဲ။ ဒီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာအသံကို ပြောတာလဲ” ကျွန်မက မတ်တပ်ကုန်းရုန်းထရင်း မေးလိုက်သည်။

အမေ မျက်လုံးများက အခန်းထဲကို လှည့်ပတ်ရှာဖွေကြည့်နေသည်။ “အရီနာ၊ မင်း ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီအောက်မှာ အမေ” ကျွန်မက သူမကို လှမ်းမော့ပြောလိုက်သည်။

အမေက အောက်၌ကြည့်ပြီး ကျွန်မနှင့် သူငယ်ချင်းများ ယခု ၆ စင်တီမီတာခန့်သာ အရပ်မြင့်တော့သည်ကို တွေ့မြင်သွားသည်။ ကြောက်လန့်သော အော်ဟစ်သံဖြင့် ကျွန်မ ခုတင်ပေါ် သူမ နောက်ပြန်လဲကျပြီး သတိမေ့သွားသည်။

“ဟင်အင်း” ကျွန်မက အော်ညည်းလိုက်သည်။ တောင်တက် သမားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အိပ်ရာခင်းပေါ်ကို ကျွန်မ အတင်ဆွဲတက်ပြီး အမေ၏ ဦးခေါင်းခင်းတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ ဦးခေါင်းထိပ်ပိုင်းက သူမ၏ နားရွက်အောက်သို့ ရောက်ရုံမျှသာ ရှိသည်။

“အမေ ထပါ၊ အားလုံး အိုကေသွားမှာပါ” ထို့နောက် ကျွန်မ ချာခနဲလှည့်ပြီး ကောင်ကလေးများကို သတိလှမ်းပေးလိုက်သည်။

“အဲဒီနေရာမှာ ရပ်မနေကြနဲ့၊ အမေဝင်လာရင်း နင်တို့ကို တက်နင်း မိလိမ့်မယ်”

ကောင်ကလေးများက ကျွန်မတို့ ထိုင်ခုံအောက်မှ လုံခြုံရာဆီသို့ ပြေးသွားကြစဉ် ကျွန်မက အိပ်ရာခင်းပေါ်မှ လျှောဆင်းပြီး သူတို့နှင့် ပြေးပူးပေါင်းလိုက်သည်။

“အခု ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ” ဒီနွန်က ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် မေးသည်။

စဉ်းစားဉာဏ်ရှိသူက အိမ်သို့ ဖြစ်သည်။

ဘုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အနီရောင်ညွှန်အကွဲအစများကို သူက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ “အဲဒီဟာတွေက အာဟာရရှိတယ်လို့ ဘလက်ဒရန်း ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။”

“မင်း ဂလိပ်ပျိုဟ်သာဖြစ်မှ အာဟာရဖြစ်တာပါ” ရန်ဒီက အတိုက်အခံ ပြောသည်။

“ငါတို့က လူသားတွေပဲဟာ၊ ဥခွံတွေကို ငါတို့ စားဆွဲ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒါက အဆိပ်သင့်နိုင်တယ်”

“ငါတို့မှာ တခြားရွေးချယ်စရာ ရှိလို့လား” အီဆန်က ပခုံးတွန့်လျက် ပြောသည်။

“ဂလိပ်ပျိုဟ်ပေါ်မှာ လူတွေ ကြီးတော့ပုန်း ပြန်ရတယ်လို့ ဘလက်ဒရန်းပြောခဲ့တယ်။ ဒီတော့ အဲဒီဥခွံကို ငါတို့ စားလိုက်ရင် အရိနာရဲ့အမေ သတိပြန်မရင်မှာ ငါတို့ ဥအရွယ်ကို ကြီးထွားသွားစေလိမ့်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ သေသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ကျွန်မက သူ့ကို မေးသည်။

“ငါတို့ အကောင်ကြီးပြီး သေသွားတာထက် သေဆေးကလေးနဲ့ မသေတာကို အမေ ပိုပြီး လိုချင်လိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

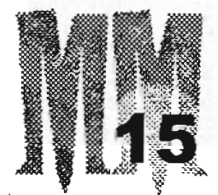
ဒီနှုန်းက ကျွန်မကို တွန်းမယ်ပြီး အနီဆုံးမှ အနီရောင်ညွှန် အကွဲအစသို့ သွားသည်။

“ငါတို့ စကားဆရာမပြောပြီး အချိန်ပြန်နေတယ်လို့ ငါထင်တယ်” သူက ရေရွတ်ပြောသည်။

ရဲရင့်စွာဖြင့် ဥခွံအပိုင်အစတစ်ခုကို သူ ချိုးဖဲ့ပြီး ပါးစပ်ထဲထိုးသွင်း၍ စတင်ဝါးစားသည်။

ပြီးတော့ ဝါးစားသည်။
ဝါးစားသည်။

၈၈

ရန်ဒီ၏ ဖျက်လုံးများထဲတွင် သဘောကျနှစ်ခြိုက်မှုများ ပြည့်လို့ နေသည်။

“ဒါမှ DARE ကလပ်အသင်းသားကွဲ့။ ဒီနှုန်း တကယ်ကို ရဲရင့်တယ်” သူက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာပြောသည်။ ထိုသို့ ပြောပြီး ဥခွံအကွဲအစ တစ်ခုကို သူ ချိုးဖဲ့ပြီး ၎င်းကို သူကလည်း ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ မကြာခင်၌ ကျွန်မတို့အားလုံး နီရဲသော ဥခွံအပိုင်အစများကို လိုက်ဝါးနေကြတော့သည်။

ကျွန်မ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကိုက်ဝါးလိုက်သောအခါ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်တွန့်သွားသည်။ ထိုကဲ့သို့ အနံ့ထိခါးသောအရာကို ကျွန်မ တစ်ခါမျှ မစားခဲ့ဖူးချေ။ ဥခွံအနံ့က ကျွန်မ နှာခေါင်းထဲမှ တက်လာပြီး မနစ်မြို့ဖွယ် ကောင်းသောအရသာကြောင့် ကျွန်မ ပျိုအန်ချင်လာသည်။ ကျွန်မ လည်မျိုကလည်း ကျွန်မ ဝမ်းခိုက်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ရာ ပို့လွှတ်ရန် ငြင်းဆန်လျက် တစ်ဆိုနေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်မ ပျိုချလိုက်နိုင်သောအခါ ဝါးထားသော ဥခွံကြောင့် ကျွန်မ ဝမ်းခိုက်ထဲလေများ လျှောက်ပြေးနေကြသည်။

ခဏကြာသောအခါ ထူးဆန်းပူလောင်ပြန်ကာသော ခံစားချက်က ကျွန်မကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ နံဘေးများက ဆွဲယူခံနေရသကဲ့သို့ ခံစားလာရသည်။ ကျွန်မ လက်များ ရှည်ထွက်လာပြီး ခြေထောက်များကလည်း ရှည်လာကြသည်။

ကျွန်မတို့ သာမန်အရွယ်အစားသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမေက ညည်းညူပြီး သတိရလာသည်။ ကျွန်မတို့ကို ဆွဲဝါးတစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး တစ်ခါ သတိလစ်သွားပြန်သည်။

www.burmeseclassic.com

“အဖေကို ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ” ကျွန်မက သူငယ်ချင်းများကို အကျောက်အကန် မေးလိုက်သည်။

“ငါ အဖေကို သွားခေါ်ရင် ကောင်းမယ်”

သို့သော် တံခါးဆီသို့ ကျွန်မ မရောက်လိုက်ချေ။

အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကို မျက်စိကိန်းလောက်သော ဖြူဖွေသည့် အလင်းရောင် ထိမှန်လာသည်။ ဖြူဖွေလင်းတောက်သော တိမ်တိုက်က မှန်ကို ဖြတ်လာပြီး ကျွန်မအခန်းထဲသို့ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်မတို့အား အထိတ်တလန့်ဖြင့် မျက်လုံးများကို ကာထားကြသည်။

ကျွန်မ ဒေါသဖြစ်နေသည်။ ဘလက်ဒရန်း ပြန်လာပြန်ပြီ။ အဖေကို သူ အနာတရ လုပ်ရန် ကြိုးစားလျှင် သူ့ကို ကျွန်မ သတ်မည်။

သို့သော် ဤတစ်ကြိမ်၌ တိမ်ထဲမှ ထွက်လာသော သဏ္ဍာန်များမှာ မည်းနက်မနေချေ။ သူက ဖြူဖွေသော ဂလိပ်ပျိုဟ်သား ဖြစ်သည်။ ပိုက်လုံး နှင့်တူသော ဖြူဖွေသည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် တောက်လက်နေသော အဖြူရောင် သတ္တုအစင်းကြောင်းများ ပုံးလွှမ်းနေသည်။ သူက ကျွန်မတို့ကို ရွှေ မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ပြီး သူ၏ ရွှေခွာခေါင်းပေါက်များက ထူဆန်းသော ငါးကြိုးတစ်ကောင်၏ ပါးဟက်များကဲ့သို့ လှုပ်ရှားနေသည်။ တံတောင်ဆစ် များမှ မဟုတ်ဘဲ ခါးမှ တိုးထွက်နေသော လက်ချောင်းမျိုးစုံရှိသည့် သူ့ လက်ဝါးများက မိတ်ဆွေဆန်သော အမူအရာဖြင့် မြင့်တက်လာကြသည်။

“ငါ့ကို မကြောက်ကြပါနဲ့” သူက ဦးညွတ်လျက် စကားစသည်။

“ငါက ဝိုက်ဒရန်းပါ။ ငါက ဂလိပ်ပျိုဟ်ကြော့ဝဠာထဲမှာရှိတဲ့ တခြား ပျိုဟ်က လာတာပါ။ မင်းတို့ နက္ခတ်ပညာရှင်တွေ ငါတို့ပျိုဟ်ကို ရှာမတွေ့ကြ သေးဘူး။”

ပျိုဟ်သားတစ်ယောက်နှင့် ကျွန်မ တွေ့ဆုံပြီးနောက်တွင် မိတ်ဆွေ မဆန်နိုင်တော့ပါ။ အမေအတွက် ကျွန်မ အကူအညီလိုနေသည်။

“ဟေ့ ဘလက်ဒရန်း ဘယ်မှာလဲ” ကျွန်မက မယုံချင်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘလက်ဒရန်းက မင်းရဲ့ရန်သူဖြစ်သလို ငါရဲ့ရန်သူလည်း ဖြစ် တယ်” ဝိုက်ဒရန်းက အေးစက်စွာ တုံ့ပြန်ပြောသည်။

“သူ့လူတွေဟာ ငါ့ပျိုဟ်ကို ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်ကြပြီး ငါတို့ လူသန်းပေါင်းများစွာကို သတ် ဖြတ်ပစ်ကြတယ်။ ကမ္ဘာမြေကြီးကို သူတို့ ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိတာ ငါ သိတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ ဒီကိုလာတာပဲ” ကျွန်မ ရုတ်တရက် ရှက်သွားမိသည်။ “ကျွန်မ ရိုင်းဖုန်းခွဲတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်” ကျွန်မက တောင်းဆိုသည်။ “ရှင်ကို ကျွန်မ မယုံကြည်လို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ငါ နားလည်ပါတယ်။ ဘလက်ဒရန်း မင်းကို ဘာလုပ်တယ် ဆိုတာ ငါ ြင်တယ်” ဝိုက်ဒရန်းက သနားကြင်နာဟန်ဖြင့် ခေါင်းညှိတ်ပြ သည်။

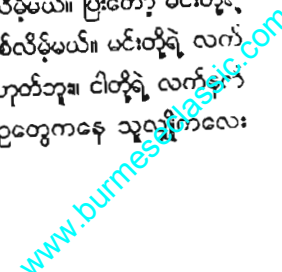
“မင်းတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေကို မင်း ချက်ချင်း သတ်ပေးရမယ်” ရန်ဒီက ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေပြီး ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်း ခါယမ်းသည်။ “အဲဒါက သိပ်မလွယ်ဘူး” သူက ရှင်ပြသည်။

“အနီးဆုံး ရဲဝင်းကို ကျွန်တော်တို့သွားမို့ အဲဒါတွေ ပြောပြရင် သူတို့ ကျွန်တော်တို့ကို ရယ်ကြလိမ့်မယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်သူမျှ ကလေး တွေပြောတာကို နားမထောင်ကြဘူး”

ဒီနှုန်းက ထောက်ခံသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို အရှူးထောင်မှာ သူတို့ ဖမ်းထားကြလိမ့်မယ်”

“အင်း . . . သိပ်နောက်မကျခင်မှာ သူတို့ နားထောင်ကြရ လိမ့်မယ်။ ဘလက်ဒရန်းက အန္တရာယ်ကောင်ပဲ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူနေလို့ရှိရင် မင်းတို့ရဲ့ ရေတွေ၊ အစားအစာတွေကို မျက်ဆီးလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ မင်းတို့နဲ့ ဆက်သွယ်ရမနေဘူးလားလည်း မျက်ဆီးမစ်လိမ့်မယ်။ မင်းတို့ရဲ့ လက် နက်တွေဟာ သူ့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ အသုံးဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ရဲ့ လက်နက် တွေလည်း အဲဒီလို ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဥတွေကနေ သူ့လျှို့ဝှက်လေး လေးတွေပေါက်လာရင် ပိုပြီးဆိုးလိမ့်မယ်”

“သူတို့ ဥပေါက်ပြီး သွားကြပြီ” အိသန်က တုန်ယင်စွာဖြင့် သူ့ကို ပြောပြသည်။

“ဒါဖြင့်ရင်” ဝှိုက်ဒရုန်းက ပြောသည်။

“ကမ္ဘာကြီး ပျက်သုဉ်းပြီပေါ့”

၈၈

“မင်း မှန်တယ်” ကျွန်မ နောက်မှ အသံတစ်သံ ဟိန်းထွက်လာ သည်။ ဘလက်ဒရုန်းက အနက်ရောင်အလင်းနဲ့ တောက်လက်နေသော အနက်ရောင်စားကို ကိုင်ဆောင်လျက် ဘယ်ကမှန်းမသိ ထွက်ပေါ်လာ သည်။

“ဘလက်ဒရုန်းရဲ့ စွမ်းအားတွေကြောင့် မင်းတို့ ဒီည ပျက်စီးကြပြီ၊ ကမ္ဘာမြေကြီးကို ငါတို့ ပိုင်တော့မယ်”

သူ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ချေ။ ဂြိုဟ်သား သူလျှိုကလေး ငယ်နှစ်ယောက်က သူတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရပ်နေကြသည်။ အနက် ရောင်ပိုက်လုံးနှင့်တူသော သူလျှိုကလေးလေးတွေ ခန္ဓာကိုယ်များက သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်အရွယ်အစားတစ်ဝက်အထိ ကြီးထွားလာနေပြီးဖြစ်ကာ သူတို့က အနက်ရောင် ဓားမြှောင်များဖြင့် ထိုးနှက်ရန် အဆင်သင့်ပြင်ထားကြသည်။

“မင်းကို သတိပေးမယ် ဘလက်ဒရုန်း” ဝှိုက်ဒရုန်းက ပြောသည်။

“မင်းတို့ အခု ထွက်သွားမကြရင် သေမယ့်လူက မင်းနဲ့ မင်းရဲ့ သူလျှိုကလေးတွေပဲ ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်”

“ငါတို့ ၃ ယောက်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဝှိုက်ဒရုန်းတစ်ကောင်က ဘာလုပ် နိုင်မှာမို့လဲ” ဘလက်ဒရုန်းက ရယ်မောလျက် ပြောသည်။

“အရင်တိုက်ပွဲမှာ မင်းတို့ကို ငါတို့ ဘယ်လို အလွယ်တကူ အနိုင်ယူခဲ့တယ်ဆိုတာ၊ မင်း မေ့ နေပြီလား။ မင်းဟာ ငါတို့အတွက် ကြောက်စရာမဟုတ်ဘူး။ မင်းသေတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကမ္ဘာမြေကြီး ကျဆုံး သွားလိမ့်မယ်”

ရှင်တို့ကို ကမ္ဘာပြေကြီးက ဘာမျှအနာတရ မလုပ်ပါဘူး” ကျွန်ုပ်
က အတိုက်အခံ ပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ဘလက်ဒရန်ဆီ
ဓားက ကျွန်ုပ် နှာခေါင်းနှင့် လက်မတစ်စိတ်ခန့် ကပ်လွဲလျက် တောထဲ
မြတ်ခုတ် ကျလာသည်။

“တိတ်စမ်း” ဘလက်ဒရန်က အော်ဟစ်ပြောသည်။

“မွေးဖွားယာဉ်ကနေ မင်းတို့လွတ်မြောက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်
ကြိမ်တော့ မင်းတို့ ကိစ္စချောပြီ။ မင်းတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ မိဘတွေနဲ့
ဒီဂျီဟ်ပေါ်က တခြားသူတွေအားလုံးလည်း ကိစ္စချောပြီ”

“မင်းကို နောက်ဆုံး သတ်ပေးမယ် ဘလက်ဒရန်” ဝိုက်ဒရန်က
ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောသည်။

“အခု သွားတော့၊ မသွားရင် ထာဝရသေခြင်းကို ခံစားရလိမ့်မယ်”

“မင်းကို ငါ မကြောက်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် မင်းဟာ သေလောက်တဲ့ အမှားကို ကျူးလွန်တာပဲ။
ငါတို့ကို အလားကားလူတွေလို မင်း ထင်နေသလား။ ငါတို့ရဲ့ ကာကွယ်ရေး
နည်းရေးရာအသစ်ကို မင်းတို့ မယှဉ်နိုင်ပါဘူး”

ဘလက်ဒရန်က လှောင်ပြောင်ဟန်ဖြင့် မာန်ဖိသံပြုလုပ်လိုက်
သည်။ အနက်ရောင်ဓားကို မြှောက်လျက် ရှေ့သို့ သူ ခုန်တိုးလိုက်သည်။
သို့သော် ဝိုက်ဒရန်က ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေသည်။

သူ့နဖူးမှ တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်သွားပြီး သေးငယ်သော ရွှေရောင်
လေနှုတ်ပြောင်းတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ ၎င်း၏ထိပ်ဝမှ အဖြူရောင်
အလင်းတန်းများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ၎င်းတို့က ဘလက်ဒရန်ကို ဝိုင်းရံ
ထားသည်။ ထိုနောက် သူ့လျှိုကလေးနှစ်ယောက်ကို လှမ်းမြဲလိုက်သည်။
အလင်းတန်းများထဲတွင် သူတို့ မလှုပ်နိုင်ဘဲ အဖမ်းခံထားကြရသည်။

“သူတို့ကို ငါ အာကာသထဲယူသွားပြီး ရှင်းပစ်လိုက်မယ်”

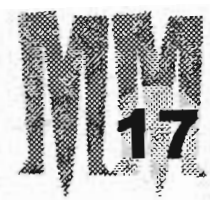
ဝိုက်ဒရန်က ကတိပေးသည်။

“သူတို့ အာကာသထဲမှာ အလင်းနှစ် ၅ သန်းလောက်လှည့်ပတ်ပြီး
ပျောက်ကွယ်သွားကြလိမ့်မယ်။ မင်းတို့လူတွေကို ငါ အခု သတိပေးမယ်။
နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင် ဘလက်ဒရန်တွေနိုင်ဖို့ မြစ်ကောင်း မြစ်လိမ့်မယ်”
ထိုနောက် သူတို့ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ မျက်စိကျိန်း
လောက်သော အဖြူရောင် တိမ်တိုက်က ညကောင်းကင်ထဲတွင် ပျောက်
ကွယ်သွားသည်။

၈၈

၁၂၆ (၁) သက်တမ်းပျဉ်း

အမေ သတိရလာသောအခါ အဖေက သူမအား ဘာဖြစ်သလဲဟု မေးသည်။ မူးဝေနေသော အမေ မျက်လုံးများက ကျွန်မတို့ အပေါ်ကျ ရောက်လာသည်။

“အရိနာနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ... ကျွဲသွားကြတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်” သူမက ညည်းတွားပြောသည်။

အမေက ရယ်သည်။

“ဒီအိမ်ထဲမှာ ကျွဲသွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေက ငါ့အထိအစားတွေပဲ။ အဲဒါတွေကို မင်းလျှော်ဖွပ်လိုက်ရင် ကျွဲသွားတယ်လေ”

“မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကို ကျွန်မ တွေ့တယ်” အမေက ကန့်ကွက် ပြောသည်။

“ပြီးတော့ အဲဒီနောက်မှာ သူတို့ ဥကို အရွယ်ပြန် ဖြစ်လာတာကို ကျွန်မ တွေ့ပြီး တစ်ခါ မူးမေ့သွားပြန်တယ်”

“အဲဒါ မင်းရဲ့ ပါစတာ (Pasta) မုန့်ကြောင့် ဖြစ်မယ်” အမေက ပြောသည်။

“ဒိန်ခဲတွေ အများကြီးထည့်လို့နေမယ်။ ဒိန်ခဲအစားများရင် အိပ်မက် မက်တတ်တယ်”

၎င်းက မကောင်းဆိုးဝါးဥများ၏ ဇာတ်လမ်းအဆုံးသတ်ပင် ဖြစ် သည်။ ထိုအတူ (DARE) ကလပ်အသင်းလည်း အဆုံးသတ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ဘဝတွင် နောက်ထပ် အရဲစွန့်လိုစိတ်များ မရှိကြတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ ကလပ်အသစ်တစ်ခု တည်ထောင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ

သည်။ စာအုပ်ဆိုင် သို့မဟုတ် စာကြည့်တိုက်သို့ ကျွန်မတို့ အပတ်တိုင်းသွား ကြပြီး သည်းထိတ်ရင်ဖိုဇာတ်လမ်းစာအုပ်များ ရှာဖွေယူကြသည်။ ဤနည်းဖြင့် ကျွန်မတို့ တကယ်အန္တရာယ်မရှိဘဲ ကြောက်လန့်ကြရသည်။ ကျွန်မတို့၏ ကလပ် အသစ်ကို မည်သို့ခေါ်သည်ဟု သင် ထင်သနည်း။

(READ) ကလပ် ဖြစ်လေသည်။ ရန်ဒီ (Randy) အီသန် (Ethan) အရီနာ (Ariana) ဒီနွန် (Denon) တို့၏ စာလုံးအတိုကောက်များ ဖြစ်သည်။ သိပ်ကောင်းလှပေသတည်း။

၇၇၇

